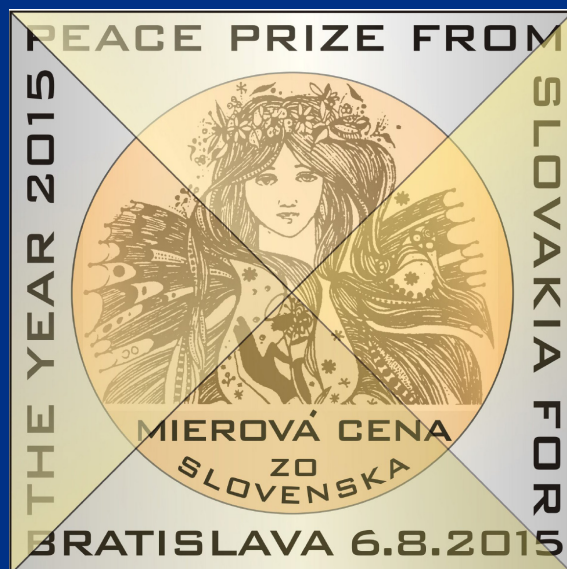

Medzinárodný mierový výbor 2017

International Peace Committee 2017

Medzinárodný mierový výbor: rok 2017

„Keď sme v januári 2015 spolu s čínskym vedcom Rongxiang Xu založili Medzinárodný mierový výbor, netušili sme, že celosvetový, no i európsky mier nebol nikdy v minulosti taký ohrozený ako v druhej polovici druhého decénia 21. storočia. Predovšetkým pre nadvládu korporácií, a predovšetkým finančné inštitúcie a pocit výnimočnosti vodcov niektorých štátov nad demokraciou a ľudskosťou. Prvé dva roky sme nechceli pochopiť ani to, že sa tak deje pre politickú a ľudskú nezodpovednosť, ako aj v dôsledku presvedčenia v hlavách obyvateľstva veľmocí a mocností, že sú vyvolené a povolané rozhodovať o tom, aký je a aký bude svet. V treťom 2017. roku sme sa presvedčili, že pomer medzi mierumilovnými a nadvládychtivými v súčasnom svete je už takmer vyrovnaný. Napriek domácim aj zahraničným protivníkom si viac uvedomujeme, že sa tak deje v dôsledku vojensky nezmyselného zbrojenia, ktoré akoby oživovalo ekonomiku. Odzbrojuje však mierový život a vôbec jestvovanie našej civilizácie, pričom apokalypsa už nie je vylúčená...“

Dr. Peter Kasalovský,
zakladajúci člen
Medzinárodného mierového výboru
Bratislava 13. december 2017.

International Peace Committee: the year 2017

“Back in January 2015, when we founded the International Peace Committee together with Chinese scientist Rongxiang Xu, we had no premonition that global, as well as European peace, would be in peril in the second half of the second decennium of the 21st century as never ever in the past. It is especially because of the dominance of corporations, and financial institutions in particular, as well as the sense of exceptionality of the leaders of some countries which puts them above democracy and humanity. The first two years, we have even refused to understand that it is because of political and human irresponsibility as well as because of nourishing the conviction in the heads of people living in world powers and powers that they are the chosen and entitled ones to decide how the World is and will be. In 2017, we have found out that there is almost a power balance between the peace-loving and the supremacy-hungry ones in our present world. In spite of both domestic and foreign opponents, we are increasingly more aware that this is happening as a consequence of militarily nonsensical armament which seemingly revives the economy. However, it disarms peaceful life and actually, the existence of our civilisation while apocalypse is no longer an impossible option...“.

Dr Peter Kasalovský,
a founding member
of the International Peace Committee
Bratislava, 13 December 2017.

Obsah

Vyhlasenie o migrácii	4
Declaration on Migration	5
by the members of the Informal Economic Forum Economic Club Association and its International Peace Committee	5
Vyhlasenie Medzinárodného mierového výboru	8
Dvadsiaty piaty rok života	9
Genmjr. S. Nađovič: Obranyschopnosť SR	12
Peter Kasalovský a kol.: O inteligencii	14
Pocťa normálnym, ale výnimočným osobnostiam	16
Prečo potrebujeme a chceme mier?	17
Pourquoi nous avons besoin et voulons la Paix ?	18
Európska únia – ale aká?	20
Stanislaw kardinál Dziwisz prevzal Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017	21
Ethics in politics: a wealthy misery of nonsense	22
Úvodné slovo P. Kasalovského na 113. riadnom zhromaždení a celkove 262. podujatí združenia NEF Hospodársky klub	24
Diskusia o EÚ a svetovej realite a blízkej budúcnosti, pocťa čínskym občanom, vzťah ČĽR a EÚ, vyhlásenie o etike v politike, o bezpečnosti občanov v SR a list Všeslovanskému zjazdu	25
Príhovor o vzťahoch s ČĽR	26
Speech by Peter Kasalovský, representative of the Informal Economic Forum – Economic Club and co – founder of the International Peace Committee, on the occasion of paying tribute to the citizens of the People’s Republic of China by awarding them with the ‘2015 Peace Prize from Slovakia’ for 2017	28
Nastupuje definitívne obdobie viacpolárneho sveta	31
Acting in the Spirit of Silk Road and Pushing the China – EUPartnerships Moving Forward	34
Musíme to vyriešiť sami	38
O bezpečnosti občanov SR v Európskej únii	40
Etika v politike: to je bohatá bieda nezmyslov	43
Účastníkom jubilejného Všeslovanského zjazdu v Moskve	44
Verme ekonomickej vede	45
Otvorené diskusné stretnutia	46
Češť pamiatke generála Augustína Malára	46

Desiata Mierová cena zo Slovenska 2015 R. Schusterovi	48
Príhovor P. Kasalovského	49
Peter Čatloš: Čo produkuje a čo by mal produkovať globalizmus?	52
Tézy prejavu veľvyslanca Ruska A. L. Fedotova z 19. októbra 2017	55
V. Brezny: Je čas zobudiť sa	57
Ján Gabriel: Slovensko s Európou, to je budúcnosť.	60
Európska únia, civilizácia a ekonómia	62
<i>The European Union, Civilisation and Economics.</i>	63
Co nás rozdeľuje, a co nás spojuje	65
<i>What divides us, what brings us together</i>	67
Nebezpečná ilúzia.	69
Vyhlasenie laureátov Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017.	71
J. F. K.: Ľudstvo musí skončiť s vojnami alebo vojny skončia s ľudstvom.	72
Kennedy aktuálny pre súčasné USA, pre svet a malé Slovensko	74
Siedmy december 2017 v Pálffyho paláci.	75
P. Kasalovský v decembri 2017	75
Astroturfing alebo správa o stave republiky	76
Čo bude príčinou krachu neprispôsobivých podnikateľov a ich aktivít v nasledujúcom decéniu?	80
Tisíc dní kozmického Kennedyho	81
<i>Thousand days of cosmic Kennedy</i>	83
Za tisíc dní zaplatil životom	86
Vyhlasenie predstaviteľa združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub a jeho Medzinárodného mierového výboru pred vstupom do roku 2018	87
<i>Statement by the Representative of the Informal Economic Forum – Economic Club and co-initiator of its International Peace Committee before the start of the year 2018</i>	89
Kto sú „priatelia ľudu“ a ako bojujú proti demokracii?	90
Quo vadis, doprava.	91
Finančná gramotnosť budovanie vzťahov	93
<i>AN OPEN LETTER TO UN SECURITY COUNCIL TO INTERVENE TO END THE HUMAN CRISIS IN RAKHINE, MYANMAR</i>	95
<i>Announcement of the laureates of the ‘2015 Peace Prize from Slovakia’ for 2017.</i> ...	102

Vyhlásenie o migrácii

skupiny členov združenia Neformálne ekonomické fórum
Hospodársky klub a jeho Medzinárodného mierového výboru

Skutočne sme sa všetci vďaka korporátnym médiám a tzv. slniečkarom stali v úvodzovkách takými „ostýchavými“ a v podstate zbabelými, že sa zdráhame jednoducho nazvať hlupáka hlupákom, podliaka podliakom, parazita parazitom? Asi nie. Stále nám tu hrozia len islamizáciou, nebolo by načase povedať aj iné. Spisovateľ Ivan Jefremov s poľutovaním v románe Hodina býka konštatuje toto: **„Bohužiaľ, Biblia, hlavná náboženská kniha najviac technická a mocná z minulých civilizácií – biela – bola naplnená zlom, zradou, kmeňovým nepriateľstvom a nekonečným vraždením...“**

V danom prípade však hovoríme nie o stáročných sporoch a vojnách, ani nie o tom, ktoré z „písem“ je tým pravým, ktorá viera ako jediná prináša svetu spásu. Sú to žabomyšie spory v tom, že sa zabúda na podstatu náboženskej viery, t. j. na pôsobenie jej pôvodných humanistických ideálov. Hovoríme tu o sporoch, pri ktorých národoch stojí Boh, dokonca o tom, „ktorý národ je vyvolený“. To všetko sú rečičky, pričom vzhľadom na situáciu, je čas konečne dospieť k rozhodnutiu, aby sme sa vzájomne ako druh „Homo“ nevyhubili.

Súčasná migrácia je precízne politicky a mediálne organizovaný stret s našou európskou civilizáciou. Ak vychádzame Huntingtonovej knihy Stret civilizácií, autor stret civilizácií vnímal len ako potenciú v ďalekej budúcnosti. Diabol, ak máme veriť v jeho existenciu, určite niektorým politikom tak našepkal.

Prečo neurýchlíť tento stret?

Preto dnešný odchádzajúci „dolárový svet“ zorganizoval vojny v Afrike a na Strednom východe. Vďaka nositeľke nemeckej moci kancelárke A. Merkelovej, ktorá sa úspešne podieľa na importe migrantov do EÚ, tu máme to, čo máme. Takže, pani Merkelová, krátke poučenie len na základe vašich slov z čias, keď ste boli kancelárkou menej ako rok, „že rozhodovať budú ministerskí predsedovia“, malý odkaz. Láska mínus zodpovednosť za dôsledky činov nie je nič viac ako hlúpučka dobromyseľnosť. Len na okraj, na Slovensku hovoríme, že **„dobrými úmyslami je do pekla cesta dláždená“**. Už dnes však pociťujú občania peklo vašich rozhodnutí. Poďme ďalej, ako hovoril Viktor Hugo: **„Na svete nie je nič mocnejšie ako myšlienka, ktorá prišla včas.“** Len dúfam, že tieto naše myšlienky dorazia k vám včas.

Aj na Slovensku sme svedkami, že nie všetky sociálne skupiny konajú vo verejnej politike otvorene. Niektoré sa utajujú pred spoločnosťou, robiac záklisnú politiku, alebo zaoberajúc sa ňou snažia sa vytvoriť v okolí dojem, že sa zaoberajú nie politikou, ale niečím iným. Nuž, povedzme, naše združenie – náš klub bez akéhokoľvek ostýchania sa verejne zaoberá politikou. Nie preto, že by to bola jeho primárna úloha, ale vzťah ekonomika a politika je neoddiskutovateľný. Náš klub nevytvára nejaké sprisahania, ako sme svedkami pri mnohých zahraničím platených mimovládnych organizáciách. A keď sme už túto tému načali, treba povedať, že so sprisahaniami to nie je až také jednoduché. V každom skutočnom sprisahaní existuje vlastný „mozgový trust“, ktorý zadáva, definuje ciele sprisahania, určuje cesty a prostriedky ich uskutočnenia, kontroluje priebeh vyplňania plánov a v prípade nevyhnutnosti plány koriguje. Popri tom existuje aj výkonná periféria dobrovoľných a niekedy aj platených užitočných hlupákov, a tých veru nie je málo ani na Slovensku.

Vzhľadom na uvedené okolnosti možno každý historický proces vždy presne opísať, lebo národy udržuju svoj rodný jazyk pomocou obsažných pojmov, nie ako médiá, ktoré zasadne používajú tie bezobsažné, teda ak neklamú doslovne v priamom prenose. V tom je výhoda spoločenskej pamäti, ktorá k výkladu histórie nepotrebuje rôzne propagandistické a jazykové ústavy. Preto je úlohou nášho klubu, aby sme v otvorenej diskusii určovali smerovanie vývoja kultúry našich členov, životný štýl a logiku vedenia nášho sociálneho správania.

Naším ekonomickým zameraním klubu nemôžeme dopustiť, aby sa ekonomická veda, vyučujúca objektívne javy celospoločenského spájania špecializovanej práce, ako je integrácia, korporatizácia odvetví a procesy riadenia vo výrobe a distribúcii tovarov a služieb, redukovala len na akési zbožné priania o ekonomickom prínose migrantov.

Ekonomický dosah migrácie je reálny jav a treba ho preskúmať. V prvom rade sa musíme zamerať na štruktúru, o ktorej však nemáme žiadne poznatky, lebo nevieme, ani koľko a akých migrantov došlo. To bude v budúcnosti zvyšovať tlak na nezamestnanosť aj na Slovensku. Základný súbor opatrení voči

Declaration on Migration

by the members of the Informal Economic Forum Economic Club Association and its International Peace Committee

Is it really so that because of corporate media and the so-called “Happy Sun Smileys” we have become, in inverted commas, so “timid” and, in fact, cowardly that we simply hesitate to call a fool – a fool, a villain – a villain and a parasite – a parasite? Probably not. We are constantly being warned of the threat of Islamization; would it not be high time to say also something different? Writer Ivan Yefremov states with regret in his novel “The Bull’s Hour” this: “Unfortunately, the main religious book, the most technical and powerful one of past civilisations – white – was the Bible which is full of evil, betrayal, tribal animosity and endless killings....”

In this case, we, do, however, not talk about the centuries-old controversies and wars nor do we have an issue in which of the “Holy Scriptures” is the right one, which faith is the only one to save the world. These are trifling disputes because they ignore the essence of a religious faith, i.e. the influence of its original humanistic ideals. Here, we refer to disputes over the nations by who God stands or even over “who is the chosen people”. This is mere “idle talk” in view of the current situation which calls for a decision to be finally taken if we want to avoid our mutual wiping out as the “homo” species.

Current migration is a meticulously politically and media organised clash with our European civilisation. If we take Huntington’s book “Clash of Civilisations” as the basis, then the author understood the clash of civilisations as a potentiality in a distant future. The devil, if we should believe in his existence, has certainly whispered this in the ears of some politicians.

So why not to speed up this clash?

This is why the leaving current “dollar world” has organised wars in Africa and the Middle East. Thanks to the bearer of German power, Chancellor A. Merkel, who successfully contributes to the import of migrants to the EU, we have here what we have. So, Mrs Merkel, only a short advice based on your words at the time when you were in office less than a year, “that decision will be taken by Prime Ministers”. Love minus responsibility for the consequences of one’s actions is nothing more than simple-minded good-naturedness. By the way, in Slovakia, we use to

say “the road to hell is paved with good intentions”. However, your people feel the hell of your decisions already today. But let’s move on, as Victor Hugo used to say: “Nothing is stronger than an idea whose time has come.” I only hope that these ideas of us will find their way to you on time.

In Slovakia, we have also seen that some social groups have not acted in an open manner in the domain of public policy. Some of them are hiding from the public, they are involved in backstage politics, or while being engaged in it, they try to create the impression that they are not engaged in politics but do something different. Well, we will say without any shyness that our club is publicly engaged in politics. It is not the primary role of our club but we do so because the relationship between economy and politics is indisputable. Our club does not engage in conspiracy, which is not true for many NGOs paid by foreign countries. As we have now touched upon this issue, it is necessary to say that conspiracies are not an easy case. In any real conspiracy, there is its own “brain trust” which specifies, defines objectives of the conspiracy, identifies the ways and means for their accomplishment, follows the course of action, and, if necessary, corrects the plans. Next to it, there is also a high-performing periphery of voluntary and sometimes paid useful idiots and, indeed, we have also plenty of them in Slovakia.

Given the above circumstances, any historical process can always be accurately described because nations maintain their mother tongue through content-driven concepts in contrast to media that, as a matter of principle, use the empty ones unless they literally lie in live broadcasting. This is the advantage of societal memory that does not need any propaganda and language institutes to interpret history. It is, therefore, the mission of our club to design the direction of development of the culture of our members, lifestyle, and logic of our social behaviour in an open discussion.

The economic focus of our club must not allow that the economic science teaching objective phenomena of society-wide fusing of specialised work, such as integration, corporatisation of sectors and management processes in the manufacture, distribu-

ekonomickým migrantom, zdôrazňujeme ekonomickým migrantom, by mal vyzerať takto:

A. Odporúčame vláde SR štatisticky sledovať štruktúru a počty aspoň v týchto oblastiach:

nekvalifikovaní - ľudia so žiadnym alebo so základným vzdelaním (základná škola);

polokvalifikovaní - ľudia so stredným vzdelaním (stredná škola);

kvalifikovaní - ľudia so vzdelaním prvého, resp. druhého stupňa (vysoká škola s titulom napríklad Bc. - 1. stupeň, alebo s titulom napríklad Ing., Mgr., atď. - 2. stupeň); vysokokvalifikovaní - ľudia so vzdelaním tretieho stupňa (doktorandské štúdium - napríklad titul PhD.) a vyšších stupňov.

B. V právnej oblasti riadne zadefinovať celú oblasť pracovných povolení v nadväznosti na získanie občianstva v členskej krajine EÚ - podľa zásady „lex domici“ - teda domáceho práva členskej krajiny.

C. V oblasti financií odporúčame vláde sledovať remitenciu, ktorou označujeme financie, čo plynú do zahraničia pre rodinu migranta. Treba sledovať ich objem a zaviesť dôslednú štátnu reguláciu. Regulácia bude sekundárne pôsobiť na určovanie smeru pohybu migrácie. Sem zahrnúť aj náklady na ich integráciu do spoločnosti.

D. V oblasti školstva dôsledne uplatňovať vymáhanie nákladov na jazykovú a inú prípravu takejto pracovnej sily.

Našťastie, Slovensko nie je kolonizujúcou krajinou a tak je zbavené tlaku, ktorý napríklad vyvoláva inštitút občianstva v Británii, vo Francúzsku, v Holandsku a podobne. Tieto krajiny v minulosti trvali na tom, že vo vlastných kolóniách sa uplatňuje občianstvo domínia kolónie. Dnes sa čudujú, že im táto sociálna bomba vybuchla do tváre. Prichádzajú totiž ľudia, ktorí získali úplne legálne občianstvo týchto krajín a to po rodičoch, hoci nikdy s daným domíniom nemali nič spoločné. O tomto sa zas taktne mlčí. Dnes sme dokonca svedkami, ako sa Európania stávajú nevoľníkmi vo vlastnej krajine aj vďaka uplatňovaniu „ľudskoprávneho imperializmu“ zo strany protinárodne orientovaných štruktúr. Aby sme tieto štruktú-

ry identifikovali, musíme poznať ich slovník. Tým sú eufemizmy, ako je politická korektnosť, humanitárne bombardovanie, obranná vojna na druhej pologuli, prípadne ďalší skvost „zákerný nepriateľ napadol naše lietadlá, pokojne bombardujúce jeho dediny a mestá“.

V Bratislave 15. - 18. januára 2017

Dr. Peter Kasalovský,
zakladajúci člen NEF Hospodársky klub
a jeho MMV

Ing. Peter Čatloš, PhD

Prof. JUDr. Vojtech Tkáč, PhD.

Prof. PhDr. Ing. Štefan Kassay, DrSc.

PhDr. Ing. Jan Campbell, Nemecko

Genmjr. Ing. Svetozár Naďovič

Ing. Miroslav Hrubý, Česká republika

Dr. Ján Šály

Prof. RNDr. Jozef Masarik, DrSc.

Ing. Ján Gabriel, spolupredseda výboru združenia
NEF Hospodársky klub

Ing. Mikuláš Milko

Rudolf Young Mosny, spolupredseda výboru
združenia NEF Hospodársky klub, USA

MUDr. Jozef Dolinský

Gen. PaedDr. Tibor Gašpar

Ing. Ján Blcháč, PhD

Ing. Ján Miškovský

Ing. Heidy Schwarczová, PhD

JUDr. Anton Blaha, CSc.

tion of goods and services, be reduced to a sort of wishful thinking of the economic contributions generated by migrants.

The economic impact of migration is a real phenomenon and it needs to be studied. First of all, we have to focus on the structure of which we, however, have no knowledge because we do not even know how many and what kind of migrants have arrived. This will also increase the pressure on the unemployment situation in Slovakia in the future. The basic set of measures concerning economic migrants, I emphasise economic migrants, should look like this:

A. We recommend the Government of the Slovak Republic to track in the form of statistics at least the structure and numbers in the following areas:

unskilled - people with no or elementary education (primary school);

semi-skilled - people with secondary education (high school);

qualified - people with first or second-degree education (graduate studies completed with the title of e.g. BA - 1st degree or the title of e.g. Ing., MA., etc. - 2nd degree);

highly qualified - people with tertiary education (postgraduate studies - for example, PhD) and higher degrees.

B. In the legislative field - to properly define the whole area of work permits in connection with the acquisition of citizenship in an EU Member State - according to the principle of "lex domici" - which means the national law of the given Member State.

C. In the field of finance, we recommend the Government to track remittances, i.e. the money flowing abroad to the families of migrants. It is necessary to monitor their volumes and to introduce their consistent state regulation. Regulation will have a secondary effect on the direction of migration flow. Costs of their integration in society should be also included here.

D. In the area of education - to consistently collect the costs of language and other training of such labour.

Luckily, Slovakia has not been a colonising country and, thus, it is free from the pressure associated with the citizenship institute e.g. in Britain, France, the Netherlands and the like. In the past, these countries insisted on applying the colony's dominion citizenship in their own colonies. Today, they wonder

that this social bomb has blown up in their faces. The thing is that the people coming have acquired the citizenship of these countries in a completely legal way; namely, after their parents, though they have never had anything to do with the given dominion. This fact has also been tactfully omitted. Today, we are even witnessing how the Europeans are becoming serfs in their own country also due to the application of "human rights imperialism" by anti-nationally oriented structures. In order to identify these structures, we must know their vocabulary. It includes euphemisms like "political correctness", "humanitarian bombing", "defensive war in the other hemisphere" or another gem "the insidious enemy attacked our aircrafts peacefully bombing their villages and towns".

In Bratislava on 15 - 18 January 2017

Dr. Peter Kasalovský, founding member of the Informal Economic Forum - Economic Club and its International Peace Committee

Ing. Peter Čatloš, PhD

Prof. JUDr. Vojtech Tkáč, PhD

Prof. PhDr. Ing. Štefan Kassay, DrSc.

PhDr. Ing. Jan Campbell

Major General Ing. Svetozár Nadovič

Ing. Miroslav Hrubý

Dr. Ján Šály

Prof. RNDr. Jozef Masarik, DrSc.

Ing. Ján Gabriel, Co-Chair of the Informal Economic Forum Economic Club Association

Ing. Mikuláš Milko

Rudolf Young Mosny, Co-Chair of the Informal Economic Forum Economic Club Association

MUDr. Jozef Dolinský

Gen. PaedDr. Tibor Gašpar

Ing. Ján Blcháč, PhD

Ing. Ján Miškovský

Ing. Heidy Schwarczová, PhD

JUDr. Anton Blaha, CSc.

PEACE PR

Vyhlásenie Medzinárodného mierového výboru

O hrozbách z robotizácie zbraní

Aktuálnou témou práce Medzinárodného mierového výboru sú hrozby robotizácie zbraní. V tejto súvislosti možno pripomenúť verejnosti citát z divadelnej hry Karla Čapka R.U.R. (Rossum's Universal Robots): „... Roboti nejsou lidé. Jsou mechanicky dokonalejší než my, mají úžasnou rozumovou inteligenci, ale nemají duši.“ „Můžete k nim promluvit, co chcete. Můžete jim přečíst bibli, logaritmy, nebo co je vám libo. Můžete jim dokonce kázat o lidských právech.“

Po vyhodnotení stavu vo vývoji zbraní, ale najmä spôsobu vedenia vojnových konfliktov v 21. storočí Medzinárodný mierový výbor reaguje na technologické hrozby robotizácie vojny. „Ak ľudia začnú používať naprogramované stroje určené na zabíjanie, stanú sa nebezpečnou súčasťou bežnej výzbroje a budú rozhodovať o živote a smrti.“ To tvrdí aj svetová mimovládna organizácia Human Rights Watch (HRW), ktorá na osobitnom stretnutí organizovanom OSN v apríli 2016 vyzvala na preventívny zákaz robotických zbraní.

Niektorí experti, naopak, zastávajú názor, že používanie zbraní bez priameho ovládania ľuďmi povedie k efektívnejšej činnosti armády. Žiaľ, pokrok sa zastaviť nedá, a to si náš výbor plne uvedomuje.

Najdôležitejšie na probléme je to, že tieto zbrane majú vysokú autonómnosť rozhodovania. O uvedených schopnostiach dennodenne presvedča NASA so svojimi autonómnymi robotmi, ktoré dokonca „pracujú“ aj vo vesmíre.

Tendencia výroby robotov s vysokým stupňom samostatného rozhodovania vedie z ekonomického hľadiska k čoraz vyšším ziskom. Vyšší zisk vedie k posilneniu výskumu autonómnosti vojenských robotov, a tým sa kruh uzatvára. Musíme konštatovať, že robotizácia roztáča novú špirálu zbrojenia, ale na kvalitatívne vyššej úrovni. Diskutovanou a súčasne filozofickou otázkou ostáva, či vo vzdialenej budúcnosti dokážeme vôbec zvládnuť proces ich výroby tak, aby robot pri narastajúcej autonómnosti nikdy neublížili človeku?

Právna veda, napriek nemalému úsiliu právnikov celého sveta, nedokáže čeliť týmto výzvam pochádzajúcim zo ziskových zbrojných modelov ekonomiky vojenskopriemyslového komplexu. Právne nie je ošetrovaný ani stav zamedzenia tzv. vedľajších strát na civilnom obyvateľstve, kde počet obetí podľa svetových štatistík stále a hrozivo narastá. Napríklad používanie technológie dronov sa „ex post“ už vymklo akémukoľ-

Vpravo prof. M. Kováč, vedľa neho francúzsky veterán, spisovateľ a podnikateľ J. Hogard.

vek následnému právnemu procesu aj podľa Amnesty International, ktorá varovala nielen Spojené štáty, že smrť niektorých civilistov po útoku dronom sa môže považovať za vojnový zločin.

Ak ľudia začnú používať naprogramované stroje určené na zabíjanie, stanú sa nebezpečnou súčasťou bežnej výzbroje a budú rozhodovať o živote a smrti.

Human Rights Watch v spoločnej správe s tímom ochrancov ľudských práv Harvardovej univerzity varovala, že by sa ľudia nemali vzdávať priamej kontroly nad zbraňami. „Stroje dlhé roky slúžia ako vojnové prostriedky, ale ľudia vždy rozhodovali, ako sa použijú,“ uviedla Bonnie Dochertyová z oddelenia výskumu zbraní HRW. „Teraz sme pred skutočnou hrozbou, že ľudia sa vzdajú svojej kontroly a prenechajú rozhodovanie o živote a smrti strojom.“

Nevinné obeť útokov technických prostriedkov mainstreamové médiá ospravedlňujú tým, že by inak došlo k oveľa väčším stratám na životoch. Zasahovanie médií do právnej praxe pred právoplatným rozhodnutím súdov sa stalo metódou ich práce. Medzinárodný mierový výbor dôrazne odmieta takýto postup.

Na posilnenie účinkov medzinárodného verejného a súkromného práva a na základe vykonaných analýz

následkov použitia automatizovaných vojnových prostriedkov odporúčame vláde SR:

V zahraničnej politike postupovať obdobne, ako je uvedené v uznesení Európskeho parlamentu o 10. výročí Ottawského dohovoru o zákaze používania, skladovania, výroby a prevozu protipechotných mín a o ich zničení z roku 1997, ktorý SR prevzala do právneho systému zákonom č. 121/1999 Z. z. o dohovore o zákaze použitia protipechotných mín.

Civilné obeť na životoch ako dôsledok automatického prostriedku po vyšetrení prípadu treba považovať za vojnový zločin, a to v zhode s názorom organizácie Amnesty International.

Na pôde OSN iniciovať všeobecný a absolútny zákaz použitia takýchto prostriedkov v akýchkoľvek vojnových konfliktoch.

Nepochybujeme, že diskusia o týchto závažných otázkach sa uskutoční aj na medzinárodnej úrovni.

V Uherskom Hradišti 9. marca 2017.

Za osobne a komunikačne prítomných členov Medzinárodného mierového výboru:

Dr. Peter Kasalovský

Dvadsiaty piaty rok života

O 5 mesiacov sa začne jubilejný dvadsiaty piaty rok života združenia Normálne aj sympatické a predsa výnimočné osobnosti

V Pálffyho paláci na bratislavskej Zámočkej ulici č. 47 sa vo štvrtok 16. marca konalo 112. riadne zhromaždenie a celkove 261. podujatie združenia. Zúčastnilo sa na ňom 101 členov a deväť hostí. V rokovacej sále boli občania Slovenskej republiky, Českej republiky, Francúzska, Chorvátska, Lichtenštajnska, Nemecka, Ruska, Slovinska, Talianska a Spojených štátov.

Výbor združenia sa obrátil na členov združenia s prosbou finančne prispieť na pamätník jednému z iniciátorov SNP gen. Augustínovi Malárovi, ktorého zavraždili v polovici marca 1945 v koncentračnom tábore Flossenburg. Genmjr. Ing. S. Nađovič inicioval túto aktivitu, pričom informoval viacerých členov o vojenskom, no i o civilnom živote gen. A. Malára.

Po prestávke informoval predsedajúci P. Kasalovský o tom, že Medzinárodný mierový výbor prijal na svojej schôdzi 9. marca 2017 v Českej repub-

like Vyhlásenie o hrozbách z robotizácie zbraní.

Devínskymi fanfárami od E. Suchoňa predsedajúci a spoluiniciátor Medzinárodného mierového výboru P. Kasalovský otvoril slávnostný akt vyhlásenia nových laureátov Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017 (mimoriadna edícia bola schválená osemnástimi z 25 členov Medzinárodného mierového výboru) a Zlatého biateca za rok 2016, ako aj víťazov tradičných ankiet World Politician, Najsympatickejšia osobnosť slovenskej politiky, Best Bank a Svetová osobnosť mieru a bezpečnosti.

Z ocenených sa svojimi názormi na otázky mieru, bezpečnosti, morálky a medziľudských vzťahov prezentovali francúzsky veterán, spisovateľ a podnikateľ J. Hogard a politológ a publicista J. Baránek.

V záverečnej časti zhromaždenia historik PhDr. Dušan Kováč, DrSc. prezentoval projekt Petra Kršáka Dejiny sebedomia - Diplomati

bez pasu. Legacy Team Europe prezentoval svoje prípravky na celkové posilnenie zdravia.

Neformálne výmeny názorov pokračovali 90 minút na spoločenskom stretnutí.

Uvodné slovo P. Kasalovského

Mám tú česť otvoriť 112. riadne zhromaždenie a celkove 261. podujatie nášho združenia. Osobitne sa tešíme z účasti francúzskeho veterána, spisovateľa a podnikateľa Jacqua Hogarda, a filmového producenta Rudolfa Biermanna, ktorý stojí za historickým česko-slovenským filmom Masaryk.

Naše pozvanie prijalo aj niekoľko osobností, ktoré boli nominované na prestížny Zlatý biatec za rok 2016 a na Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017. Sú tu aj osobnosti, ktoré figurovali v našich tradičných internetových anketách World Politician, Svetová osobnosť mieru a bezpečnosti, Best Bank a Najsympatickejšia osobnosť slovenskej politiky.

Tlmočím vám pozdravy našich zahraničných priateľov, osobitne prezidenta americkej spoločnosti MEBO Group Kevina Peng Xu-a a bývalého ruského premiéra Viktora Zubkova. Pre pracovné povinnosti sa ospravedlnilo tridsaťsedem riadnych členov a veľvyslancov. Okrem iných predseda NR SR Andrej Danko, predseda Svetovej komorovej federácie a predseda SOPK Peter Mihók, poslanci Európskeho parlamentu Jan Keller a Eduard Kukan.

Pred týždňom štrnásť členov združenia a jeho Medzinárodného mierového výboru opäť diskutovalo

o aktuálnych otázkach spoločenského života. Ide o vyše dvadsaťročnú tradíciu takýchto diskusií na Morave. Výmena názorov predchádza vždy prvému jarnému a tiež poslednému zhromaždeniu v kalendárnom roku.

Odjakživa vznikali podivné komunity, ktorých členovia dospeli k názoru, že sú predurčení, ba dokonca vyvolení, ale aj povolani priam tajomnými silami určovať vývoj iných ľudí, no i štátov, ba celého sveta. A to s vedomím, že sú to oni, kto určuje, čo si môžeme a hlavne čo si máme myslieť, ako konať.

Pred 21 rokmi ma pozvali na šálku kávy G. Sorosom. Bolo to v čase, keď sa rozhodol u nás založiť Nadáciu otvorenej spoločnosti. Jeho myšlienky ma zaujali a aj provokovali. A vtedy, dámy a páni, by som s istotou vylúčil, že práve v jeho mene a za jeho financie bude dnes na Slovensku potláčané právo na názor.

Na mediálne, no i spoločensky, hospodársky, politicky - štátne a vládne významných postoch sú ako by jeho ľudia. Chcú „diktovať“, čo je správne a čo si máme myslieť. A dnes už majú snahu robiť aj personálnu politiku. Za nimi sú však konkrétne podnikateľské skupiny, ktoré chcú vládnuť. Tie sa nepoučili v histórii. Mali by si zopakovať z dejepisu napríklad to, čo je napísané o dvadsiatych a tridsiatych rokoch minulého storočia v Nemecku a Taliansku. Napokon by si mali pripomenúť, ako vznikla historicky najširšia celosvetová koalícia proti túžiacim po svetovláde.

A v závere svojich návratov do minulosti by si mohli preštudovať, ako to bolo s Postupimskou dohodou.

Nový laureát Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017 R. Biermann v spoločnosti prvých gratulantov. Zľava J. Gabriel, T. Mikuš, genmjr. S. Nađovič a P. Kasalovský.

Kto vôbec inicioval odsun sudetských Nemcov z Československa, a čo odkázal občanom vtedajší prezident Edvard Beneš. Netrúfam si odhadnúť, koľkí ľudia z vydávajúcich sa za elitu národa vedia, o čom to bolo a o čom to je. Žiaľ, história sa opakuje, a to vo veľmi skrátenejších intervaloch v porovnaní s minulosťou.

Vytrvale už niekoľko rokov upozorňujeme natrestuhodnú nezodpovednosť politikov doma a v spriatelenej zahraničí. Ich predstava o vývoji EÚ, resp. verejnom blahu je absurdná a vyvolávajúca v masovom meradle praobyčajný ľudský, sociálny, no aj existenčný strach.

Na tomto neblahom stave majú najväčšiu zásluhu politici, teda viacerí z Rady EÚ a Európskej komisie, no i viaceré vlády členských štátov. Tí, ktorí svojím konaním pomáhajú deštrukcii európskeho domu. Tí, ktorí dehonestujú partnerov za to, že majú iný názor a nepodvolujú sa ich nátlaku. Takéto „partnerské vzťahy“ praveľmi pripomínajú časy, ktoré sa už nemali opakovať. Nevyhnutné potreby integrácie začali títo vodcovia opomínať, obchádzať, deformovať či doslova zatracovať.

Faktom je, že bez otvorenej komunikácie otvorili Európu masovej migrácii. Nimi deklarovany úmysel „ľudskej solidarity“ sa však nemohol naplniť, a to bolo známe. Nepripravenosť „poskytovateľov a prijímateľov ľudskej solidarity“ založila bezpečnostné riziká.

Dodnes sa nikto z týchto politikov verejne neospravedlnil maďarskému premiérovi Viktorovi Orbánovi za dehonestáciu jeho osoby. Ani páni Junkers a Schulz, čo z čela Európskeho parlamentu zbehol na pozíciu lídra SPD s naivnou predstavou, že porazí v parlamentných voľbách pani Merkelovú.

Necítíme sa byť „ochrankou“ Viktora Orbána, ale je to o čistom víne. Je to o princípe, o tom, čo znamená v praktickom živote organizmu EÚ sloboda, bratstvo a rovnosť?! Je takýto pojem „čisté víno“ známy pánu Tuskovovi a pánu Šefčovičovi či pani Mogheriniovej, atď.?!

Kde je tá Európa pred dvadsiatich, pätnástich rokov, alebo aspoň pred piatich rokov?! To je otázka, ktorú si kladú normálni Európania. Nie vyznávači superštátu, ktorý by sa mohol stať realitou pri náraste počtu azylantov či migrantov na viac ako desať percent z obyvateľstva tej-ktorej krajiny.

Vyššie dvadsaťštyri rokov a šesť mesiacov pôsobí naše združenie. Podpisalo sa pod celý rad dokumentov: za celoeurópsku integráciu, za jej obranyschopnosť, za právo na názor, za riešenie životných podmienok rómskeho etnika, za spojenectvo so Spojenými štátmi, za antikorupčné opatrenia, za dobré susedské vzťahy medzi národmi a ich štátmi, za antifašizmus, ako aj za pevnú vládu D. J. Trumpa...

A nielen my myslíme, ale dúfame v zmenu myslenia. Disidentka a chartistka, spisovateľka Lenka Procházková napísala:... Na sepětí minulosti a přítomnosti s budoucností je dnes embargo. Chováme se, jakobychom žili v bezčasí. A zatímse čas nachyluje. Obranné mechanismy, mezikteré patří například instinkt, pozvolna mizí, když jsou atakovány nepřetržitým proudem informací. Většina těch informací má jepičí životnost a nulovou výpovědní hodnotu. Přesto si namlouváme, že jsme in.

(...) Máme, co jsme nechtěli. Žijeme ze dne na den a ve strachu, co bude zítra. A zítra může být i válka. Ekonomové se obávají, že je neodvratná. Zbrojařské koncerny v to doufají.

Na druhej strane - na protipóle akoby bola redaktorka satelitnej televízie MSNBC Mika Brzezinská. V programe „Morning Joe“ vyhlásila 2. marca, že úlohou médií je „určovať, čo si ľudia majú myslieť“.

Dodnes mám v pamäti jedinečné kultúrne, racionálne a podnetné diskusie z prvej polovice 80. rokov otca onej dámy, dnes 88-ročného Zbigniewa Brzezinského so sovietskym partnerom dnes už 90-ročným Valentinom Falinom. Obaja „projektovali“ do hláv vtedajších lídrov budúcnosť sveta, a predovšetkým zjednotenie Nemecka. A pri tom vôbec nemuseli hlásať: „Čo si ľudia majú myslieť, to je naše práca.“ Ľudí so zdravým rozumom presvedčili a navigovali, ako hodnotiť procesy, javy a konkrétne akty.

Vážené zhromaždenie!

Je tu čas na návrat k demokracii. Na jej reštart. Hovorím to preto, lebo aj dnes v tejto sále sú osobnosti, ktoré si bohato vystačia s vlastným rozumom. Váš intelekt, a to, čo ste dokázali, sú závideniahodné. A to nehovorím len o tých, ktorým dnes vzdáme poctu. Každého z nás by mali vaše úspechy inšpirovať k osobnostnému a duševnému rastu, vzdelanosti -

Prof. Š. Kassay (od chrbta), v strede P. Kasalovský a vedľa neho prof. J. Breza diskutujú o tom, či vládne pri hodnotení procesov v spoločnosti a vo svete vôbec pesimizmus, alebo realizmus.

rozhladenosti, poznaniu reálneho života a pochopeniu šťastia či zmyslu života. Ako ľudia si iste vystačíme bez spomínaných samozvaných vyvolencov.

Dnes sme vskutku na hranici stability a nestability. O to sa postarali lídri, ktorých zatiaľ nemá kto poslať do zabudnutia. Sú zabetónovaní na svojich miestach bez ohľadu na to, že fungujú v nesúlade, ba dokonca sú v príkrom rozpore s vôľou najširších vrstiev obyvateľstva v celoeurópskom priestore.

Je tu snaha o debakel Roberta Schumana, Helmuta Kohla, Francois Mitterranda, ale aj generála de Gaulla či prezidenta Adenauera. Je tu snaha o zanášanie infekcie nepriateľstva voči našej ekonomickej integrácii a existencii samotnej Európskej únie... Teda o zničenie toho európskeho domu, o ktorý sme sa aj my postarali ako generácia. Je chybou, že sme si nevymohli efektívnu kontrolu našich „vodcov“. Brexit je, žiaľ, prvým z veľkých dôsledkov, ale lídri sa z neho nepoučili.

Desím sa mediálneho a vôbec verejného priestoru, ktorý majú v rukách nepriatelia slovenského národa, Slovenskej republiky a Európskej únie. Mnohí sú krytí či priam riadení zo zahraničia a s jeho výdatnou podporou a, žiaľ, aj voličmi, z ktorých mnohí netušili, že svojím hlasom dávajú krídla nepokoju a chaosu. A tu máme štátne zvrchovanú – suverénnu republiku so svojím štátnym územím a občanov so štátnym občianstvom. Sú však takí občania, ktorí to nerešpektujú, a pomaly neskrývane to popierajú konkrétnymi aktivitami.

Prof. J. Breza spolu s J. Gabrielom odovzdávajú zástupcovi ruského veľvyslanca A. Šabanovi osvedčenie o víťazstve v ankete Svetová osobnosť mieru a bezpečnosti pre prezidenta RF V. V. Putina.

Akákoľvek nečinnosť otvorí dokoľan dvere do čias, keď sa do kúta dostal zdravý rozum. Keď slovenské a kresťanské tradície, a tiež národy všetkých svetových strán, ale aj viera v Boha, humanita, a civilizácia vôbec, boli krok-dva od zániku.

Je symbolické, že v tomto čase a práve tu si pripomenieme úlohu šľachetných osobností bez anjelských krídel v dejinách – v zlomových situáciách konfliktu dobra so zlom. A o tom je dnešné zhromaždenie.

Genmjr. S. Nad'ovič: Obransychopnosť SR

Uznesením vlády SR č. 433 z 28. 9. 2017 bola schválená Biela kniha o obrane SR 2016. Táto nová Biela kniha je revíziou pôvodnej a vôbec prvej Bielej knihy z roku 2013, ktorá už od roku 2014 nereagovala na zásadné zmeny bezpečnostného prostredia (vývoj na Ukrajine, destabilizácia krajín Blízkeho východu, hrozby terorizmu, migrácie...). Obsah opatrení sa nenaplnoval tak, ako bol stanovený, predovšetkým vo vydeľovaní finančných prostriedkov na obranu už od roku 2013. Podotýkam, aký nízky bol do roku 2013.

Veľmi „jemne“ to napísal v predhovore k novej Bielej knihe minister obrany SR Peter Gajdoš. Citujem: „To, čo sa vykonalo v uplynulom období, stačilo na do-

časné odvrátenie úpadku našich ozbrojených síl, ale nestačí na prekonanie vážnych nedostatkov!“

V záveroch analýzy Bielej knihy 2013 sa hodnotí, že pretrvávajú nedostatky a rezervy najmä v ich kapacitách a spôsobilostiach v dôsledku poddimenzovaného a neefektívneho manažmentu zdrojov, ktoré od roku 2013 nebolo možné prekonať a ktoré pretrvávajú: nízka personálna naplnenosť ozbrojených síl v stave bezpečnosti, najmä jednotiek v silách nižšej pripravenosti s vplyvom na ich schopnosť dosiahnuť operačnú pripravenosť; nedostatok a zastaranosť výzbroje, techniky, materiálu a komunikačno-informačných systémov a nízka prevádzkyschopnosť techniky;

obmedzenia rozsahu kvality výcviku, predovšetkým taktického na úrovni prapor, brigáda a nálet letových hodín; kritická úroveň použiteľných zásob materiálu OS SR na bojovú činnosť; nízka kvalita spôsobilosti OS SR a úroveň interoperability so spojeneckými silami.

Nový minister obrany Peter Gajdoš a kolektív odborníkov z ministerstva vykonali revíziu daného stavu, v akom sa nachádzame a aké máme zdrojové možnosti a vypracovali Bielu knihu o obrane SR 2016.

Návrh knihy mali možnosť posúdiť a ovplyvniť odborníci na obranu z celého politického spektra. Väčšina sa vyjadrila, že obsah Bielej knihy je spracovaný zodpovedne a správne.

Nezabudla však pripomenúť, že úspech opatrení bude závisieť od pridelených finančných prostriedkov.

Čo ma zaujalo v obsahu Bielej knihy 2016?

*SR musí vlastnými silami zabezpečovať obranu. Potvrzuje to aj článok 3 Severoatlantickej zmluvy.

*Nepretržite udržiavať nielen požadované obranné kapacity na riešenie najpravdepodobnejších scenárov ohrozenia SR, ale aj schopnosť v potrebnom čase postupne zvyšovať obranné kapacity schopné čeliť najhoršiemu scenáru jej ohrozenia - ozbrojenému útoku proti SR.

*SR potvrdzuje svoj politický záväzok prijatý členskými štátmi NATO a odsúhlasený v politickej smernici NATO (2015), ktorý požaduje zastaviť akýkoľvek pokles obranných výdavkov a usilovať sa s rastom HDP zvýšiť obranné výdavky v reálnom vyjadrení a pokročiť smerom k odsúhlasenej úrovni 2 % HDP v priebehu dekády.

*Obranné výdavky SR sa v súlade s potrebami obrany SR a so spojeneckými záväzkami budú zvyšovať v reálnom vyjadrení aj z hľadiska podielu na HDP, a to v závislosti od stavu verejných financií s ambíciou dosiahnutia úrovne 1,6 % HDP v roku 2020 a smerovania k úrovni 2 % v dlhodobom výhľade. Na výzbroj a techniku sa bude podľa kritérií NATO vyčleňovať z obranných výdavkov minimálne 20 % na postupné prekonávanie dlhodobých nedostatkov v oblasti výzbroje, techniky a komunikačných a informačných systémov OS SR.

*Zvyšovanie obranných výdavkov sa bude realizovať najmä prostredníctvom podpory realizácie finančne náročných strategických projektov modernizácie OS SR vládou SR ich individuálnym schvaľovaním a financovaním.

V nadväznosti na Bielu knihu sa pracuje na novej bezpečnostnej a obrannej stratégii SR a na dlhodo-

bom pláne výstavby a rozvoja OS SR s výhľadom do roku 2030. Tieto dokumenty pôjdu do vlády a parlamentu.

Oceňujem prácu ministra za systematické budovanie OS SR, čo potvrdzuje dlhodobý plán rozvoja OS SR a jeho osobný podiel na modernizácii a výmene hlavných druhov výzbroje a techniky pozemných a vzdušných síl!

Hlavné úsilie rozvoja OS SR je zamerané do roku 2018 na plnú operačnú spôsobilosť mechanizovanej brigády.

Som pripravený objasniť:

- priority vyzbrojovania a zapojenie slovenského obranného priemyslu do projektov vyzbrojovania;
- tvorbu a prípravu záloh v OS SR;
- v Bielej knihe sa neuvažuje o znovuzavedení vojenskej základnej služby!

Oboznámenie sa s organizáciou Pozemných síl OS SR:

plánované počty a skutočný stav v roku 2016.

Osobné poznatky z vyhodnotenia plnenia rozhodujúcich úloh pozemnými silami v roku 2016 a rozhodujúce úlohy v roku 2017:

účasť osobná na Veliteľskom zhromaždení veliteľa pozemných síl OS SR 15. 2. 2017 v Trenčíne.

Záver:

Podporiť ministra obrany a OS SR, že požiadavky na financovanie obrany v zmysle schválených dokumentov musia byť tak zakotvené, aby sa plnili nezávisle od ľubovôle politikov, ktorí nedoceňujú význam a úlohy OS SR.

Minister obrany musí v nastávajúcom období urobiť poriadok predovšetkým v Úrade pre investície a akvizície. Najväčším problémom je proces obstarávania výrobkov obranného priemyslu, ale aj tovarov a služieb!

Úspech uvedenia do života modernizácie a výmeny hlavných druhov výzbroje a techniky vzdušných a predovšetkým pozemných síl bude rozhodujúcou mierou závisieť od práce sekcie modernizácie a infraštruktúry vo všetkých odboroch vyzbrojovania, výskumu a rozvoja! Nastala personálna výmena generálneho riaditeľa, čo je výborné opatrenie. Jeho funkcia je v tomto období taká dôležitá, že musí mať dvere k ministrovi obrany otvorené každodenne a bez čakania!

Peter Kasalovský a kol.: O inteligencii

Naivné predstavy o slobode podnikania a regulácie trhu patria dávno do ríše rozprávok. Liberáli zatiaľ nepochopili, aká je monopolistická povaha nadnárodných spoločností. Tá sa prejavuje hlavne tým, že ich manažéri ponechajú určitý priestor na súkromné podnikanie. Na takýchto podnikoch je potom ponechaná plná zodpovednosť a ekonomické riziká so všetkými dosahmi. Na rozdiel od korporácií tieto sieťové podniky sú ešte aj podruží právneho systému štátu. Podniky, ktoré uvedeným spôsobom nadväzujú na výrobu korporácií, nemajú nijaké rozhodovacie právomoci o výrobe v korporácii a podieloch na jej konečnom zisku.

Uvedený jav umožnilo globalistické zasieťovanie ekonomiky, ktoré prebiehalo cca od 60. rokov minulého storočia. Veľké korporácie sa najprv emancipovali spod právneho dosahu štátu, napríklad v oblasti daní. Súkromné sieťové podniky nechali napospas štátnej byrokracii a splodili tak dokonalé korupčné prostredie. Pokiaľ korporácia zmení výrobu, alebo zvädza technické inovácie, tak väčšinou nadväzujúce výrobné podniky v sieti privedie ku krachu. Tieto tendencie naše vlády od roku 1989 akosi nepostrehli.

Počnúc rokom 1989 politické báchorky o zlepšovaní podnikateľského prostredia sa môžu zrealizovať iba vtedy, ak sa dejú z blahovôle zahraničných korporácií, a nie politických strán a štátu. Politické strany fungujú ako figový list na zastretie tejto reality. Pod vplyvom uvedených podmienok nastal koniec s ekonomickým liberalizmom, ale aj s politickým liberalizmom. Ten dnes v politickej rovine doslovne odchádza pred našimi očami.

V našom klube sa veľa krát zdôrazňovalo, že národná ekonomika Slovenskej republiky bola dávno zlikvidovaná deindustrializáciou pôvodnej industriálnej základne Slovenska. Ak si preštudujete všetky štátne prevraty alebo revolúcie v období celého industriálneho veku, t. j. cca 300 rokov dozadu, tak prídete k jednoznačnému záveru. Všetky následné sociálne posuny po vystúpení obyvateľstva v revolúcii nikdy nevedli a ešte dlho nepovedú k občianskej samospráve a demokracii.

Základným dôvodom je to, že každá revolúcia je vždy ukradnutá establišmentom, ktorý sa potom správa veľmi dôsledne triedne. O tom píše aj prof. Jan Keller v knihe „Tri sociální světy“. A výsledok?

Dnes sa mnohí revolucionári roku 1989 nevystatujú účinkovaním v revolúcii. Po viac ako 25 rokoch sa z ich úst dozvedáme, že to malo byť „akosi inak“. Aktivitu občanov úspešne umrtvili až tak, že občania nepovažujú za potrebné ísť do volieb. Lenže „vodcovia“ sa vôbec nemusia obávať následkov za svoje konanie a výsledky. Majú médiá a sú presvedčení, že inteligenciu pomocou nich dokážu zastrašiť a umlčať. V tom momente, keď sa im zo strany inteligencie nastaví zrkadlo spoločenským pomeroch na Slovensku, spúšťa sa mediálna hystéria. Majitelia korporátnych médií nemajú inú možnosť ako rozoštváť obyvateľstvo cez emočné manipulácie.

Práve zastieranie triedneho charakteru správania establišmentu voči obyvateľstvu zabezpečujú korporátne médiá a politické strany básnením o slobode a demokracii,

Myslím, že USA sú po voľbe prezidenta Trumpa priam ukázkovým polygómom priebehu takých mediálnych kampaní. V podmienkach „parlamentného kreténizmu“, ktorého sme svedkami zo strany niektorých poslancov, demokracia založená na občianskom princípe sa presadzuje len veľmi pomaly či takmer nijako. Zaujímavý pokrok v mechanizme prijímania občianskej ústavy dosiahli na Islande, ale aj tam sa to čiastočne vrátilo, našťastie nie do pôvodných kolají. Ako to prebiehalo v podmienkach Islandu?

Ústavná rada na tvorbu novej ústavy pozostávala zo vzorky 25 ľudí, ktorí boli vybraní z 522 uchádzačov. „Domnievam sa, že ide o prvý prípad, keď sa ústava v podstate pripravuje na internete,“ povedal Thorvaldur Gylfason, člen Ústavnej rady Islandu. „Verejnosť má možnosť vidieť, ako nová ústava naberá na účinnosti. Priamo pred ich očami. Ide o niečo úplne iné ako bolo v minulosti a verejnosť sa môže okamžite zapojiť do diskusie,“ doplnil Gylfason. Myslím, že tento spôsob nápravy demokratických pomeroch v podmienkach digitalizácie spoločnosti začne prevládať. Umožnia to aj občianske preukazy s čipom. Preto klub navrhol, aby pripojenie na internet bolo zakotvené do systému ľudských práv. Toľko napríklad ústavná perspektíva pre šikovných ľudí aj tu na Slovensku.

Sociálnodemokratická ľavica na Západe dávno rezignovala na občiansky princíp samosprávy a demokraciu. Vraždou Olofa Palmeho v r. 1986 rezignovala

aj na obsah tzv. osloského dokumentu. Autentická lavica prešla na pozície podpory korporátneho marizmu. Dnes sa táto „lavica“ dokonca „dorovnala“ s konzervatívnym rebríčkom hodnôt. A to umožňuje zabetónovať každý porevolučný systém...

Nebudem ďaleko od pravdy, keď poviem, že vývoj nášho právneho systému podľa počtu prijímaných zákonov smeruje k totalite. To je všeobecná tendencia vývoja právneho systému pokojných období po všetkých a dokonca aj po opakovaných sociálnych prevratoch v jednotlivých krajinách. Čo je však horšie, že v mene boja proti extrémizmu sú potláčané demokratické a občianske práva a tiež narušované súkromie občanov. Na to akosi vo svojom imperiálnom výklade ľudských práv zabúdajú najmä samozvaní záchrancovia demokracie. Z uvedených, a zatiaľ vari aj pochopiteľných príčin sa politické strany v parlamente boja prijať špeciálny zákon proti konkrétnym nositeľom extrémizmu. Aby vraj neotravovali spoločenské ovzdušie kriesením totalitarizmu.

Francúz Raymond Aron, jeden z autorov koncepcie industriálnej spoločnosti, podľa ktorej je kapitalizmus a socializmus iba odlišnou verziou toho istého typu sociálneho systému, orientovaného na akumuláciu kapitálu a ekonomický rast, sa stal predmetom kritiky dávno minulej KSČ. My skôr narodení si to ešte pamätáme.

Je zaujímavé, že napríklad Aronove odmietavé názory na konvergovanie - zblížovanie týchto systémov, sa s nevôľou prijímali na druhej strane ideologického spektra. Raymond Aron ako prvý postrehol, že sa nám stratila klasická robotnícka trieda. KSČ sa k tomu postavila tak, že postavila do popredia sociálne postavenie robotníka a definovala ho chudobou. Tým vlastne opustila marxizmus, ktorý proletára chápe len v smere jeho postavenia k vlastníctvu výrobných prostriedkov. Pracovná sila je aj podľa Marxa vlastníkom pracovnej schopnosti, ktorú je nútený predávať. Nič viac, nič menej. A to platí dodnes.

Chceme pochopiť podstatu, prečo naša inteligencia vstupuje a bude vstupovať do štrajkov - núž je to preto, lebo nič nevlastní - nič z prostriedkov, ktoré by jej umožnili robiť napríklad zmysluplný vedecký výskum a zabezpečili jej dôstojný život. V súčasnosti je inteligencia vykorisťovaná ešte viac ako za „reálneho socializmu“. Mnohokrát viac ako robotník za pásom.

Za pridanú hodnotu, ktorú inteligencia prináša svojim umom do každého technicky a úžitkovo dokonalého výrobku, nikdy nedostane adekvátnu odmenu. Ak si však pozriete požiadavky lekárov, učiteľov, zdravotných sestier, vyslovene ich vnímajú tak, ako ich dobovo vnímala komunistická strana. Aj tu je meradlom vlastného postavenia spomínaná chudoba, lebo štrajkujúca inteligencia sa porovnáva so zahraničím príjmov. Netreba mať však strach. Súčasná inteligencia od týchto požiadaviek pre seba veľmi ľahko prejde na požiadavky o sebe. Neuspokojí sa totiž s tvrdením vládneho establišmentu, že niet inej cesty. A to v našom klube dokazujeme na každom stretnutí odbornými vystúpeniami, ktoré prezentujeme aj na verejnosti. Prezentujeme hlavne to, že sa to dá robiť aj inak. Nikomu nič nevnucujeme, ale ponúkame.

Pod vplyvom globalizácie sa bude meniť spoločenské postavenie všetkých námezdných pracovníkov. Už celé dve až tri desaťročia je jasné, že korporácie dávno nepotrebujú rezervnú armádu robotníkov s možnosťou univerzálneho použitia. Poniectorí by pristali aj na jej fyzickú likvidáciu, lebo tento problém je pre globalistov celoplanetárne neriešiteľný. Technologický pokrok 20. storočia postupne vyradoval pracovníkov z výroby a presúval ich do predvýrobnej oblasti a služieb. Tento priestor sa však vyčerpá. Potom nasledovalo krátenie pracovného času za neskrátený príjem, ako to bolo ešte do roku 1972. O takýchto opatreniach bolo možné uvažovať len v podmienkach kapitálu pôsobiaceho v hraniciach štátu (zavedenie voľných sobôt, skrátenie pracovného času). Aj tieto časy sa však beznádejne pominuli. Takže úlohu tzv. proletariátu v budúcnosti prevezmú vysoko špecializovaní pracovníci, ktorých práca a zodpovednosť už bude nezameniteľná. Takto opísaný sociálny svet, ktorý sa pred nami otvára spolu s novou organizáciou riadenia a spravovania, definovali manželia Tofflerovci v USA v známych knihách Šok z budúcnosti, Tretia vlna, Posun moci a ďalšie. V ich futurologických dielach je uvedený náčrt našej budúcnosti. Treba podotknúť, že manželia pracovali v oblasti strategického plánovania hlavne pre vládu USA. Sformovali úlohu inteligencie: vnášať do širokých vrstiev obyvateľstva povedomie o nastávajúcich zmenách, lebo globalizácii sa vyhnúť nedá, ale dá sa zvoliť jej demokratická alternatíva.

Pocta normálnym, ale výnimočným osobnostiam

Pred jedenástimi mesiacmi sa stal 65. zahraničným laureátom Zlatého biateca bývalý ruský premiér a predseda Rady riaditeľov GAZPROM-u Viktor Alexejevič Zubkov. V zahraničí je však viac o jednu medailu, keďže prezident WEF prof. Klaus Schwab je dvojnásobným laureátom Zlatého biateca.

Od prvého ročníka dodnes bolo takto poctených 251 osobností. Dnes sa tento počet zvýši zo 65 na 66 zahraničných a zo 186 na 191 domácich laureátov, teda na celkove 257 laureátov za roky 1993 - 2017. O udelení Zlatého biateca sa rozhodovalo vždy v tajnom hlasovaní, alebo o udelení rozhodol jeho garant, čo bolo a je v súlade so štatútom. Najviac tak mohol rozhodnúť dvakrát ročne a výnimočne 7-krát v miléniovom roku.

Prvý Zlatý biatec za rok 1993 si prevzal 21. januára 1994 prezident Slovenskej republiky Michal Kováč. Prvým zahraničným laureátom Zlatého biateca sa stal zakladateľ a prezident WEF prof. Klaus Schwab. Zlatý biatec si prevzal 26. apríla 1994 v sídle WEF v Ženeve - Cologny. Prvou zahraničnou osobnosťou, ktorá si prevzala Zlatý biatec v Bratislave, bol prezident Slovenskej republiky Milan Kučan. Stalo sa tak 15. decembra 1994.

Jedna medaila bola odcudzená pred jej odovzdaním na prvom riadnom zhromaždení nášho združenia 21. januára 1994. Ešteže som mal rezervnú medailu.

Podľa našich informácií odcudzené boli doteraz tri medaily Zlatého biateca. Jedna bývalej premiérke Ivete Radičovej, ktorá bola kedysi aj predstaviteľkou nadácie Otvorenej spoločnosti. Zlatý biatec 2012 jej bol priznaný garantom „za snahu o pokračovanie procesu celoeurópskej integrácie, osobitne pozitívneho myslenia verejnosti a o zabezpečenie celkovej stability EÚ“. Prevzala si ho pred štyrmi rokmi.

Januárovým vyhlásením pre médiá odsúdila signatárov Vyhlásenia o migrácii a vzdala sa Zlatého biateca, ktorý už dávno nemala. K tomuto dodám aj to, že nikto z laureátov nenasledoval jej „žiarivý príklad“. A to napriek tomu, že k nemu boli viacerí laureáti podnecovaní istým denníkom a konkrétnymi osobami.

Mierová cena zo Slovenska 2015 Zlatý biatec, Prominent ekonomiky, každé naše ocenenie alebo aj víťazstvo v niektorej z našich ankiet je za činy a výsledky práce v konkrétnom čase. Niekoľko z doterajších laureátov, je ich menej ako desať, urobilo neskôr vo svojom pracovnom, v spoločenskom alebo v osobnom živote šľapáky. Boli, sú, alebo skôr, či neskôr sa ocitnú na myslenom okraji spoločnosti, neuvedomujúc si, že česť ani charakter sa nedajú kúpiť.

Dnes je však opäť ten nádherný deň, keď mám tú česť oznámiť vám, členom združenia a našim hosťom, komu vzdáme poctu a vyjadríme tak poďakovanie za to, čo urobili pre ľudí, pre šťastný, pokojný, dynamický a vôbec plnohodnotný život.

Dvadsaťštyri ročníkov v spoločnosti jedinečných osobností... Kto má takú šancu, kto má také šťastie?!

Ako každý zdravý človek sa teším zo stretnutí s dobrými ľuďmi. Teším sa zo stretnutí s múdrejšími aj s úspešnejšími ľuďmi. Dodávajú mi totiž chuť, vôľu a schopnosť vyrovnáť sa s tými najhoršími vlastnosťami konkrétnych ľudí, ktorých je navôkol neúrekom. Občas mám pocit, že ich je neskutočne veľa. Majetníckych, chamtivých, prospechárskych, egoistických..., ale aj bezohľadných a citovo ľadových.

Nie je to, čo hovorím, o osobnej precitlivenosti. Je to o živote, a nie o jeho devastácii ľudskou hlúposťou, hrubosťou vulgárnosťou, tuposťou, aroganciou, alebo nadutosťou, nespomínajúc už to, čo je za pojmami povýšencstvo a nadradenosť. Odporní sú mi tí, ktorí tvrdia, že je normálne, keď všade sa uplatnia jedinci s takýmito vlastnosťami.

V ľudskej spoločnosti sme sa ocitli tam, že normálne a vôbec to ľudské je nezaujímavé. Život ako taký je však výnimočný. To sa zo spoločnosti vytratilo, či bolo vypoklonkované, či priam vytlačené do ofsajdu. Chcem sa aj dnes poďakovať tým, ktorí žijú naplno a zmysluplne, majú výsledky prospešné nielen pre seba, ale aj pre svoje okolie.

Vďaka takýmto ľuďom môžeme - môžeme byť miernym optimistom. Je normálne byť človekom, ktorý si zaslúži obdiv aj myslenú poklonu.

Prečo potrebujeme a chceme mier?

Svet je nebezpečný, to konštatujeme každý deň: vojna v Sýrii a Iraku s jej sprievodnými dôsledkami a chápaním Európanov, verbálna eskalácia Turecka k Európe, vojna vo východnej Európe – na Ukrajine, posledné vojenské manévry NATO v lete v Poľsku, rozloženie ochranného štítu NATO v Rumunsku a zvýšenie výdavkov na zbrojenie.

Prvá svetová vojna zničila starú Európu. Druhá svetová vojna, od ktorej už máme sedemdesiatpäť rokov, spôsobila spustošenie a milióny mŕtvych za cenu hrôzy bez hraníc, martýrsku populáciu, zdevastované krajiny a zničené ekonomiky takmer po celom kontinente.

Aj od roku 1945 svet poznal a mal do činenia s rôznymi konfliktmi, ale Európa bola chránená od vojny. Síce zažila veľké otrasy, znepokojenia, ale nepoznala vojnu (vo význame vojenského konfliktu) až na výnimku, a to veľmi krutej vojny, ktorá rozložila Juhozápadnú a ktorá v súčasnosti „rozhádzala“ východnú Ukrajinu.

V tomto tzv. povojnovom čase, v tejto perióde sveta, bipolárny svet prenechal miesto unipolárnemu svetu, a to s dlhou dominanciou prvej svetovej veľmoci – Spojenými štátmi americkými (USA) a ich predĺženou rukou – vojenským paktom NATO.

Medzitým sa objavili a v súčasnosti znova dávajú o sebe vedieť obnovené veľmoci, a to Rusko a Čína, ale aj radikálny islam:

Rusko ako euro-ázijská mocnosť, ktorého návrat na medzinárodnú scénu je prenikavý a výrazný. Môžeme to konštatovať na Blízkom východe, v Sýrii a Turecku.

Hoci je Čína pre nás Európanov oveľa vzdialenejšia, váha jej demografickej a ekonomickej sily je ohromná. Pri svojich internacionálnych vzťahoch manifestuje na seba púta pozornosť.

Paralelne s týmito mocnosťami veľmi intenzívne rozprestiera krídla a vedie vojnu radikálny islam cez terorizmus, alebo spôsobom jemnejším, ale nie menej zhubným – cestou duchovného podrobenia mravov a zvyklostí života.

V tomto kontexte sa Európska únia ukazuje viac slabou, viac nerozhodnou, viac rozdelenou.

Je jednoznačne zjavné, že Európska únia sa musí rýchlo reformovať, ak tak neurobí, hrozí tu riziko jej zániku. Brexit je silným signálom.

Stúpajúci „populizmus“ nie je nič iné, než vzrastajúce pobúrenie národov pre konfiškáciu moci a všetkých práv privilegovanou kastou, vládami, ktoré sa viac orientujú na seba ako na službu pre iných. Tento stav Európe nezabezpečí bezpečnosť, prosperitu, rešpekt a identitu.

Voľba Donalda Trumpa v USA nie je jediná ilustrácia konkrétneho činu a skutočného rozhorčenia ľudu...

Veľmi dobre to vidíme aj v dnešnom Francúzsku, najmä počas prezidentskej volebnej kampane. V minulých desaťročiach sa v systéme horizontálne tradičných strán pravice a ľavice striedala pri moci a presadzovaní alternácia. Na ceste k vládnutiu sa v systéme totálne vertikálnom presadzovalo, že tradičné strany sa úplne zrútiť, explodujú, zmiznú a zanechajú miesto pre nové zoskupenie, ktoré je neidentifikovateľné. Jediný identit bol a je: „Elita proti ľudu, ľud proti elitám...“ Tu nezabúdajme na skutočnosť, že Francúzsko dalo svetu francúzsku revolúciu a ako povedal generál de Gaulle: „Francúzsko sa skutočne reformuje len skrz revolúcie.“

Napriek rôznym uhlom pohľadu, svet je nebezpečný, pretože je zraniteľný a nestabilný. Uvedomme si to oveľa viac ako doteraz a nezabúdajme, že mier je špecifikum samotného dobra. Bez mieru nebude žiaden dialóg, žiadna bezpečnosť, žiadna stabilita, žiaden projekt, žiaden rozvoj.

Je urgentné a nevyhnutné uchopiť a zastaviť mieru rozpadu, policajnej roztrieštenosti zradou antagonistov. Namiesto nášho rozdeľovania je nevyhnutnosťou veriť vo vyššie hodnoty, princípy, ktoré sú zjednocujúce, ktoré zjednocujú. Je veľmi dôležité, priam nevyhnutné poznať naše korene a bez zbytočných komplexov vziať zodpovednosť za našu národnú a aj európsku identitu.

Nemáme vari v Európe vynikajúce grécko-latinské dedičstvo formované kresťanstvom? Prečo popierať túto skutočnosť, prečo nie sme si toho vedomí a s hrdosťou nepodporujeme staré dobré základy – sokel, ktoré sú spoločné pre všetky európske národy od Atlantiku až po Ural?

Je teda urgentné jasne si zadefinovať, čo vytvára našu identitu a našu suverenitu. A to bez agresivity kohokoľvek, ale s vedomím, odkiaľ pochádzame a kam

smerujeme. Musíme to urobiť urýchlene a s rozhodnosťou.

Rovnako naliehavé je vyrovnáť sa s otázkami ohľadom rôznych spolkov a spoločností či spolčovania sa, a to formou diskusií cez dialóg.

Napríklad otázka Severoatlantického paktu – NATO. Podľa môjho názoru – ako to dobre povedal aj americký prezident Donald Trump, ale aj minister zahraničných vecí Ruska Sergej Lavrov – ide v súčasnosti o jednu zmätenú organizáciu, ktorá môže byť nebezpečná pre mier vo svete.

A ako povedal M. Frank – Walter Steinmeier, nemecký minister zahraničných vecí a zaniatený obhajca konceptu „uvoľnenia a dialógu“, na margo veľkolepých manévrov NATO v Poľsku – manévrov, ktoré mali meno „Anaconda“: „... To všetko sa stalo, akoby sme mali zabudnúť na sekundárnu úlohu NATO.“ Steinmeier tiež presne deklaroval zámer manévrov „Anaconda“, teda, to, čo by sme nemali robiť aktuálne. Nezvyšovať napätie a nenechať znieť hrmot jazdeckých šablí a zavýjajúcich bojovníkov. Ten, kto verí na zvýšenie bezpečnosti s parádou tankistov na východnom fronte v aliancii, sa mylí.

Je potrebné nahradiť NATO jednou novou alianciou, čisto európskou so zahrnutím aj Ruska, aby bola konečne postavená skutočná politika obrany a bezpečnosti Európy a aby bola európska bezpečnosť konkrétne realizovaná.

K porozumeniu treba priniest namiesto radikálnej reformy pevný základ Európskej únie na báze uznania záujmov suverénnych štátov. Ich solidarita by mala byť založená na globálnej vízii a spoločnom hodnotovom systéme.

Myslím si, že mier v Európe stojí za tú cenu.

Ak to chceme dosiahnuť, tak si musíme uvedomiť, že: Výmena medzi národmi zohráva úlohu vzrastajúcej sily. To znamená spríadať a spájať spoločné záujmy, „postaviť a realizovať talentovaných“, ako to nedávno povedal francúzsky diplomat Emmanuel Lenain.

Je to úloha Medzinárodného mierového výboru, ktorý sa tu dnes v Bratislave opäť prezentuje vďaka iniciatíve Dr. Petra Kasalovského a Nezávislého ekonomického fóra Hospodársky klub.

Ďakujem za pozornosť.

Príhovor J. Hogarda,
voľný preklad z francúzštiny

Pourquoi nous avons besoin et voulons la Paix ?

Le monde est dangereux et on le constate chaque jour: Guerre en Syrie et en Irak, avec leur cortège de conséquences, y compris pour nous Européens, escalades verbales de la Turquie envers l'Europe, guerre en Europe de l'Est, en Ukraine, manoeuvres guerrières de l'OTAN l'été dernier en Pologne, déploiement du bouclier anti-missile de l'OTAN en Roumanie, augmentation des dépenses militaires...

Après la 1re guerre mondiale qui a détruit la vieille Europe, la 2me guerre mondiale il y a 75 ans a commis des ravages, des millions de morts, au prix d'atrocités sans frontières, des populations martyrisées et déplacées, des pays fracturés, des économies détruites, sur presque tous les continents.

Depuis 1944, si le monde a connu encore bien des conflits, l'Europe s'est trouvée préservée de la guerre. Certes elle a connu de très grands bouleversements, mais elle n'a pas connu la guerre, à l'exception notable cependant de la guerre qui a disloqué la Yougoslavie, et qui bouleverse maintenant l'Ukraine orientale.

Dans cette période, le monde bipolaire a cédé la place à un monde unipolaire, longtemps dominé par la première puissance mondiale, les Etats Unis d'Amérique. Et son bras armé, l'OTAN.

Et puis sont apparues ou réapparues récemment de grandes puissances émergentes ou reconstituées :

La Russie bien sûr, puissance euroasiatique, dont le retour sur la scène internationale est éclatant. On le constate au Moyen Orient, en Syrie, en Turquie.

La Chine bien sûr, plus lointaine pour nous Européens mais dont le poids démographique et économique est immense et qui manifeste aussi son intention de peser sur les relations internationales.

Parallèlement l'islam radical qui étend son influence, de manière guerrière par le terrorisme, ou de manière plus douce mais pas moins pernicieuse par la soumission des esprits à ses moeurs et coutumes de vie.

Dans ce contexte, l'Union Européenne paraît bien faible, bien indécise, bien divisée.

Il est manifeste qu'elle doit se réformer rapidement au risque si elle ne le fait pas, de disparaître.

Le Brexit est un signal fort.

La montée des « populismes » n'est rien d'autre que l'exaspération croissante des peuples devant la confiscation des pouvoirs, de tous les pouvoirs par une caste de dirigeants privilégiés qui se servent mais ne servent pas, ou si mal. Et qui avant toutes choses ne leur apportent pas la sécurité, la prospérité et le respect de leurs identités.

L'élection de Donald Trump aux Etats Unis n'est elle pas une illustration concrète de cette exaspération réelle des peuples, du Pays Réel contre le Pays Légal ?

On le voit bien en particulier en France aujourd'hui, au travers de la plus inédite, de la plus surprenante des campagnes présidentielles!

Au système horizontal qui permettait aux partis traditionnels de droite et de gauche depuis des décennies de se succéder au pouvoir en pratiquant l'alternance, est en train de succéder un système totalement vertical où les partis traditionnels s'effondrent, explosent et disparaissent pour laisser la place à des regroupements inédits : « les élites contre le peuple, le peuple contre les élites »...

N'oublions jamais que la France a donné au monde la Révolution française. « La France ne se réforme vraiment qu'au travers des révolutions » a dit le général de Gaulle.

Oui, quels que soient les angles de vue, le monde est dangereux parce qu'il est vulnérable et instable.

Et pourtant, la paix est plus que jamais le plus précieux des biens.

Sans paix, pas de dialogue, pas de sécurité, pas de stabilité, pas de projets, pas de développement.

Il est urgent et indispensable de prendre les mesures indispensables à la déconfliction des antagonismes.

Cela nécessite d'avoir une vision globale du monde et de ses nécessaires équilibres.

Cela nécessite de croire en des valeurs supérieures qui unifient, qui unissent au lieu de diviser.

Cela nécessite de connaître nos racines et d'assumer sans complexe nos identités, nationale et européenne.

En Europe, n'avons-nous pas le formidable héritage gréco-latin façonné par le christianisme ?

Pourquoi ne pas en être conscients et promouvoir ainsi fièrement ce socle qui est en réalité commun à toutes les nations d'Europe, de la côte atlantique à l'Oural ?

Il est donc urgent de redéfinir nos intérêts à la lumière de ce qui fait à la fois notre identité et notre souveraineté.

Sans agressivité pour quiconque mais avec la conscience de ceux qui savent d'où ils viennent et où ils vont. Et la fermeté indispensable.

Il est urgent de promouvoir de nouvelles instances de rencontres, de discussions et de dialogue, sans exclusives.

Prenons l'OTAN par exemple : à mon sens cette organisation – comme l'ont dit aussi bien le président américain Donald Trump que le ministre des affaires étrangères russe Serguei Lavrov – est aujourd'hui une organisation aussi obsolète que dangereuse pour la paix du monde.

Comme l'a dit M. Frank-Walter Steinmeier ministre allemand des AE et chaud partisan du concept 'dissuasion et dialogue', l'été dernier à propos des impressionnantes manoeuvres de l'OTAN en Pologne, manoeuvres baptisées « Anaconda », « tout se passe comme si on oubliait le second volet du concept » ! Steinmeier a aussi déclaré avec justesse à propos de ces manoeuvres « Anaconda » : « ce que nous devrions surtout ne pas faire actuellement, c'est de faire monter la tension en faisant retentir le bruit des sabres et les hurlements guerriers. Celui qui croit augmenter le niveau de sécurité avec des parades de chars sur le front Est de l'Alliance se trompe ».

Il faut donc substituer à l'OTAN une nouvelle alliance pleinement européenne, englobant bien entendu la Russie afin que l'architecture et la mise en oeuvre d'une véritable politique de défense et de sécurité européenne soit mise en place.

Cela sous entend que se mette en place une réforme radicale et profonde de l'Union Européenne basée sur la reconnaissance des intérêts et de la souveraineté des nations, dont la solidarité est fondée sur une vision globale et des valeurs communes.

La paix, du moins en Europe est à ce prix je le crois. Pour y parvenir,

« Les échanges de peuple à peuple joueront un rôle croissant. Il s'agit de tisser des liens et de lier les intérêts », de « mettre les talents en réseaux », comme l'a dit récemment le diplomate français Emmanuel Lenain.

N'est-ce pas ce que nous sommes en train de faire aujourd'hui, ici à Bratislava, grâce à l'initiative du Dr Peter Kasalovsky et de l'Informal Economic Forum Club ?

Je vous remercie de m'avoir écouté.

Jacques Hogard

| Európska únia – ale aká?

Už 60. výročie podpísania Rímskych zmlúv, ktoré boli naštartovaním európskej integrácie, je nesporne dobrou príležitosťou zamyslieť sa nielen nad budúcnosťou samotnej Európskej únie, ale aj celého európskeho kontinentu. Treba však povedať, že skutočným začiatkom procesu celoeurópskej spolupráce nebol 25. marec 1957, ale 5. máj 1949, keď 10 európskych krajín z iniciatívy francúzskej vlády podpísalo zmluvu obsahujúcu štatút Rady Európy. Aj keď sa jej viaceré ciele nenaplnili, zohrala tak pred vznikom Európskeho hospodárskeho spoločenstva, neskôr Európskych spoločenstiev a súčasťou Európskej únie významnú úlohu v rozvoji povojnovej spolupráce európskych krajín.

Samotné Rímske zmluvy 6 signatárov zo 6 krajín západnej kontinentálnej Európy boli podpísané v období bipolárneho sveta rozdelenej Európy a vrcholiacej studenej vojny. Politici akosi rýchlo zabudli na hrôzy 2. svetovej vojny a rýchlo sa vrhali do opätovného zbrojenia a zvyšovania napätia na kontinente. Preto ani nebolo možné realizovať základnú myšlienku otcov integrácie, že len zjednotená Európa dokáže zaručiť mier.

História však dokázala správnosť nastúpenej cesty a členské krajiny EHS a neskoršie Európskych spoločenstiev či Únie zaznamenali vo svojom vývoji významný pokrok. Počas niekoľkých desaťročí sa projekt európskej integrácie stal symbolom úspechu. Posledné desaťročie však odhalilo viaceré problémy, ktoré ukázali slabiny integrácie a často aj neschopnosť európskych lídrov ich pozitívne riešiť. Niektoré pramene z toho, že sme zabudli na odkaz zakladateľov integrácie, ďalšie z urýchľovania viacerých procesov predtým ako predchádzajúce boli zvládnuté – či výrazne a neprimerané zbyrokratizovanie európskych inštitúcií.

Pokiaľ ide o odkaz zakladateľov, čím ďalej tým viac zabúdame na ochranu nášho historického, kultúrneho a spoločenského dedičstva. Veľmi rýchlo a ľahkým spôsobom opúšťame to, čo po stáročia budovali naši predkovia, vytvárajúc európsky hodnotový systém. Vlny prisťahovalcov či migrantov sem neprichádzajú, aby si osvojili európske hodnoty, ktoré podľa všetkých definícií mali byť práve motiváciou migračných a utečeneckých pohybov, ale aby transferovali hodnoty spoločenstiev, z ktorých z rôznych dôvodov unikajú.

Moment, keď Stanislaw kardinál Dziwisz prevzal od člena Medzinárodného mierového výboru A. Barčíka medailu laureáta Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017 a posolstvo Medzinárodného mierového výboru.

Tým sa stráca jedna zo základných myšlienok integrácie a tou je mier a bezpečnosť. Dnešná Európa je pre občana menej bezpečná ako Európa včera, a Európa zajtrajška bude, bohužiaľ, ešte menej bezpečná ako tá dnešná.

Integrácia po dlhý čas zabezpečovala rast blahobytu občanov. Dnes v dôsledku znižovania konkurenčnej schopnosti a výrazného preregulovania európskej ekonomiky a neudržateľných vysokých sociálnych nákladov Európska únia stráca svoju pozíciu v globálnej ekonomike a tým aj celý systém životnej úrovne sa stáva neudržateľný. Napokon sme tiež opustili základnú myšlienku celoeurópskej spolupráce a budovania Európy od Atlantiku po Ural. Musíme viacej hľadať to, čo nás spája, a riešiť to, čo nás v Európe rozdeľuje. Kontinentálna európska spolupráca je predpokladom úspešnej Európskej únie, ale aj zvyšku Európy. Opätovne sme ľahko zabudli na 2. svetovú vojnu, studenú vojnu a už tu máme informačnú vojnu. Nezabúdajme, že akákoľvek vojna má svoje deštruktívne dôsledky.

Urýchľovanie procesov integrácie bez toho, aby sme mali zvládnuté predchádzajúce, vytvára antiintegračné nálady. Určite nie je v súčasnosti priestor na politickú integráciu, na ktorú zďaleka nie sú vytvorené podmienky. Stále je veľa deliacich čiar vnútri Únie, napríklad pozícia veľkých a malých krajín, starých a nových krajín, členov eurozóny a ostatných členov, členov schengenského priestoru a iných. Do toho vstupuje prvý význačný dezintegračný krok, ktorým je vystúpenie Veľkej Británie z Únie. Navyše súčasná mimoriadne nízka akceptovateľnosť kľúčových európskych inštitúcií občanmi členských krajín a ich nedôvera voči európskym lídrom by mala byť

mementom, ale aj výzvou riešiť súčasné problémy v prospech občanov a členských krajín. Nenastofovať nové ťažko dosiahnuteľné ciele, ale koncentrovať sa na doriešenie súčasných problémov a najmä vrátiť istoty a dôveru občanom Európskej únie.

Vysoký stupeň byrokracie a bruselskej regulácie negatívne ovplyvňujú denný život občanov a firiem. Vytvárajú hrádzu medzi členskými krajinami a bruselskými úradníkmi, tlačia firmy k delokalizácii svojich aktivít. Všeobecne je pre firmy len málo pozitívnych ekonomických a finančných signálov, ktoré prichádzajú z bruselskej centrály Európskej únie. Brusel zabudol, že je tu pre členské krajiny, pre občanov a firmy a nie naopak.

Keď sa teda zamýšľame nad našou budúcnosťou, treba v prvom rade nájsť odpovede a riešenia nastolených otázok. Cesta určite nie je v dvoj- či viacrýchlostnej Európe. Je to iba ďalší krok k dezintegrácii a v konečnom dôsledku v oslabení všetkých členských krajín. Riešenia nie sú ani v päťvariantnej predstave Európskej komisie. Riešenie je v pragmatickom prístupe zavŕšenia tých procesov, ktoré sú rozpracované, ale nedotiahnuté do konca, dôkazom čoho je aj nedôsledné fungovanie mechanizmov vnútorného trhu. Hlavným cieľom však musí byť návrat k dôvere v európsky integračný proces a v jeho schopnosť udržať pozitíva, ktoré sme za 60 rokov nesporne dosiahli, garantovať bezpečnosť a istoty pre občanov Európskej únie, ochraňovať európske hodnoty a byť vyrovnaným hráčom v globálnej politike a ekonomike.

Doc. Ing. Peter MIHÓK, CSc.
predseda SOPK

Stanislaw kardinál Dziwisz prevzal Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017

V súčasnosti už emeritný krakovský arcibiskup – metropolita Stanislaw kardinál Dziwisz prevzal 28. apríla 2017 vo svojom sídle v centre Krakova Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017.

Ocenenie za celoživotné dielo a všetko to, čo kardinál vykonal pre kresťanskú Európu a celú civilizáciu, osobitne ako najbližší spolupracovník pápeža sv. Jána Pavla II., odovzdali za Medzinárodný mierový výbor jeho člen Ing. Anton Barčík, a jeden z prvých členov ju-

bilujúceho združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub Ing. Peter Čupka. Stanislaw kardinál Dziwisz sa poďakoval za udelené ocenenie a prisľúbil, že svojimi modlitbami podporí aktivity združenia, ktoré smerujú k dôstojnému životu ľudí v mieri.

Na stretnutí so Stanislawom kardinálom Dziwiszom rezonovala hlavne téma úspešného priebehu Svetových dní mládeže v Krakove, ktoré boli v minulom roku najväčšou mierovou iniciatívou na svete.

Stanislaw kardinál Dziwisz sa zaujímal aj o Skalné sanktuárium Božieho milosrdenstva na hore Butkov nad Ladcami, kde osobne v roku 2014 požehnal Pamätník sv. Jána Pavla II. Preto kardinála potešil aj darček - kniha Skalné sanktuárium Božieho milosrdenstva, ktorú o novom mieste evanjelizácie na Slovensku vydala v tomto roku v 4 jazykoch Kongregácia sestier Matky Božieho milosrdenstva v Krakove.

Práve vikárka tejto kongregácie sestra Graciana s ďalšími spolusestrami prijali v rovnaký deň v kláštore kongregácie v Krakove aj členov Medzinárodného mierového výboru, ktorí odovzdali Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017 Stanislawovi kardinálovi Dziwiszovi.

Kardinál Dziwisz pozorne počúva A. Barčíka, ktorý ho informuje o aktuálnych mierových aktivitách na pôde združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub a jeho Medzinárodného mierového výboru (vpravo P. Čupka a vedľa neho poľský podnikateľ Bronislaw Brozda).

Ethics in politics: a wealthy misery of nonsense

In our reality, politics continue to be carried out as the highest form of class struggle – precisely in the spirit of Lenin's practice of political violence. Along with the suppression of the right to an opinion and 'cadre screening' by the media, this opens up a broad avenue for neo-fascism. Another peculiarity of the Leninist practice in Slovakia is the class struggle in its ideological form, which is taken care of by the media, ideological institutions and non-governmental organisations financed from abroad and, in some cases, even by the Slovak government itself.

But to be fair to Lenin... Even the economic form of class struggle, as defined by Lenin, sometimes surfaces in the form of strikes for wage rises. For instance, the recent strikes of teacher and health worker trade unions unveiled many of the unhealthy practices of the Slovak media. If we look back at the media that supported the strike, they acted exactly like the Bolsheviks. Their role was to bring this wage conflict to the boil at all costs, although it had been clear in advance how the matter would be resolved by legal means. In short, they tried to turn economic conflict into a political power struggle. They even managed to turn bosses of trade unions that have no members into virtual media personalities – unfortunately, there are enough unrecognised geniuses that can be hired for a job like this in any regime. Social-engineering projects (and that is exactly what this is) rely on the fact that, after a political conflict, 80 % of people are drawn back to political power, even if a virtual leader is used. Just like after 1989, when the Communist par-

ty became the midwife for all political parties without distinction.

All of those who have been mentioned so far closely follow Lenin's principles of political violence. That is what we see on-line on TV when watching broadcasts from press conferences. Most people quit watching the wannabe opinion-making, mainstream media just to maintain their mental health. Well, what a pity that they have to pay for the privilege whether they want to or not. The term 'political power struggle' has been replaced by 'fair political competition'. It is so fair that, in many ways, the political arena resembles a stadium taken over by rowdies. But the root of the term 'government' is to 'govern' and, in Slovakia, too, it is executed by means of three separate branches of power. There is hardly anything that can be changed about this, except for the quality of government, which is extremely poor. No one has invented anything better. The dream of generations of anarchists about managing the society through civilian self-government is a utopia safely eliminated by local mafias, both in cities and rural areas.

History shows us that democracy can only develop and expand under pressure 'from below' because power is indivisible and, above all, corruptible. Democracy and dictatorship have been, and will long continue to be, polar categories in philosophy. Indeed, one cannot exist without the other. Only in the confused minds of liberals, democracy does not have a 'material bearer', a man of meat and bone. They substituted people with a multicultural mon-

strosity, which, in reality, is rarer than the fairy tale unicorn. In fact, for the end-users of this software, their shoreless democracy can be strictly defined by a single question of the plebs (the poor). Who is this democracy without people intended for and, especially, whom will the dictatorship be forced upon? In the better-case scenario, could it be dictatorship determined by the legal system?

So, based on total realism, which still applies, none of the so-called scientific studies, colloquia and international congresses hopelessly trying to reconcile something irreconcilable, i.e. ethics and politics, will help us.

The only ethics-related action that can realistically be put into practice in politics is a certain level of responsibility, which, in Slovak reality, cannot be done by ethical means due to by the monarchist privileges of politicians in the parliament and the judiciary, and the monopoly of truth with regard to the interpretation of events. Violations of the Slovak Constitution by constitutional officials can be seen live on TV. Sociologist and politician Max Weber is also an advocate of political responsibility. He advises that politicians should evaluate not only the objectives but also the consequences of their actions. According to Weber, ***“a politician should be charismatic, have extraordinary leadership skills, passion, temperament and a sense of proportion that will help him develop his own personality potential and, above all, professionalism, which should not go against morality.”*** Our politicians do not even come close to this set of requirements. Moreover, even if they possess some of the traits described by Weber, they are quick to use double standards when applying them. Due to the absence, since 1989, of functions that would put power under control ‘from below’, the space for any constructive criticism and expansion of democracy has been eroded again. Political programmes of most parties are an example of marketing perjury and are immediately forgotten after the elections.

Amid media violence, as a specific type of violence, relatively rapid changes are also taking place in Slovakia. First of all, the media are still usurping a share of power. But, there is a but! Since the media are being passed to the hands of corporations or, in some cases, operate as corporations themselves, this situation is only temporary. So far, the approach of multinational corporations to political parties and the media has been reminiscent of that to football clubs, they acted only as their owners, not publicly, but behind the scenes. However, this will change, too.

Because of time constraints, the mainstream or, loosely translated, those who think they are the public opinion-makers, does not stand a chance of surviving in a world of social media and the Internet, unless it itself functions as a corporation. But that would not be the worst. Due to the fact that political parties and the media are only an interface of ideological power, their activities are slowing down the globalisation processes pushed for by corporations. The aforementioned speed of the ongoing information processes is sure to drive them out of the society in the future.

The result of this acceleration process is that corporate oligarchs are starting to use their power by directly participating in politics. Voters, as we know them, will gradually turn into consumers of not only goods but also ideas. While we are witnessing the complete oligarchisation of politics in Ukraine leading to a breakup of the country, this process is only at the beginning in the Czech Republic in the form of oligarch Babiš and his, originally, employees’ party. In Slovakia, this process is taking place in secret, but, to a small extent, it is transpiring to the public, too.

As a counterpart to objective development, there is, for example, the effort of political parties to stop the erosion of the state. Despite the effort of the Slovak National Party and the coalition, in the long run, this effort is still doomed to an existential failure anyway. The natural elimination of political parties by integrating them into corporations as their future organisational components and the financial collapse of the media are phenomena that can already be observed today. Even a break-up of the EU will not prevent the dismantling of states; it will only partially decelerate this social development. It may slow down globalisation, under the pressure of the economy, however, states will turn into companies.

The oligarchisation of the system will also solve the headaches of the immigrant-loving ‘café intellectuals’ over how to make peace between ethics and politics. Ethics in politics, except for full legal responsibility – and let me underline ‘legal responsibility’ – of politicians for their actions is only a rich misery of nonsense. The chances of resolving this pseudo-problem in Slovakia are about as high as the second return of Jesus Christ.

Jan Campbell, Peter Čatloš, Ján Gabriel,
Jacques Hogard, Peter Kasalovský, Gustáv Murín,
Heidy Schwarczová and Ján Šály

Members of the Informal Economic
Forum Economic Club Association Slovakia
Bratislava, May 28, 2017

Úvodné slovo P. Kasalovského na 113. riadnom zhromaždení a celkove 262. podujatí združenia NEF Hospodársky klub

Od predchádzajúceho zhromaždenia, ktoré sa konalo 16. marca 2017, naši reprezentanti Anton Barčík a Peter Čupka navštívili Stanislawa kardinála Dziwisza v Krakove. Diskutovali s ním o aktuálnych otázkach súčasnosti, predovšetkým o hrozbách pre mier a kresťanskú Európu. Kardinál Dziwisz prijal Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017. Zlatý biatec za rok 2017 prijal scenárista a režisér Mgr. Peter Kršák za vklady do slovanskej, slovenskej a českej kultúry a za projekt Dejiny sebedobia – Diplomati bez pasu.

V uvedenom období som sa stretol v dialógoch s odchádzajúcim indonézskym veľvyslancom Djumantorom Purbom, s veľvyslankyňou Slovenskej republiky Bernardou Gradišnikovou a ruským veľvyslancom Alexejom Fedotovom.

Spolu so spolupredsedom výboru združenia Rudolfom Y. Mosným sme navštívili členskú organizáciu Medzinárodného mierového výboru MEBO International Group v Pekingu. Vymenili sme si názory na problematiku medzinárodných vzťahov s predstaviteľom Čínskej štátnej asociácie pre priateľstvo so zahraničím pánom Songom a jeho spolupracovníkmi.

Dnešný program, ktorý je uvedený na pozvánke a na jej dodatku, platí. Hlavná téma: **O európskej a svetovej realite a blízkej budúcnosti**. Celoklubová diskusia s úvodným slovom predsedu Svetovej komorovej federácie, predsedu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory a člena Medzinárodného mierového výboru **Petra Mihóka**. Do diskusie sa prihlásili Pavol Prokopovič, prof. Jaroslav Husár, Miroslav Budoš a náš čínsky hosť Song Jingwu – bude hovoriť o vzťahoch Číny s EÚ.

O vzťahoch s Čínou budem hovoriť ja.

Viac ako aktuálnou témou je **Bezpečnosť občanov SR v Európskej únii**. Slovo bude mať prezident PZ SR gen. PaedDr. Tibor Gašpar.

V závere nášho zhromaždenia si dovoľm priblížiť myšlienky z rámcového náčrtu nového vyhlásenia z pôdy nášho združenia **O ľudskosti a politickej zodpovednosti**. Bude zverejnené na www.hospodarskyklub.sk a svoje podnety môžete poslať do siedmich dní.

Partnermi dnešného zhromaždenia sú: Jacques Hogard, prezident, Groupe E.P.E.E (Experts Partenaire s pour l'Entreprise á l'Etranger, France), Anton Barčík, generálny riaditeľ, Považská cementáreň, a. s., Ladce, Tibor Mikuš, prezident Slovenského jadrového fóra,

SLOVMAS, a. s., Bratislava a KÁVOMATY, s. r. o., Kežmarok.

Niekoľko myšlienok na úvod. Od tohtoročného januára pribudlo mnoho zaujímavých, ba až neveriteľných vyhlásení a informácií. Niekoľko príkladov. Zisťujeme, že je možné bez súhlasu BR OSN a dokonca i vlastného parlamentu vykonať raketový útok na inú krajinu. Kancelári krajín doteraz pozývajúci migrantov tvrdia, že už nedokážu zvládnuť ďalší nárast utečencov...

Ešte zaujímavejšie znie, že minister financií nám hovorí o skoro najlepšom rozpočte v EÚ a zlepšovaní podnikateľského prostredia, a teda o všeobecne stúpajúcom blahobyte obyvateľov bez rozdielu. Keď sa však postaví politik a povie, že má víziu ísť cestou 13. a 14. platu a 13. a 14. dôchodku, tak je populista, veď čo, my i bez toho doženieme Nemcov, Francúzov... a neviem koho ešte, ktorí na tých istých strojoch zarábajú 3-krát viac. Zvyčajne si od vládneho predstaviteľa, no i podnikateľských zväzov vypočujeme poučku z minulého storočia, že trh všetko vyrieši. Ukazuje sa, že to celkom tak nie je. Je potrebné, aby mocenské orgány tlačili spolu s odborníkmi na riešenie mzdových a dôchodkových otázok. Pre istotu dodám, že zásluhových dôchodkov. Dúfame, že v tomto smere dostane predseda parlamentu plnú podporu, veď bez aspoň dvojnásobného rastu miezd oproti Západu nie je možné ani len uvažovať o znižovaní sociálno-ekonomických rozdielov.

V princípe len kvalitná životná úroveň a dobrý stav bezpečnosti umožní udržať EÚ spolu. A znovu sme pri tom, je populizmom robiť všetko preto, aby sme mali slušnú životnú úroveň, je zle trvať na bezpečnosti života alebo budeme sa tváriť, že všetko je o. k. Nuž, populizmom je skôr falošná solidarita, ktorá však zasmraduje ovzdušie v krajine.

Máme akože najlepší rozpočet a len čudnou zhodou okolností sa stalo, že dňom daňovej slobody je až 6. jún, čo je o osem dní neskôr ako vlani. Nakoniec zistíme, že populizmus je veľmi širokospektrálny termín a právo na jeho vymedzenie majú iba mainstreamoví dozorcovia. Takže, všetci, ktorí nechcú naháňať peniaze iba globalistom, sú nacionálni populisty, a len slniečkari – ngoisti – sorosovci sú predsa jedinými, čo vedia zabezpečiť jednotu, prosperitu a bezpečnosť Európy. Že by to bolo o brexite a trvale prítomnej hrozbe teroru najrôznejších foriem?!

Želajme si pohodu pre zdravé, kritické a zároveň konštruktívne názory a riešenia.

Diskusia o EÚ a svetovej realite a blízkej budúcnosti, pocta čínskym občanom, vzťah ČLR a EÚ, vyhlásenie o etike v politike, o bezpečnosti občanov v SR a list Všeslovanskému zjazdu

V piatok 26. mája od 11. h do 15. h bolo 113. riadne zhromaždenie a celkove 262. podujatie v Pálffyho paláci na Zámockej ul. č. 47 v Bratislave. Medzi reprezentáciou 25-ročného združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub bol prezident SR v rokoch 1999 – 2004 Rudolf Schuster, veľvyslanec ČLR Lin Lin a viacerí predstavitelia diplomatických misíí. Zúčastnil sa na ňom predstaviteľ Čínskej štátnej asociácie priateľstva so zahraničím Song Jingwu´ a jeho spolupracovníci. Prícestovali aj viacerí zahraniční členovia združenia z Českej republiky, ČLR, Talianska a zo Spojených štátov.

Na úvod P. Kasalovský zdôvodnil rozhodnutie Medzinárodného mierového výboru udeliť čínskym občanom Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017. Poctu pre čínskych občanov prijal Song Jingwu´ za zvuku slávnostných fanfár. Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017 odovzdali členovia Medzinárodného mierového výboru spoluiniciátor P. Kasalovský, bývalý prezident SR R. Schuster, predseda SOPK P. Mihók a za združenie členka výboru T. Lovíšková.

Po slávnostnom akte ozrejmil vzťahy ČLR a EÚ predstaviteľ Čínskej štátnej asociácie priateľstva so zahraničím Song Jingwu´. Predseda Svetovej komorovej federácie a predseda SOPK P. Mihók uviedol príhovorom celoklubovú diskusiu o európskej a svetovej realite a blízkej budúcnosti. Do diskusie sa prihlásili P. Prokopovič a prof. J. Husár. Zakladajúci člen združenia a jeho predstaviteľ od roku 1993 P. Kasalovský priblížil 93 členom a jedenástim hosťom zhromaždenia vyhlásenie skupiny členov o etike v politike, ktoré nadväzuje na predchádzajúce vyhlásenie o ľudskosti a politickej zodpovednosti a januárové vyhlásenie o migrácii. Prítomných oboznámil aj s obsahom listu jubilejnému Všeslovanskému zjazdu v Moskve. O bezpečnosti občanov SR hovoril gen. PaedDr. T. Gašpar.

Partnermi tohto zhromaždenia boli J. Hogard, prezident, Groupe E.P.E.E (Experts Partenaires pour l'Entreprise á l'Etranger, France), A. Barčík, generálny riaditeľ, Považská cementáreň, a. s., Ladce, T. Mikuš, prezident Slovenského jadrového fóra, SLOVMAS, a. s., Bratislava a KÁVOMATY, s. r. o., Kežmarok.

Predstaviteľ Čínskej štátnej asociácie priateľstva so zahraničím Song Jingwu´ so svojimi spolupracovníkmi prícestoval na 113. zhromaždenie združenia. V dňoch 25. až 28. mája diskutovali o činnosti združenia od roku 1993 a o jeho mierových aktivitách P. Kasalovský, spolupredsedovia výboru J. Gabriel a R. Y. Mosny, členovia výboru P. Čatloš a Wilson Liu, ako aj predseda slovensko-čínskeho hospodárskeho výboru SOPK P. Antalič. Navštívil obec Topolčianky, Vinárske závody Topolčianky a Národný žrebčín, š. p., Topolčianky. Predseda NR SR A. Danko, ktorý je riadnym členom Neformálneho ekonomického fóra Hospodársky klub, pozval čínskeho hosta na večeru v sobotu 27. mája. Zúčastnil sa na nej P. Kasalovský.

Prezident SR 1999 – 2004 a člen Medzinárodného mierového výboru R. Schuster odovzdal Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017 pre čínskych občanov predstaviteľovi Čínskej štátnej asociácie priateľstva so zahraničím Song Jingwuovi´.

| Príhovor o vzťahoch s ČĽR

Príhovor predstaviteľa združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub a spoluzakladateľa Medzinárodného mierového výboru Petra Kasalovského pri príležitosti vzdania pocty – udelením Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017 občanom Čínskej ľudovej republiky

Keď som založil v roku 1993 naše združenie pôvodne ako nadáciu, tak som sa potešil záujmu čínskej misie o dobrý vzťah a vzájomne prospešné partnerstvo. Do určitej miery bolo symbolické, že tento záujem prejavili následne vtedajší veľvyslanci USA, Ruska a Francúzska, vynikajúci diplomati a ľudia Theodore Russell, Sergej Jastržemskij a Michel Perrin. Na pôde jednej z najmenších krajín sveta sa tak prezentovala nielen politika veľmocí a Francúzska, ale aj spoločné aktivity, ktoré smerovali k pochopeniu problémov a potom k podpore zlepšovania medzinárodnej situácie, neskôr k zmierňovaniu napätia, ale vždy k stabilizácii mieru v stredoeurópskom, európskom a vo svetovom meradle. Je faktom, že takúto spoluprácu, a predovšetkým výmenu informácií so záujmom sledovali prezidenti SR Michal Kováč, Rudolf Schuster a Ivan Gašparovič.

Za tých takmer dvadsaťpäť rokov sme mali príležitosť priamo komunikovať s viacerými osobnosťami ČĽR. V roku 1994 to bol člen Štátnej rady ČĽR, minister a predseda Štátnej komisie pre hospodársku reformu Li Ťien Jing, neskôr ďalší politici, ako aj renomovaní odborníci z jednotlivých oblastí ľudských činností. S lídrom vedy o regenerácii poškodených telových orgánov a tkanív Rongxiang Xuom sme si od roku 2013 až do jeho tragickej smrti v roku 2015 vymieňali názory o tom, ako sa vyvíja naša civilizácia, a predovšetkým my v nej. Spolu sme dospeli k tomu, že vytvoríme Medzinárodný mierový výbor. Stalo sa tak oficiálne 6. – 7. mája 2015 a dnes sa môžeme opierať o podporu dvadsiatich piatich osobností zo Slovenskej republiky a z Českej republiky, Číny, Francúzska, Nemecka, Ruska a zo Spojených štátov.

V závere prvého decénia a v tomto sa medzinárodný život skomplikoval. Veľa politických lídrov sa dopracovalo k názoru, že vôbec nie sú služobníkmi demokracie, ale takými činiteľmi, ktorí majú pouvoir určovať ako a čo si majú myslieť občania. A podľa toho konajú, pričom stratili pamäť a čo je horšie, chcú meniť vôľu ľudí, a to bez nich. Treba vnímať, že aj u nás odišlo prirodzenou cestou do nenávratna od zmeny režimu viac ako dva milióny „pamätí“. Tak ako neraz

v minulosti sa stalo, že vo veľmi krátkom čase sme ztratili ľudí, ktorí sa postarali o pohyb vpred, a to aj za cenu osobných obetí. V značnom počte súčasníkov nie je miesto pre obeť nemeckého, talianskeho a fašizmu vôbec, a to aj japonského, ktorý vyvraždil desať miliónov Číňanov. Nič nevedia o snahe likvidovať či zotročiť slovanské národy.

Ako súčasníci sme sa pričínili o rozvinutie celoeurópskeho integračného procesu a pochopili Roberta Schumana, Francois Mitterranda, Helmuta Kohla, Charlesa de Gaulla a Konrada Adenauera. Nový domov pre európske národy mal a má pevné základy, ale ich nasledovníci svojím odklonom od pôvodných projektov rozrušili strechu a „veľká stavba“ je poškodená. Keďže niet žalobcu, nebude ani sudcu, ale nie je vylúčené, že dôjde k jej obnove. Bude to vtedy, keď sa do Európy vráti demokracia a prestanú mať navrch menšinou zvolení samovládovia neraz sa pasujúci do pozície vychovávateľov ľudu a konajúci bez toho, aby mali súhlas väčšiny občanov. Príchod ekonomických migrantov do Európy a vnucovanie odmietajúcim štátom a ich predstaviteľom „diktát“, to bol začiatok rozvratu Európskej únie a tiež to viedlo k brexitu.

Obdobne to platí o tom, prečo sa nepričiňujeme o zmierňovanie napätia vo vzťahoch veľmocí, prečo prijímame názory iných na konkrétne akty bez toho, aby sme ich verifikovali a konfrontovali. Príkladom je história Krymu, ale aj trvalé kritizovanie vnútropolitických pomerov v Číne. Kto sú tu povolani, či dokonca vyvolani takto konať? Sú to opäť mimovládne organizácie, mocichtiví jednotlivci, ľudia bažiaci po rozklade, ale bez akejkoľvek opory vo väčšine občanov a čo je najhoršie, bez akejkoľvek zodpovednosti za spáchané škody ľudské, no i materiálne. Aj u nás sú takí a dokonca demokraticky zvolení, ktorí svoj názor vydávajú za všeobecne platný. Treba dodať, že takýmto dejateľom, ktorých by v spriatelenej Spojených štátoch označili za cudzích „agentov“, sa dostáva podpory dokonca od členov našej vlády.

Európska pohoda sa v závere minulého desaťročia stala spomienkovým tovarom. Dnes je tu nepohoda a strach z toho, čo spáchajú – nespáchajú politici. Prineskoro si však voliči uvedomujú, ako boli oklamani, ba dokonca zradení, a to, že sú, obrazne povedané, v ofsajde, alebo dostali od nimi vyvolených „červenú kartu“. O spomínanú ľudskú nepohodu a sociálny, no až existenčný strach sa vzorne starajú mnohé médiá vo vlastníctve korporátnych zoskupení, teda tých,

Osvedčenie odovzdal predseda SKF, predseda SOPK a člen Medzinárodného mierového výboru P. Mihók.

ktorí chcú vládnuť a mať moc. Nápomocné v jasnej snahe o ovplyvňovanie verejnej mienky podľa predstáv oligarchov sú osoby, ktorým sa dostáva všestrannej pozornosti práve od najrôznejších mimovládnych organizácií. Dokonca budú môcť nahrádzať štátne orgány a inštitúcie v celom rade činností, ale za peniaze daňových poplatníkov.

Po našich vlastných skúsenostiach s činovníkmi z tejto sféry by sme sa mali mať na pozore, keď nepôjdeme v ich línii. Máme tu dnes opäť zahraničných hostí, tentoraz z najdynamickejšej krajiny minimálne od začiatku 90. rokov, ktorá je aj najpočetnejšou na svete. Ekonomicky sa vôbec neprehriala, a to napriek predpovediam renomovaných ekonómov, čo je svojím spôsobom jeden zo súčasných zázrakov. O ten zázrak, ktorý znamená stabilitu v regióne, je faktorom pri riešení kórejského problému a ktorý má takmer rovnaký vplyv ako konanie Spojených štátov a Ruska na udržateľnosť mieru vo svete, sa postaral a zveľaduje ho ľud - občania. To, čo sa v Číne udialo, možno označiť za beamonovský skok z roku 1968. Aj ten bol prekonaný až po dvadsiatich troch rokoch. To bolo - akoby bol za hranicou ľudských možností. Odvtedy je tu „čínsky skok“. Dnes sa javí už ako neprekonateľný.

Predpovede a plány Li Ťien Jinga sa naplnili. Vtedajší stav a víziu sme ponúkli verejnosti na desiatich novinových stranách a ocenil ich aj vtedajší viceprezident Down Jones Jim Ottaway. Pre mocných vodcov západného sveta nie je čínska realita a vývoj nič príjemné, a tak sa hľadajú alebo vyrábajú chyby, nedostatky a problémy. Je tu snaha vytvoriť predstavu, že čínske pomery sú nedemokratické, ba až neludské. Jedinou pravdou je to, že nie sú podľa súčasného západného strihu - pravidiel, resp. modelu i keď „západného“ je v Číne viac ako na Západe. To je vskutku na spontánny potlesk a hlboký predklon, a zároveň výzvou urobiť všetko preto, aby sme boli blízko Číne a Čína bola blízko k nám a to v duchu deklarácie o čínsko-slovenských vzťahoch zo 6. januára 2003.

„Duch Hodvábnej cesty“, ktorý je tu spolu s čínskou filozofiou tisícročia, rozvíja a vlastne pôsobí na týchto princípoch: sú nimi mier a spolupráca, otvorenosť a inkluzívnosť, spoločné získavanie skúseností a spoločný úžitok, vzájomný rešpekt a vzájomná dôvera. Som presvedčený, že táto čínska orientácia a projekt Hodvábnej cesty 21. storočia bude dominovať v celosvetovom meradle. Napokon spojí dnes nespojiteľných a my v nemom úžase pochopíme -

budeme svedkami takých dejov, v ktorých nepôjde o moc, o materiálne bohatstvo, ale o blaho ľudí ako takých. Nie sme naivní ani rojkovia, ale jednoducho odmietame žiť s takou „pravdou“, že inak ako to je dnes nemôže byť.

Pred niekoľkými týždňami som bol ako predstaviteľ Medzinárodného mierového výboru v Číne. Tentoraz len v Pekingu. Opäť som mohol porovnávať minulosť so súčasnosťou, ale predovšetkým sa pohybovať medzi obyvateľmi – byť v blízkosti najobyčajnejších ľudí, ktorí sú v každom štáte vo väčšine. Milí, ústretoví, pozorní, kultúrni, úctiví, vnímaví, pracovití a v pohode, ale aj zvedaví, nároční na seba a zodpovední za svoj život, ale v prvom rade som bol v megameste, kde nie sú viditeľné odpadky, smeti, ohorky a vôbec nečistota, kde je aj na tom najnemožnejšom mieste upravená zeleň a... Tak to bolo aj pred tromi rokmi a ešte predtým. Lenže, teraz je to o vyššej životnej úrovni a životnom štýle, o tom, čo je inde vo svete buď na malých plochách, alebo výnimočné, je to aj o spätosti s dávnymi tradíciami a tým naj zo sveta. Stretol som sa s predstaviteľmi MEBO International, ktorá je členom Medzinárodného mierového výboru. Diskutovali sme s predstaviteľom Čínskej

asociácie pre priateľstvo so zahraničím Song Jingwu'om a jeho spolupracovníkmi. Dnes sú tu medzi nami. Po návrate domov som uvažoval, ako deklarovať našu úctu, obdiv a poďakovanie za Hodvábnu cestu, za hospodársku a spoločenskú stabilitu, za podporu mieru, a v súčasnosti za citlivý prístup ku kórejskému problému, koncom vlaňajšieho roka, keď najvyšší predstaviteľ ČLR Si Ťin pching opäť figuroval v prvej trojici ankety Svetová osobnosť mieru a bezpečnosti rovnako ako v rokoch 2013, 2014 a 2015. Aj v tomto roku to nie je inak. Takže, nečudoval som sa podnetu, aby sme uvažovali o udelení Mierovej ceny zo Slovenska 2015 Číne, a tak symbolicky vyjadrili svoj vzťah k tvorcom novej Číny.

Členovia Medzinárodného mierového výboru sa pred niekoľkými dňami vyjadrili k návrhu udeliť čínskym občanom mimoriadne Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017. Takáto forma mimoriadnej podpory mierovým aktivitám bola odsúhlasená 9. marca t. r. Výsledok je jasný: mám tú česť požiadať pána Songa, aby prevzal našu medailu a osvedčenie, aby tlmočil predstaviteľom Číny, starodávnej a dnes veľmoci mieru a globálneho progresu, novodobej Hodvábnej cesty, našu úctu a poďakovanie.

Speech by Peter Kasalovský, representative of the Informal Economic Forum – Economic Club and co – founder of the International Peace Committee, on the occasion of paying tribute to the citizens of the People's Republic of China by awarding them with the '2015 Peace Prize from Slovakia' for 2017

When I founded our association in 1993, originally as a foundation, I was pleased with the interest of the Chinese diplomatic mission in good relations and a mutually beneficial partnership. To some extent, it was symbolic that, subsequently, the then U.S., Russian and French ambassadors, excellent diplomats and people, Theodore Russell, Sergey Yastrzhemb-

sky and Michel Perrin, also expressed this interest. Hence, in one of the smallest countries in the world, we could see not only a manifestation of the politics of the superpowers and France, but also joint activities aimed at understanding problems and promoting improvement of the international situation and, later, alleviating tensions, but always aimed at stabilising

peace at the Central European, European and global levels. It is a fact that this cooperation and, especially, exchange of information, was followed with interest by presidents Michal Kováč, Rudolf Schuster and Ivan Gašparovič.

Over the period of almost twenty-five years, we had the opportunity to communicate directly with several personalities from the People's Republic of China (PRC). In 1994, it was Li Tiesing, a member of the State Council of the PRC and minister in charge of the State Commission for Restructuring the Economy, and, later, other politicians and renowned experts from different areas of human activity. From 2013 until his tragic passing in 2015, we exchanged our views on the development of our civilisation and, in particular, our own development within it with Dr Rongxiang Xu, a leading scientist in the field of regenerative restoration of the human body. Together, we arrived at the idea to create the International Peace Committee. This officially happened on 6 and 7 May 2015 and, today, we can rely on support from twenty-five personalities from the Slovak Republic, the Czech Republic, China, France, Germany, Russia and the United States.

International life became more complicated at the end of the first decade and during this decade. Too many political leaders have come to the conclusion that they are no servants of democracy, but the ones who have the *pouvoir* to determine how and what people should think. And, having lost their memory, they are acting accordingly and want to change people's will without the people. We should keep in mind that, since the time the regime changed, our country, too, has forever lost over two million 'memories'. Just like many times in the past, within a very short period of time, we have repudiated people who, even at the cost of personal sacrifices, moved things forward. A significant number of contemporaries are not aware of the victims of German and Italian fascism and fascism in general, including Japanese fascism, which killed ten million Chinese. They know nothing about the effort to eliminate or enslave Slavic nations.

We, as contemporaries, have contributed to the progress of the European-wide integration process and understand Robert Schuman, François Mitterrand, Helmut Kohl, Charles de Gaulle and Konrad Adenauer. The new home for European nations had and still has solid foundations, but, by diverting from the original projects, the successors of these greats have disturbed its roof, and the 'large building' has suffered damage. Where there is no accuser, there is no judge, but the building can still be restored. This

will happen when democracy returns to Europe and the minority-elected, self-appointed rulers no longer dominate. They often put themselves in the position of people's educators while acting without majority support from citizens. The consequences of the arrival of economic migrants to Europe and forcing and dictating to the states rejecting migrants to accept them is what started the disruption of the European Union and led to Brexit.

The same applies to why we are not acting to relieve the tensions in the relations between superpowers, why we are accepting the opinions of others about specific actions without verifying and confronting them. One example is the history of Crimea, but also the enduring criticism of China's internal affairs. Who has been called or even chosen to act like this? Again, it is non-governmental organisations, power-hungry individuals, people yearning for disintegration, who, however, lack majority support from citizens and, what is worst, have no responsibility for the human and material damage caused. In our country, too, there are people, some even democratically elected, who present their opinion as the generally valid one. It should be added that such actors, who would be labelled as foreign 'agents' in the United States, actually receive support from members of our government.

At the end of the past decade, European well-being became a *memorabilia* item. Today, there is discomfort and fear of what politicians will or will not do next. Voters are late in realising how they have been deceived or even betrayed and that they have, in a figurative sense, found themselves 'off-side' or have been given a 'red card' by those they have elected. This discomfort and social, or even existential, fear is being brilliantly fuelled by many media outlets owned by corporate clusters, meaning those who want to rule and have power. Persons receiving all-round attention from a variety of non-governmental organisations are helping the evident effort to twist public opinion to suit oligarchs' needs. In fact, they will now be able to substitute state authorities and institutions in a whole range of activities, for taxpayers' money.

As our experience with the actors from this sphere tells us, we must be careful if we do not follow their line. Today, we have foreign visitors again, this time from the most dynamic country, at least since the early 90s, and, at the same time, the most populated country in the world. It has not overheated its economy, despite the predictions of renowned economists, which, in a way, is one of the miracles of the present

day. This miracle, which provides stability for the region, is a factor in resolving the Korean problem and has almost the same impact on the sustainability of peace in the world as the actions of the United States and Russia, has been created and fostered by people. The developments in China could be compared to Beamon's jump in 1968. It took twenty-three years for his record to be broken. It was as if he had gone past human limits. Now we have the 'Chinese jump', which seems to be unbeatable from today's perspective.

Li Tieying's predictions and plans have become a reality. At the time, we presented the situation and vision to the public on ten newspaper pages, which was appreciated, among others, by the then Down Jones Vice President Jim Ottaway. China's reality and progress are not something pleasant for the powerful Western leaders, so they keep looking for or manufacture mistakes, shortcomings and problems. There is an effort to create the impression that the conditions in China are undemocratic or even inhumane. The only truth is that they do not follow the current trends in the West – yet, there are more 'western' rules or models at work in China than in the West itself. This is, indeed, worth of a spontaneous applause and a deep bow. But it is also a call to do all that we can to ensure that we are close to China and China is close to us, in the spirit of the Declaration on Chinese-Slovak Relations of 6 January 2003.

The 'spirit of the Silk Road', which is present together with the Chinese philosophy of the millennium, has developed and existed based on the principles of peace and cooperation, openness and inclusiveness, sharing of experiences and benefits, and mutual respect and trust. I am convinced that this Chinese orientation and the project of the 21st century 'Silk Road' will dominate on a global scale. Eventually, it will bring together those ununitable today, and we will be in awe to realise – we will witness events, the bottom line of which will not be power or material wealth, but the actual welfare of people. We are not naive, and we are not dreamers, we simply refuse to live with the 'truth' that things can only be the way they are today.

A few weeks ago, I visited China as a representative of the International Peace Committee. This time, I was only in Beijing. Again, I had the opportunity

to compare the past with the present, but especially to spend time with people – to stay close to the most ordinary people who represent the majority in every country. Kind, welcoming, attentive, cultured, respectful, receptive, diligent and well-minded people, who are also curious, who place high demands on themselves and take responsibility for their lives. Above all, I was in a megacity where you see no litter, no cigarette butts or dirt in general, where greenery is landscaped even in the most impossible of places. It was the same three years ago and even before. But now, it is about a higher standard of living and lifestyle and about what can only be found on a small scale or exceptionally elsewhere in the world. And it is also about ties to old traditions and the greatest achievements at the global level.

I met with representatives of MEBO International, a member of the International Peace Committee. We held discussions with Song Jingwu from the Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries and his colleagues. They are with us here today. After returning home, I was thinking about how we could express our respect, admiration and gratitude for the Silk Road, the economic and social stability, promotion of peace and, most recently, the sensitive approach to the Korean problem. At the end of last year, Xi Jinping, the highest representative of the PRC, ranked again among the top three personalities in our World Peace and Security Personality poll, just like in 2013, 2014 and 2015. It is no different this year. Therefore, I was not surprised by the suggestion to consider awarding the '2015 Peace Prize from Slovakia' to China and, hence, symbolically express our relationship to the creators of the new China.

Several weeks ago, the members of the International Peace Committee took their position on the proposal to award the people of China extraordinarily with the '2015 Peace Prize from Slovakia' for 2017. This special form of support for peace-making activities was approved on 9 March this year. The result is clear: I have the honour to request Mr Song to accept our medal and certificate and pass on our deep respect and gratitude to representatives of China, an ancient country with a profound history and, today, the promoter of peace and global progress and the new 'Silk Road'.

Tri ruže od členky výboru združenia T. Lovíškovej.

Nastupuje definitívne obdobie viacpolárneho sveta

/ 33

Úvodné slovo predsedu Svetovej komorovej federácie, predsedu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory a člena Medzinárodného mierového výboru Petra Mihóka o európskej a svetovej realite a blízkej budúcnosti

Dámy a páni, prijal som neľahkú výzvu podeliť sa s vami o svoj názor na súčasný a budúci vývoj v globálnej, európskej a slovenskej dimenzii. Nechcem a nebudem hovoriť o ďalekej budúcnosti, ale chcem sa zamerať na obdobie najbližších 5 rokov, ktoré z hľadiska ďalšieho vývoja môžu byť kľúčové a môžu výrazne ovplyvniť budúci vývoj.

Obdobie rokov 2017 - 2022 z hľadiska vývoja globálneho sveta a ekonomiky bude nesporne obdobím viacerých významných zmien niekedy aj turbulencií vytvárajúcich novú situáciu v globálnych vzťahoch, ale aj s výrazným dosahom na lokálne podmienky, vývoj ekonomických podmienok a každodenný život obyvateľov planéty.

Po bipolárnom, neskôr unipolárnom svete, nastupuje definitívne obdobie viacpolárneho sveta, čo za

predpokladu vzájomného rešpektu a uznania historických, kultúrnych a etnických rozdielov môže viesť k rovnomernejšiemu a vyváženjšiemu vývoju v medzinárodných vzťahoch. Treba však počítať aj s rastom nákladov na obranu a bezpečnosť. Dôvodom bude na jednej strane snaha udržať krehkú rovnováhu hlavných globálnych hráčov a súčasne rastúci medzinárodný terorizmus ohrozujúci bezpečnosť všetkých. Definitívne sa v tomto období skončí politika nulovej hodnoty peňazí a ich cena na finančných trhoch bude rásť. Ceny energetických surovín sa tiež odrazia od svojho dna aj keď nemôžeme očakávať, že by dosahovali vrcholné hodnoty predchádzajúceho obdobia. Obidva tieto faktory budú mať vplyv na sféru podnikania, ako aj na každodenný život obyvateľov planéty. Bude naďalej rásť vplyv sociálnych

sietí často na úkor klasických printových či elektronických médií. Riziko účelového zneužitia sociálnych sietí bude výrazne narastať, a preto paralelne sa budú hľadať prostriedky na ich regulovanie. Vzdelávacia sústava sa bude musieť nevyhnutne vrátiť k svojej podstate, t. j. k schopnosti mladej generácie zvládať procesy súvisiace s uplatnením sa v profesionálnom živote a najmä umeniu vyhodnocovať kvalitu informácií a orientáciu v tom, čo je pravda a čo je účelové. Naďalej bude pokračovať polarizácia svetového obyvateľstva pokiaľ ide o rozdelenie bohatstva zeme, ale súčasne budú najmä v intelektuálnej oblasti narastať požiadavky na spravodlivejšie rozdelenie ekonomických a finančných efektov medzi prácou a kapitálom. Migrácia je na jednej strane taká stará ako samotné obyvateľstvo zeme, a ona vždy existovala a bude existovať aj v budúcnosti. Jej niektoré špecifiká v súčasnom období sú výrazne poznačené biedou a chudobou, zlými životnými podmienkami, vojnami a v nemalej miere aj klimatickými zmenami. Treba ju preto posudzovať nielen z pohľadu krajín, do ktorých smeruje, čo je vo veľkej miere najmä ekonomická migrácia, ale aj a možno najmä z hľadiska vplyvu na krajiny, ktoré sa ľudsky a často aj intelektuálne vyprázdňujú a strácajú tak základný potenciál svojho budúceho vývoja.

Migrácia sa však na druhej strane v súčasnosti predstavila do novej podoby. Migrácia a aj utečenectvo podľa veľkých významných politologických slovníkov je únik skupiny ľudí z hodnotových kategórií vlastnej spoločnosti, ktoré sú pre nich neakceptovateľné, do hodnotových kategórií, ktoré chcú prijať. Dnešný masovo organizovaný pobyt nie je cestou za novými hodnotami, je cestou vývozu vlastných hodnôt a ich inkorporácia v novom prostredí s cieľom zmeniť charakter spoločnosti, do ktorej smerujú. Na tento pohyb už neplatí ani definícia migrácie, ani definícia utečenectva. Tento pohyb patrí už do inej politologickej kategórie.

Z pohľadu vývoja svetových regiónov bude toto obdobie výrazne ovplyvnené ázijsko-pacifickou oblasťou so stále rastúcim podielom na svetovom obyvateľstve, svetovej produkcii, ale aj s výrazne vyššou domácou spotrebou, väčším významom v poznatkovvej sfére. V porovnaní s ázijsko-pacifickým regiónom bude Európa a osobitne Európska únia v opačnej situácii s veľkou šancou stať sa historickým múzeom svojej bývalej slávy a ideálnym miestom pre turizmus a skupovanie historických pamiatok a iných atrakcií schopnými ázijsko-arabskými investormi. Európa sa jednoducho v tomto období musí spamätať a začať robiť vlastnú európsku politiku, ochraňovať a presadzovať vlastné ekonomické a finančné záujmy a naj-

mä vytvárať lepšie podmienky pre rast vlastnej konkurenčnej schopnosti. Ísť metódou jasne definovaných priorít s cieľom vrátiť sa do hry a nie metódou všeobjímajúcich tém. Jasne zadefinovať, čo v súčasnom politicko-sociálnom systéme je ešte reálne a realizovateľné a čo treba jednoznačne zmeniť. Európska únia musí urobiť rozhodnutie strategického charakteru tak dovnútra mechanizmu fungovania, ako aj z hľadiska jej vonkajšieho pôsobenia. Únia a jej rozhodujúci hráči si musia uvedomiť, že nie sú na kontinente sami a že bez jasne definovaných celoeurópskych priorít a politiky ani samotná Únia nemôže byť úspešná.

Tento rok si pripomíname 60. výročie podpísania Rímskych zmlúv, ktoré boli naštartovaním európskej integrácie, čo je nesporne dobrou príležitosťou zamyslieť sa nielen nad budúcnosťou samotnej Európskej únie, ale aj celého európskeho kontinentu. Treba však povedať, že skutočným začiatkom procesu celoeurópskej spolupráce nebol 25. marec 1957, ale 5. máj 1949 keď 10 európskych krajín z iniciatívy francúzskej vlády podpísalo zmluvu obsahujúcu štatút Rady Európy. Aj keď sa jej viaceré ciele nenaplnili, zohrala tak pred vznikom Európsko-hospodárskeho spoločenstva, neskôr Európskych spoločenstiev a súčasnou Európskou úniou významnú úlohu v rozvoji povojnovej spolupráce európskych krajín a dodnes je jedinou celoeurópskou štruktúrou.

Samotné Rímske zmluvy 6 signatárov zo 6 krajín západnej kontinentálnej Európy boli podpísané v období bipolárneho sveta rozdelenej Európy a vrcholiacej studenej vojny. Politici akosi rýchlo zabudli na hrôzy 2. svetovej vojny a rýchlo sa vrhli do opätovného zbrojenia a zvyšovania napätia na kontinente. Preto ani nebolo možné realizovať základnú myšlienku otcov integrácie, že len zjednotená Európa dokáže zaručiť mier.

História však dokázala správnosť nastúpenej cesty a členské krajiny EHS a neskoršie Európskych spoločenstiev či Únie zaznamenali vo svojom vývoji významný pokrok. Počas niekoľkých desaťročí sa projekt európskej integrácie stal symbolom úspechu. Posledné desaťročie však odhalilo viaceré problémy, čo ukázalo slabiny integrácie a často aj neschopnosť európskych lídrov ich pozitívne riešiť. Niektoré prameny z toho, že sme zabudli na odkaz zakladateľov integrácie, ďalšie z urýchľovania viacerých procesov predtým, ako predchádzajúce boli zvládnuté - či výrazne a neprimerane zbyrokratizovanie európskych inštitúcií.

Pokiaľ ide o odkaz zakladateľov, čím ďalej tým viac zabúdame na ochranu nášho historického, kultúrneho a spoločenského dedičstva. Veľmi rýchlo a ľahkým spôsobom opúšťame to, čo po stáročia budovali naši predkovia vytvárajúc európsky hodnotový systém.

Vlny prisťahovalcov či migrantov sem neprichádzajú, aby si osvojili európske hodnoty, ktoré podľa všetkých definícií mali byť práve motiváciou migračných a utečeneckých pohybov, ale aby transferovali hodnoty spoločenstiev, z ktorých z rôznych dôvodov unikajú. Tým sa stráca jedna zo základných myšlienok integrácie, a tou je mier a bezpečnosť. Dnešná Európa je pre občana menej bezpečná ako Európa včera a Európa zajtrajška bude, bohužiaľ, ešte menej bezpečná ako tá dnešná.

Integrácia po dlhý čas zabezpečovala rast blahobytu občanov. Dnes v dôsledku znižovania konkurenčnej schopnosti a výrazného preregulovania európskej ekonomiky a neudržateľných vysokých sociálnych nákladov Európska únia stráca svoju pozíciu v globálnej ekonomike a tým aj celý systém životnej úrovne sa stáva neudržateľný. Napokon sme tiež opustili základnú myšlienku celoeurópskej spolupráce a budovania Európy od Atlantiku po Ural. Musíme viac hľadať to, čo nás spája, a riešiť to, čo nás v Európe rozdeľuje. Kontinentálna európska spolupráca je predpokladom úspešnej Európskej únie, ale aj zvyšku Európy. Opätovne sme ľahko zabudli na 2. svetovú vojnu, studenú vojnu a už tu máme informačnú vojnu. Nezabúdajme, že každá vojna má svoje deštruktívne dôsledky.

Urýchľovanie procesov integrácie bez toho, aby sme mali zvládnuté predchádzajúce, vytvára antiintegrčné nálady. Určite nie je v súčasnosti čas na politickú integráciu, na ktorú zďaleka nie sú vytvorené podmienky. Stále je veľa deliacich čiar vnútri Únie, napríklad pozícia veľkých a malých krajín, starých a nových krajín, členov eurozóny a ostatných členov, členov schengenského priestoru a iných. Do toho vstupuje prvý význačný dezintegrčný krok, ktorým je vystúpenie Veľkej Británie z Únie. Navyše súčasná mimoriadne nízka akceptovateľnosť kľúčových európskych inštitúcií občanmi členských krajín a ich nedôvera voči európskym lídrom by mala byť momentom, ale aj výzvou riešiť súčasné problémy v prospech občanov a členských krajín. Nenastoľovať nové ťažko dosiahnuteľné ciele, ale koncentrovať sa na doriešenie súčasných problémov a najmä vrátiť istoty a dôveru občanom Európskej únie.

Vysoký stupeň byrokracie a bruselskej regulácie negatívne ovplyvňujú denný život občanov a firiem. Vytvárajú hrádzu medzi členskými krajinami a bruselskými úradníkmi, tlačia firmy k delokalizácii svojich aktivít. Všeobecne je pre firmy len málo pozitívnych ekonomických a finančných signálov, ktoré prichádzajú z bruselskej centrály Európskej únie. Brusel zabudol, že je tu pre členské krajiny, občanov a firmy a nie naopak.

Keď sa teda zamýšľame nad našou budúcnosťou, treba v prvom rade nájsť odpovede a riešenia nasto-

lených otázok. Cesta určite nie je v dvoj- či viacvrcholnej Európe. Je to iba ďalší krok k dezintegrácii v konečnom dôsledku v oslabení všetkých členských krajín. Riešenia nie sú ani v päťvariantnej predstave Európskej komisie. Riešenie je v pragmatickom prístupe zavŕšenia tých procesov, ktoré sú rozpracované, ale nedotiahnuté do konca, dôkazom čoho je aj nedôsledné fungovanie mechanizmov vnútorného trhu. Hlavným cieľom však musí byť návrat k dôvere v európsky integrčný proces a v jeho schopnosť udržať pozitíva, ktoré sme počas 60 rokov nesporne dosiahli, garantovať bezpečnosť a istoty pre občanov Európskej únie, ochraňovať európske hodnoty a byť vyrovnaným hráčom v globálnej politike a ekonomike.

Načrtol som len veľmi krátky rámec podmienok, v ktorých sa podľa môjho názoru bude pohybovať aj slovenská spoločnosť a ekonomika. Sme si vedomí, že máme len limitovanú možnosť tento rámec ovplyvniť. Je a bude však dôležité mať schopnosť operatívne, ale aj strategicky byť na meniace sa podmienky pripravený, mať alternatívne scenáre s cieľom minimalizovať ich negatívne dosahy, v lepšom prípade zo zmenených podmienok profitovať. Slovensko sa bude musieť v tomto období jasne koncentrovať najmä na oblasť vzdelávania na všetkých jeho stupňoch, a to tak z hľadiska jeho kvality, ako aj štruktúry. Oveľa viac sa musí koncentrovať na trh práce a kvalitu podnikateľského prostredia. Technický vývoj a nové priemyselné odvetvia by nás nemali míňať, naopak, mali by sme pre ne vytvárať priaznivejšie podmienky ako doteraz. Takisto zastaviť polarizáciu spoločnosti nie cestou rovnostárstva, ale podpory rastu strednej vrstvy, ktorá je na Slovensku takmer neviditeľná. Aj v našej malej slovenskej pospolitosti je veľa deliacich čiar, ktoré sa snažia nás skôr rozdeľovať ako spájať. Tieto sa šíria naprieč politickým spektrom, vytvárajú stavy nenávisť, dezilúzií a celkovej negatívnej nálady medzi občanmi. Situácia má negatívny vplyv najmä na mladú generáciu, ktorá v tejto pre ňu neľahkej situácii ťažko hľadá orientáciu a má obavy z vlastnej budúcnosti. Pred jej rastom sa bránime nelogickými daňovými a odvodovými opatreniami. Dokážme byť aj národne hrdí sami na seba. Aj doma u nás máme takých istých schopných ľudí, ktorí dokážu byť vynikajúci tak na Slovensku, ako aj v zahraničí a nemyslím tým len športovcov či umelcov, ale aj ľudí z biznisu, financií či vedy a výskumu. Dokážme ich aj finančne aj spoločensky motivovať, lebo oni sú strojcom našej budúcnosti.

Riešme našu budúcnosť dnes, lebo pri dynamike globálneho vývoja zajtra môže byť neskoro.

Acting in the Spirit of Silk Road and Pushing the China – EU Partnerships Moving Forward

Speech by Vice President of CPAFFC Mr Song Jingwu at the Informal Economic Forum

Respected President Mr. Schuster,
President Kasalovsky,
Respected Ambassador Mr Lin Lin,
Ladies and gentlemen,
Good afternoon.

I'm delighted to join you in Bratislava, a city with a long history and beautiful scenery, to attend the Informal Economic Forum. First of all, please allow me to extend, on behalf of the Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries, sincere thanks to the Forum's host for your great hospitality and thoughtful arrangement and giving me the opportunity to meet all the guests here and share my thoughts on China-Europe relations.

China and Europe, tens of thousands of kilometres apart, are both important cradles for eastern and western civilizations. More than 2000 years ago, our ancestors endured tremendous hardships and finally opened the Silk Road connecting Asia and Europe, ushering in the history of the exchanges and integration between two civilizations and writing a new chapter of human society's development. Thousands of years of history and inheritance gave birth to the Silk Road spirit of peace, cooperation, openness, transparency, inclusiveness, equality, mutual learning, and mutual benefit. Although China and Europe embarked upon different development paths and suffered from wars, looting, and famine in their respective countries, we eventually transcend the geopolitics and confrontation between civilizations and go back to the track of Silk Road spirit. The continued development of China-EU relations speaks volume for this spirit. 11 days ago, I had the honour to attend, together with 30 heads of state and government and representatives from over 100 countries, Belt and Road Forum for International Cooperation. The Joint Communiqué published after the Roundtable Summit has fully demonstrated the Silk Road spirit, becoming a consensus for the international community in the new historical starting point.

China-EU relations has become one of the most important bilateral relations in international relations. Since the establishment of the comprehensive

strategic partnership between China and the EU, the two sides have deepened their cooperation in all fields. Frequent high level mutual visits were made between the two sides with ever-deepening political mutual trust. The bilateral trade has quadrupled in the past decade, reaching \$546.9 billion in 2016. The two sides have become one of the most important trading partners for each other. In people-to-people and cultural field, our various cooperation has been enhancing the popular support for China-EU comprehensive strategic partnership. And the development and upgrading of China-EU relations is an important guarantee for the world's peace, prosperity and development.

China-EU relations is now at a new historical starting point. The world today is in an era of major development as well as profound transformation and change. We are still faced with problems like turbulent hotspot issues and rampant terrorism, which puts peace in danger. World economic growth is overshadowed by growing imbalance and widening gap between the rich and the poor, which calls for a stronger growth engine and a more balanced structure. Scientific and technological advancement, while created new industries, is outdated old and traditional industries. At this moment, as the world's most important political and economic forces, China and the EU are faced with more responsibilities and challenges.

In 2013, Chinese President proposed the Belt and Road Initiative. The past three years' efforts has delivered fruitful results, injected new vitality into the ancient Silk Road, and offered new opportunities for strategy alignment between China and the EU.

China and the EU are now actively implementing the China-EU 2020 Strategic Agenda for Cooperation, steadily pushing the China-EU comprehensive strategic partnership to strike root. To this end, China and the EU should uphold the spirit of peace, cooperation, openness, transparency, inclusiveness, equality, mutual learning, mutual benefit and mutual respect by strengthening cooperation on the basis of extensive consultation and the rule of law, joint efforts, shared benefits and equal opportunities for all.

中国人民对外友好协会

THE CHINESE PEOPLE'S ASSOCIATION FOR
FRIENDSHIP WITH FOREIGN COUNTRIES

Mr Peter Kasalovsky
President of Informal Economic Forum
Slovakia

28 June, 2017

Respected President Peter Kasalovsky,

I would like to extend, on behalf of the delegation of the Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries (CPAFFC), sincere gratitude to you and your organization for your great hospitality and thoughtful arrangement and giving me the opportunity to share my thoughts with you, which will surely exert positive influence on enhancing our mutual understanding, trust, and friendship, and on deepening future China-Slovakia exchanges and cooperation. I would also thank the International Peace Committee for awarding the "2015 Peace Prize from Slovakia" to China, which is a recognition of the Chinese people's contributions to world peace and development, and shows your Committee and Slovakian people's friendship towards the Chinese people.

We believe that under your leadership, your organization will enjoy a brighter future and continue to play a vital role in the world economy and peace affairs.

We would like to forge closer cooperation with your organization to jointly promote practical exchanges and cooperation in various fields. I look forward to your visit to China at time of your convenience.

Yours sincerely,

Song Jingwu
Vice President

~~Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries~~
Address: 1 Taijichang Street
Beijing 100740
China

Tel: (86-10) 65122474
Fax: (86-10) 65128354
Http// www.cpaffc.org.cn

Firstly, adhering to peaceful development, safeguarding world peace, and building a bridge of peace linking the two strong forces of China and the EU. Since modern times, the Chinese people and the people of Europe, including the Slovakian people, suffered terribly from wars, and both of them highly value the hard-earned peace and stability. In the face of challenges such as war, conflict, terrorism and mass immigration of refugees, no country can stay aloof. China and EU should promote international relations with win-win cooperation at its core, create a security architecture featuring joint contribution and shared benefits. We should resolve regional hot-spot issues, seek political settlement and safeguard fairness and justice. We are willing to work with European countries to promote the international order and the international system moving towards a more equitable and reasonable direction.

Secondly, promoting inclusive growth, fostering common development, and building a bridge of growth and prosperity linking the two big markets of China and the EU. The EU has become China's biggest trading partner for 13 consecutive years, while China has become the EU's second-biggest trading partner for 14 consecutive years. China and the EU's economies are highly complementary in terms of the market, technology and labour resources, and they are both in the midst of a critical period of development that offers potential for cooperation. China and EU should deepen industrial cooperation so that industrial development plans of different countries will complement and reinforce each other, and we could seize development opportunities presented by the new industrial revolutions and enhance joint development and cooperation.

Thirdly, sharing reform experience, promoting international cooperation, and building a bridge of reform and progress linking the reform processes in China and the EU. "When it is exhausted, it mutates; by mutation it achieves continuity; by continuity it endures long." Reform and innovation are direct impetus for economic development. Despite we are at the different development stages, we both choose proactive reforms to address complicated risks and challenges in the world economy. Now, China's comprehensively deepening reform with Shanghai Pilot Free Trade Zone as the start has made a group of replicable and widely applicable achievements in areas such as negative list of foreign investment management, capital account convertibility and the opening of the financial service industry, and an interim and ex-post supervision system. The EU is also pressing ahead with its EU

2020 Strategy. And the Belt and Road Initiative offers new opportunities for the strategy alignment between China and the EU. We should shoulder the responsibility of safeguarding the multilateral trade regime, promote and facilitate liberalization of trade and investment, focus on resolving issues such as imbalances in development, difficulties in governance, and make economic globalization open, inclusive, balanced and beneficial to all. Through openness and cooperation, we could secure steady progress for the great reform and innovation at two ends of Eurasia.

Fourthly, promoting mutual learning among civilizations, enhancing people's friendship, and building a bridge of common cultural prosperity. More than 2,000 years ago, the ancient silk road connected Chang'an and Rome, ushering in the dialogue between Chinese and European civilizations and driving forward the development of China and Europe and even the advance of world history. We should properly treat differences in civilizations and enhance mutual understanding and mutual respect, so as to ensure that when it comes to different civilizations, exchange will replace estrangement, and mutual learning will replace clashes.

State-to-state relations thrives when there is friendship between the peoples; therefore, the basis of the bilateral relations depends on understanding and friendship between the peoples. As one of China's earliest national people's organizations engaged in people-to-people diplomacy, Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries aims to enhance people's friendship, further international cooperation, safeguard world peace and promote common development. Carrying out people-to-people and cultural exchanges and enhancing people's friendship are the important functions of our Association. We have established relationship of friendly cooperation with nearly 500 nongovernment organizations and institutions in 157 countries. Entrusted by China's central government, our Association also coordinates and oversees the work of establishing and developing friendship-city relations between China and other countries. At present, 871 pairs of friendly provinces, regions, and cities have been established between China and Europe. We stand ready to rely on people-to-people exchanges and local government cooperation, make friends around the world and deepen friendship between China and other countries, so as to build a friendship bridge between China and Europe, strengthen our people-to-people bond, and enhance the popular support for China - EU comprehensive strategic partnership.

Certificate of Authenticity

No 1/6

„The Peace Prize from Slovakia 2015“
is awarded on the basis of a secret ballot of members of
the International Peace Committee and the Informal Eco-
nomic Forum - Economic Club on March 16, 2017

This Peace Prize from Slovakia 2015

for 2017

is awarded to

The Citizens of the People's Republic of China

For unique and exemplary prosperity in all areas of human
activity on a world scale, for all-encompassing friendship
and respect for other nations and their states, for the new
„Belt and Road Initiative,“ celebrating the ancient
„Silk Road“ and for general development and contribution
to our civilization in the 21st century.

The extraordinary third edition of the
“2015 Peace Prize from Slovakia“ for 2017 was proposed
by the co-initiator of the International Peace Committee Peter Kasalovský
and approved by members present either in person or via telecommunication media
at the meeting in the Czech Republic on 9 March 2017.

Dr. Peter Kasalovský

Co-initiator of the International Peace
Committee and Permanent Representative
of the Informal Economic Forum
Economic Club since 1993

March 16, 2017

Ladies and Gentlemen,

After more than 60 years of development, enormous changes have taken place in the building of Europe. The Central and Eastern Europe is a priority region in China-EU partnerships and presents a new growth point in China-EU cooperation. It is also an important gateway to integrating Belt and Road Initiative into European economic circle. Bratislava means Istropolis in Greek and Latin. China is willing to take the Belt and Road Initiative as an opportunity, rely on China-CEEC 16+1 cooperation mechanism, and promote cooperation between China and Slovakia in all fields. Our Association is also ready to rely on local government cooperation and people-to-people exchanges to continue expanding and deepening cooperation with Slovakia.

Ladies and gentlemen,

The Belt and Road Initiative is rooted in the ancient Silk Road, and is oriented to the future and open to all European countries. The aim of the Initiative is to build a road of peace, prosperity, openness, innovation, and for all civilizations, which coincides with the content of China-Europe four major partnerships of peace, growth, reform and civilization. Let's support each other, let's join the Belt and Road Initiative, and let's make full use of our oriented and practical cooperation and solid popular support, to link the two strong forces, the two big markets, the reform processes of China and the EU, and the two major civilizations of China and Europe, and eventually push the China-EU four major partnerships of peace, growth, reform and civilization to strike root. Last, I wish this Forum a complete success.

Thank you.

| Musíme to vyriešiť sami

Keď som dostal od Petra Kasalovského ponuku vystúpiť na dnešnom rokovaní a vyjadriť sa k téme EÚ, áno či nie, problémy a ako ďalej, priznám sa, v prvej chvíli som to chcel odmietnuť, keďže som už temer 8 rokov mimo aktívnej politiky, nie som členom ani sympatizantom žiadnej politickej strany, navyše niekoľko rokov som bol aj v zahraničí, v Dánsku, a preto som mal obavy, či niekoho môj názor na tieto veci bude vôbec zaujímať. Nakoniec som si povedal, veď nejdem nikoho presviedčať, nikomu oponovať, poviem len svoj názor na niektoré veci, názor, ktorý som si formoval v období, keď som bol v aktívnej politike a hlavne v období, keď som bol členom vlády SR.

Vážené dámy a páni, milí priatelia, pre tých, ktorí ma nepoznajú, len uvediem, že za 12 rokov v aktívnej politike, v rokoch 1998 až 2010, som bol 4 roky koalíčný poslanec, 4 roky opozičný poslanec a 4 roky minister dopravy, pôšt a telekomunikácií SR. Jedno volebné obdobie som bol podpredsedom hospodárskeho výboru parlamentu a jedno volebné obdobie predsedom Osobitného kontrolného výboru na kontroľu SIS. Hovorím to len preto, aby bolo jasné, že som slovenskú politiku, aj problémy pred vstupom, pri vstupe a po vstupe do EÚ mal možnosť vidieť z oboch strán politického spektra na Slovensku. A teraz prejdem priamo k veci: ak mám povedať áno alebo nie vstupu Slovenska do EÚ, jednoznačne ÁNO. Som hrdý na to, že som bol členom vlády SR v čase,

keď sme splnili všetky podmienky na vstup do Únie a 1. mája 2004 sme sa stali jej riadnym členom. Som hrdý na to, že som bol pri tom, keď sme dokázali za niekoľko rokov dostať Slovensko spoza zatvorených dverí do EÚ, medzi elitnú spoločnosť Európy. Doterajší vývoj SR ukázal jednoznačne tento krok ako pozitívny a myslím si, že na Slovensku nie je veľa tých, ktorí by tvrdili opak. Čiže, aby som to zhrnul, bol som, som a stále budem zástancom vstupu SR do EÚ a stále to budem vehementne obhajovať.

Milí priatelia, dámy a páni, ale takmer každé „áno“ je aj podmienené slovom „ale“, a u mňa to v tomto prípade platí pomerne silne. Mám veľmi silné výhrady k niektorým aspektom fungovania EÚ, k jej spolupráci s NATO, USA, ale aj s Ruskom, ale hlavne mám značné výhrady k vnútornému fungovaniu EÚ. Keďže som dostal priestor maximálne 15 minút, pokúsim sa vybrať iba 2 - 3 podľa môjho názoru najvážnejšie problémy, ktoré brzdia EÚ, aby bola akčnejšia, akceptovateľnejšia a hlavne priateľivejšia pre všetky terajšie a možno aj budúce členské krajiny. Ešte raz podotýkam, ide o môj výsostne súkromný názor a vopred sa ospravedlňujem, ak sa niekto bude cítiť týmto mojím pohľadom dotknutý, alebo dokonca urazený.

Takže, v prvom rade je to zlá personálna politika EÚ, a tým myslím hlavne na tú na najvyšších postoch štruktúr EÚ. Je zlé, keď sa na najvyššie posty v Únii dosadzujú ľudia iba podľa politického kľúča, bez

toho, aby niekto dôsledne skúmal, či ten-ktorý nominant má aj praktické skúsenosti a schopnosti zastávať najvyššie funkcie v EÚ. Žiaľ, u mnohých týchto funkcionárov bolo rozhodujúce, odkiaľ, z ktorej členskej krajiny sú. Tak sa potom mohlo stať, že aj predsedom európskej komisie v predchádzajúcich obdobiach sa stal človek, ktorého politickú kariéru v jeho vlastnej krajine hodnotia domáci všelijako, len nie pozitívne. A v Únii šéfoval všetkým premiérom členských krajín, ktorých manažérske, politické i osobnostné kvality si ja osobne veľmi vážim a sú podľa mňa vyššie ako u spomínaného bývalého predsedu komisie, ktorého hlavným pozitívom pri jeho voľbe do funkcie bolo to, že bol kompromisný pre všetky „veľké“ členské krajiny EÚ. A to je, myslím si, trochu málo. Zvlášť, keď si uvedomíme, že z pohľadu súperenia v hospodárskom a ekonomickom priestore na čele našich protivníkov sú skutočne silné esá. Či už sa to týka USA, Ruska, Číny, ale aj ďalších nastupujúcich, zvlášť „ázijských“ dravcov. Možno aj preto zmluvy, dohody, ktoré v minulom období EÚ uzatvárala, boli, poviem to veľmi mierne, nie najoptimálnejšie pre nás.

Ďalší príklad: Kto na Slovensku pozná, resp. poznal meno van Rompay. Obávam sa, že veľmi málo ľudí. A to bol, prosím prezident EÚ. Občas sa mihol v prestrihu denných správ a to bolo asi všetko... Aj dnes ho poznáme iba tí, ktorí sa priamo zaujímame o politiku... Alebo bývalá ministerka zahraničných vecí Catherine Ashtonová z Veľkej Británie. Len jeden príklad: Pokiaľ si dobre pamätám, prvé jej vyhlásenie k anexii Krymu bolo asi 10 dní po tom, čo ho ruské jednotky obsadili. Myslím si, že od prvého okamihu konfliktu mala stáť p. Ashtová na čele komisie EÚ, ktorá mala oveľa aktívnejšie vstupovať do riešenia tohto konfliktu. Veď šlo o krajinu, ktorá sa má stať členom EÚ, nehovoriac o vojensko-politickom význame Krymu. Podotýkam, hovorím o vtedajšej ministerke zahraničných vecí EÚ.

Myslím si, že aj systém obsadzovania komisárov nie je najoptimálnejší... Najprv členské krajiny vymenujú svojich kandidátov na komisárov a potom sa týmto kandidátom pridelujú jednotlivé oblasti. Niekde sa možno aj trafia... Často sa aj stáva, že komisárom sa stane kandidát, ktorý v danej oblasti nie je doma a s problematikou sa po nástupe do funkcie iba oboznamuje...

Milí priatelia, dámy a páni, nechcem tu rozoberať všetkých vedúcich funkcionárov Európskej únie v predchádzajúcom období iba v negatívnom svetle a vykresliť ich ako totálne neschopných ľudí. Nie, chcem len poukázať na negatíva, ktoré v tejto oblasti vidím. Samozrejme, že vo vedení EÚ boli a sú ľudia, ktorí sú skutoční odborníci, či už ako politici, manažéri, finančníci a pod. Napr. súčasný predseda Európskej

skej komisie Jean-Claude Juncker z Luxemburska. Svoje kvality preukázal ako predseda luxemburskej vlády, dôverujú mu v podnikateľských aj v bankových kruhoch. Alebo aj náš blízky sused Donald Tusk z Poľska, predseda Európskej rady, teda neoficiálne súčasný prezident EÚ. Veľmi mi zaimponovalo jeho vyhlásenie smerom k brexitu a Veľkej Británii... Myslím jeho odpoveď, prepáčte mi za výraz, trochu povýšenecké predstavy, ako sa bude brexit riešiť podľa britskej premiérky Theresy Mayovej, keď povedal jasné stanovisko o dvoch rovinách prístupu EÚ k riešeniu brexitu. Toto teraz potrebujeme. Alebo aj Federica Mogherini. Za ten krátky čas, čo je vo funkcii, ukázala oveľa viac akcieschopnosti, diplomacie ako jej predchodcovia dohromady. Opakujem však, je to môj subjektívny názor.

Druhý vážny problém v Únii, ktorý vidím, je veľká, možno pokojne povedať aj obrovská prezamestnanosť aparátu Európskej únie. Poviem to možno trochu prehnane, ale z toho, že sídlo EÚ je v Bruseli, má belgická ekonomika značný profit. A vôbec nie som presvedčený, že úradníci, ktorí tvoria obrovský administratívny aparát v Bruseli, majú svoje opodstatnenie a sú skutočne potrební. Je ich, podľa dostupných zdrojov, viac ako 40 000, opakujem 40 000. Podľa nemeckého Die Welt malo pred dvoma rokmi viac ako 10 % úradníkov vyšší plat ako nemecká kancelárka Angela Merkelová. A jej plat je niečo vyše 16 300 eur. A idem ďalej, priemerný vyplatený dôchodok euroúradníkov pri odchode do dôchodku, podotýkam v 55 rokoch, bol v minulých rokoch okolo 4 200 eur, ale napr. bol vyplatený aj vo výške 9 000 eur. Rád by som osobne poznal toho génia a aj poznal jeho plat, lebo pri takomto dôchodku musel byť skutočne astronomický, a hlavne, čo za takýto plat pre nás všetkých urobil. Opäť podotýkam, že ide o platených úradníkov, nie vrcholových funkcionárov... Ináč, tieto údaje som si nevymyslel, objavili sa aj v správe Európskej komisie. Údaje sú z predchádzajúcich rokov, ale myslím si, že keď sa budú publikovať aj údaje za minulý rok, prípadne onedlho aj za I. polrok tohto roku, nebudú veľmi odlišné. Skôr sa obávam, že pôjdu hore. A to všetko je platené z prostriedkov EÚ, kde prispievame aj my... Nehovorím o tom preto, že by som úradníkom takéto platy a dôchodky závidel, ale zdá sa mi to skutočne veľmi neadekvátne a prehnané. Ospravedlňujem sa tým euroúradníkom, ktorých sa to netýka, najmä úradníkom z nových členských krajín, ktorých príjmy sú v spodnej polovici tohto pomyselného rebríčka, ale musíme celú byrokratickú mašinériu EÚ brať ako celok.

A tretí problém, ktorý vidím, a už skutočne veľmi stručne, je výber tém, resp. priority, ktorými sa naši

europoslanci zaoberajú. Nemôžem poznať všetko, o čom poslanci europarlamentu rokujú, moje informácie sú väčšinou z verejne dostupných zdrojov, ale úprimne ma rozosmialo, keď som pred časom videl šoty z rokovania europarlamentu, na ktorom sa poslanci zaoberali otázkou voľby žiaroviek, ktoré budeme povinne používať. Či klasické, či výbojkové, alebo nejaké iné... Priznám sa, pre mňa to bolo v poradí mojich priorít také málo významné, že ani neviem, ako sa to nakoniec skončilo, lebo v predajniach môžete dostať akékoľvek... Alebo dnes sa niektorí poslanci rozohňujú v diskusiách o tom, či v budúcnosti budeme baliť do igelitových, papierových, či dokonca plátenných obalov... Nepopieram, že otázka životného prostredia je veľmi významná a dôležitá, ale skutočne dnes nemáme dôležitejšie témy, ktoré nás veľmi trápia a potrebujú čo najrýchlejšie riešenie? Čoraz viac som presvedčený, že tu asi nejde o nás, ale o niekoho v pozadí, čo na takýchto zvýhodneniach profituje...

A už sa blížim k záveru... Myslím si, že máme pred sebou mnoho výziev, ktoré nestrpia odklad a vyžadujú okamžité riešenia. Iba telegraficky tie najdôležitejšie, teda aspoň z môjho pohľadu. Na prvom mieste

je to otázka migrácie a migrantov. Máme nejakú generálnu stratégiu? Skutočne nemôžeme urobiť viac pre reálnu pomoc talianskemu, gréckemu pobrežiu, ale aj ďalším krajinám? Terorizmus... To nám skutočne neprekáča, že centrá terorizmu majú asi lepšie vybavenie a schopnejších stratégov, ktorí na diaľku dokážu manipulovať s mladými ľuďmi, čo sa narodili v Európe, žijú u nás mnoho rokov, a oni ich cez internet dokážu tak, prepáčte mi za výraz, zmagoriť, že idú na vlastnú smrť? A ešte jedna téma do budúcnosti... Dvojrychlostná EÚ. Samozrejme, že všetci chceme byť v tej „lepšej“ skupine, ale uvedomujeme si, čo to znamená? Nielen príspevky do Únie, ktoré budú prevažne na pleciah tých z prvej skupiny, ale aj migranti, terorizmus, čo budú musieť riešiť aktívnejšie hlavne členské štáty z vyššej skupiny. A ukončím svoje vystúpenie tým, čím som vlastne aj začal. Bol som, som a aj budem jednoznačne za myšlienku EÚ a členstvo SR v nej. No nemôžem sa pozeráť na to, ako si zatvárame oči pred problémami a myslieť si, že to za nás niekto vyrieši... Nie, musíme to vyriešiť sami. Pre seba, pre naše deti, pre naše krajiny a vlastne aj pre celé ľudstvo.

Z myšlienok P. Prokopoviča

O bezpečnosti občanov SR v Európskej únii

1. Boj proti terorizmu

V rámci EÚ sa vychádza zo stratégie vnútornej bezpečnosti (Internal Security Strategy – ISS) a momentálne prerokúvanej stratégie na r. 2015 – 2020: implementácia Policy Cycle (Cyklus politik) – počítačová kriminalita, európska agenda o migrácii, integrovaný manažment hraníc, terorizmus, EÚ internet fórum, strelné zbrane, external security). SR vo všetkých oblastiach implementuje rozhodnutia Európskeho parlamentu aj Rady na národnej úrovni, čoho posledným prípadom je implementácia smernice PNR (Passenger name record) a vytvorenie národnej jednotky informácií o pasažieroch na ÚMPS.

Boj proti terorizmu zastrešuje od 1. 2. 2017 v podmienkach SR novozriadený útvar pod Národnou kriminálnou agentúrou P PZ – národná protiteroristická jednotka. Vzhľadom na zvýšenie teroristických hrozieb v súčasnosti SR odporúča zefektívnenie boja proti terorizmu a radikalizáciu vo forme zintenzívne-

nia výmeny informácií, interoperability a interkonektivity databáz, ako aj centralizáciu informačného toku do „single interface“.

Prípadové štúdie ukazujú, že problémom nie je tak získanie a distribúcia informácií ako ich praktická využiteľnosť, t. j. schopnosť analýzy a rýchlej reakcie. Z hľadiska pôsobnosti a poznatkov polície možno konštatovať, že medzi migrantmi prichádzajúcimi do Európy z konfliktných zón sa nachádzajú aj osoby predstavujúce bezpečnostnú hrozbu. Migranti registrovaní v hotspotoch na hraniciach Schengenu sú často bez dokladov, zámerne neuvádzajú svoju pravú identitu, vek, alebo krajinu pôvodu; väčšina tak koná pravdepodobne z dôvodu uľahčenia získania azylu, môžu sa však medzi nimi nachádzať aj prívrženci a bojovníci teroristických skupín, ako aj vracajúci sa zahraniční teroristickí bojovníci.

Vyšetrovanie nedávnych teroristických útokov v Paríži, Bruseli, Berlíne a Štokholme, ako aj množstvo odhalených a zmarených útokov v Európe, ukazuje,

že medzi páchatelmi a osobami, ktoré im poskytli podporu, boli ilegálni migranti, žiadatelia o azyl, osoby s udeleným azylom, resp. štátnym občianstvom, ako aj príslušníci druhej alebo tretej generácie prisťahovalcov do krajín Európy.

Odporúčania:

zintenzívnenie výmeny informácií, prepojenie databáz a dôsledné odoberanie odtlačkov prstov a biometrických údajov,

podmienkou je dostupnosť týchto údajov na policajné účely, ktorej by mohlo pomôcť sprístupnenie databázy FRONTEx-u na policajné účely a jej prepojenie s policajnými databázami,

stanovenie štandardov na minimálne bezpečnostné previerky, resp. konkrétnych databáz, v ktorých by mali byť údaje imigrantov preverované, by bolo prínosom pre prácu bezpečnostných zložiek.

2. Hraničná bezpečnosť

Zásadná v tejto otázke bola konferencia ministrov vnútra a obrany SF vo Viedni (február 2017) – s názvom Zvládanie migračných výziev, ktorá prijatím záverečnej deklarácie zaviazala štáty SF k vypracovaniu Spoločného akčného plánu (SAP), ktorého obsahom budú konkrétne opatrenia Best-Practice-Model na zvládnutie prípadnej krízovej situácie, napr. ak nebu-

de fungovať dohoda TR-EÚ. SAP má obsahovať analýzu súčasného stavu so zameraním sa na prevádzачské trasy, prognózy vytvorenia nových trás a vyčíslenie potrebného počtu síl a prostriedkov. Nevyhnutná bude úzka spolupráca policajných, civilných a vojenských síl.

S cieľom eliminovať riziká výskytu teroristov alebo páchatelov inej závažnej trestnej činnosti medzi utečencami Slovenská republika zaviedla dňom 20. 4. 2016 systematickú previerku všetkých nelegálnych migrantov podľa odtlačkov v databázach Interpolu.

Odporúčania:

viaceré krajiny, by mali začať aplikovať takéto previerky. V rámci zlepšenia spolupráce v oblasti boja proti terorizmu by sa mali všetci snažiť o systematické a rýchle vkladanie odtlačkov osôb podozrivých z terorizmu alebo stôp z miest teroristických útokov do databázy Interpolu.

V snahe eliminovať negatívne dosahy vyplývajúce z prepojenia medzi nelegálnou migráciou, terorizmom a extrémizmom by mali členské krajiny vynakladať maximálne úsilie smerujúce k spoľahlivej a jednoznačnej identifikácii nelegálnych migrantov zdržujúcich sa vo vnútrozemí založenej na porovnávaní odtlačkov prstov, a to najmä využívaním mobilných technických prostriedkov.

Gen. T. Gašpar v rozhovore s predsedom SKF a predsedom SOPK P. Mihókom.

Hraničná bezpečnosť, legálna a nelegálna migrácia
V medziročnom porovnávaní vývoja nelegálnej migrácie na území SR boli v období január – marec 2017 dosiahnuté vyššie úrovne ako v prvých troch mesiacoch 2016, a to najmä pri neoprávnených pobytach (ďalej len NP), kde bol zaznamenaný viac ako dvojnásobný nárast. Pri neoprávnenom prekročení štátnej hranice (ďalej len NPŠH) sa dosiahli nízke úrovne, čo má súvis s nepriaznivými podmienkami na prekračovanie zelenej hranice.

V priebehu roka 2016 pokračoval aj naďalej zvyšný nárast trestnej činnosti nelegálnej migrácie a nedovoleného prekračovania slovensko-maďarskej štátnej hranice porovnateľný s rokom 2015. Tento nárast nelegálnej migrácie súvisí s tzv. migračnou vlnou prechádzajúcou cez krajiny západného Balkánu využívanou prevádzkami a nelegálnymi migrantmi smerujúcimi cez Turecko – Grécko – Macedónsko – Srbsko – Maďarsko – Slovenskú republiku – Českú republiku – Nemeckú spolkovú republiku.

V roku 2016 bolo v súvislosti s tzv. balkánskou trasou zadokumentovaných 32 prípadov prevádzkačstva. V rámci dokumentovaných prípadov prevádzkačstva bolo cez slovensko-maďarskú hranicu v roku 2016 prevedených spolu 667 nelegálnych migrantov pochádzajúcich prevažne z Afganistanu, Sýrie, Iraku a Pakistanu. Uvedený trend pokračuje aj v roku 2017. Za prvé tri mesiace roku 2017 bolo v súvislosti s tzv. balkánskou trasou zadokumentovaných 8 prípadov prevádzkačstva.

Polícia SR taktiež zabezpečuje vyslanie policajtov ako členov zahraničnej jednotky Policajného zboru v oblasti migrácie na základe: bilaterálnych dohôd s jednotlivými krajinami, najmä s tretími štátmi, ročných bilaterálnych rozhovorov/plánov s agentúrou Frontex, výziev agentúry Frontex o vyslanie dodatočných ľudských a technických zdrojov.

V roku 2016 vyslali do zahraničia v rámci bilaterálnej pomoci 200 príslušníkov PZ (Macedónsko 125,

Maďarsko 25, Slovinsko 20, Srbsko 30) a 164 príslušníkov PZ vyslala agentúra Frontex.

V roku 2017 zatiaľ v rámci bilaterálnej pomoci vyslali 80 členov zahraničnej jednotky Policajného zboru.

V rámci ročných bilaterálnych rozhovorov s agentúrou Frontex vyslali 28 členov zahraničnej jednotky Policajného zboru.

3. Počítačová kriminalita

Polícia SR pociťuje potrebu úpravy legislatívy na celoeurópskej úrovni, ktorá by zaviedla jednotné pravidlá na získavanie telekomunikačných dát za účelom vyšetrovania počítačovej kriminality. Boj proti kybernetickej kriminalite spadá do kompetencie odboru počítačovej kriminality. Od 10. júla 2015 sa stal kontaktným miestom pre EÚ Internet Referral Unit (EÚ IRU), pričom úzko spolupracuje s národnou protiteroristickou jednotkou. Jeho úlohou je preverovať prevádzkovateľov internetového obsahu súvisiaceho s terorizmom.

Dňa 31. mája 2016 bola pridelená nová úloha, v rámci ktorej bude plniť všetky úlohy vyplývajúce z akreditovaného národného kontaktného bodu na oznamovanie a odstraňovanie nenávisťných prejavov na internete. Národná ústredňa Europol je aktívna v spolupráci s Európskym centrom boja proti počítačovej kriminalite (EC3). Pozornosť sa v tejto oblasti obracia primárne na nelegálne obchodovanie so zbraňami na internete, podporovaním nelegálnej migrácie, krádežami identít atď. Počítačová kriminalita je uvedená ako jedna z najvýznamnejších hrozieb pre súčasnú Európu v strategickom dokumente Europolu SOCTA 2017. Momentálne sa pracuje na preklade tohto dokumentu do slovenčiny.

Z poznámok gen. PaedDr. Tibora Gašpara

Etika v politike: to je bohatá bieda nezmyslov

Politika v našich podmienkach sa naďalej realizuje ako najvyššia forma triedneho boja. Presne v duchu leninskej praxe politického násilia. To spolu s potlačovaním práva na názor a mediálnym kádrovaním otvára široký priestor neofašizmu. Ďalšou perličkou leninského praktikizmu na Slovensku je triedny boj v jeho ideologickej forme, ktorý zabezpečujú médiá, ideologické inštitúcie, mimovládne organizácie financované zahraničím, niekedy aj samotnou vládou SR.

Aby sme boli k spomínanému Leninovi spravodliví... Aj hospodárska forma boja, ako ju Lenin definoval, sa občas objaví v podobe štrajkov za mzdové požiadavky. Napríklad nedávne štrajky učiteľských a zdravotníckych odborov odkryli mnoho z nezdravých praktík slovenských médií. Ak si spätne všimneme médiá, ktoré štrajk podporovali, tak postupovali presne ako boľševici. Ich úlohou bolo vyhrotiť tento boj o mzdy za každú cenu, aj keď bolo vopred jasné, ako bude vec riešená zákonnými prostriedkami. Skrátka, pokúšali sa premeniť hospodársky boj na politický boj o moc. Dokonca sa im načas podarilo vytvoriť virtuálne mediálne osobnosti odborových bossov bez členskej odborovej základne. Žiaľ, nezuznaných géniov na takúto prácu sa v každom režime nájde dosť. V projektoch sociálneho inžinieringu (lebo o nič iného tu nejde) sa vopred počíta s tým, že 80 % ľudí vždy po sociálnom konflikte odkrása za politickou mocou a to aj v prípade použitia virtuálneho vodcu. Presne tak, ako sa po roku 1989 KSČ stala pôrodnou babou všetkých politických strán bez rozdielu.

Všetky dosiaľ vymenované subjekty precízne dodržia leninské zásady politického násilia. To vidíme online v TV prenosoch z tlačových besied, resp. konferencií. Väčšina občanov v záujme udržania si duševného zdravia prestáva sledovať akože mienkotvorné - mainstreamové médiá. Škoda len, že ich nechceme musieť platiť. Boj o politickú moc nahradili pojmom „férová politická súťaž“. Až taká férová, že sa politická aréna v mnohom podobá štadiónom, kde vládnu rowdies. Lenže vláda je od slova vládnúť. Vládnutie sa aj v našom štáte realizuje cez tri oddelené piliere moci. Na tom okrem kvality vládnutia, ktorá je pramizerná, sa ťažko dá niečo meniť. Nikto nič lepšie zatiaľ nevymyslel. Sen generácií anarchistov o riadení

spoločnosti cez občiansku samosprávu je utópiou, ktorú na vidieku a v mestách bezpečne likvidujú miestne mafie.

Dejiny nám ukazujú, že demokracia sa môže rozvíjať a rozširovať iba pod tlakom zdola, lebo moc je nedeliteľná a hlavne korumpovateľná. Demokracia a diktatúra boli, sú a ešte dlho budú vo filozofii polarnými kategóriami. Jedna bez druhej nemôžu totiž existovať. Len v mátožných hlavách liberálov nemá demokracia materiálneho nositeľa, teda človeka z mäsa a kostí. Človeka nahradili multikulturalistickým monštrum, ktoré je v praxi vzácnejšie ako rozprávkový jednorožec. Ich bezbrehú demokraciu totiž pre koncových používateľov tohto softvéru tvrdo vymedzuje jediná otázka plebsu (chudobných). Pre koho je určená táto demokracia bez ľudu a hlavne komu bude vnútená diktatúra? V tom lepšom prípade to môže byť diktatúra určená právnym systémom?

Takže vychádzajú z totálneho realizmu, ktorý ešte platí, nám nepomôžu žiadne v úvodzovkách vedecké štúdie, kolokviá, medzinárodné kongresy, ktoré sa beznádejne pokúšajú zmieriť niečo, čo je nezmierniteľné, t. j. etiku a politiku.

Jediné, čo sa ešte v politike z etiky dá reálne uplatniť, je určitá miera zodpovednosti, ktorá je v slovenských podmienkach etickými prostriedkami nerealizovateľná. Bránia tomu monarchistické výsady politikov v parlamente, súdnictve a monopol pravdy na výklad diania. Porušovanie Ústavy SR ústavnými činiteľmi vidíme v priamom televíznom prenose. Obhajcom spomínanej politickej zodpovednosti je sociológ a politik Max Weber. Ten politikom odporúča uvažovať nielen o cieľoch, ale aj o dôsledkoch svojich činov. Podľa neho „politik by mal mať charizmu, mimoriadne vodcovské schopnosti, vášeň, temperament a cit na úsudok, ktoré mu pomôžu rozvinúť jeho vlastný osobnostný potenciál a najmä profesionalizmus, ktorý by nemal fungovať na úkor mravnosti“. Naši politici sa tomuto komplexu požiadaviek ani zďaleka nepribližujú. A ak aj niektoré weberovské vlastnosti majú, okamžite ich atakujú dvojakým metrom v ich uplatňovaní. Absenciou kontrolných funkcií moci zdola sa od roku 1989 opäť vytesnil priestor akejkolvek konštruktívnej kritike a rozširovaniu demokracie. Politické programy väčšiny strán sú

ukázkou marketingového krivoprisažníctva, na čo sa okamžite po voľbách zabúda.

V podmienkach mediálneho násillia ako špecifického druhu násillia aj na Slovensku prebiehajú relatívne rýchle zmeny. V prvom rade si médiá zatiaľ osobujú podiel na moci. Má to svoje **ale!** Tým, že médiá prechádzajú do rúk korporácií, prípadne aj samostatne korporátne fungujú, tak tento stav je len prechodný. Nadnárodné korporácie doteraz pristupovali k politickým stranám a médiám ako vo futbalových kluboch len ako ich vlastníci a neverejne v pozadí. Aj to sa zmení.

Mainstream, teda, voľne preložené, ten, čo si myslí, že určuje verejnú mienku, z časových dôvodov oproti sociálnym sieťam a internetu nemá nárok na prežitie, pokiaľ sám nefunguje ako korporácia. To by nebolo to najhoršie. Tým, že politické strany a médiá predstavujú len medzičlánok ideologickej moci, svojou činnosťou **spomaľujú globalizačné procesy** presadzované korporáciami. Spomínaná rýchlosť prebiehajúcich informačných procesov ich bezpečne v budúcnosti vyradí zo spoločnosti.

Výsledkom tohto akceleračného procesu je, že korporátni oligarchovia začínajú presadzovať svoju moc priamou účasťou na politike. Voliča, tak ako ho poznáme, postupne premenia na konzumenta nielen tovarov, ale aj ideí. Pokiaľ sme na Ukrajine svedkami úplnej oligarchizácie politiky vedúcej k rozpadu

Ukrajiny, tak v Českej republike sa tento proces len začína v podobe oligarchu Babiša a jeho zo začiatku zamestnaneckej strany. Na Slovensku tento proces zatiaľ prebieha skryte a s veľmi malou intenzitou už aj na verejnosti.

Ako protitendencia objektívneho vývoja funguje napríklad snaha politických strán o zastavenie erózie štátu. Napriek úsiliu SNS a koalície v dlhom časovom horizonte je táto snaha tak či tak odsúdená na existenčný neúspech. Prirodzená likvidácia politických strán ich začlenením do korporácie ako jej budúcej organizačnej súčasťi, finančný krach médií, to sú už dnes pozorovateľné javy. Likvidácii štátov nezabráni ani prípadný rozpad EÚ, spôsobí to len čiastkovú retardáciu spoločenského vývoja. Globalizácia sa možno tým spomalí, ale pod tlakom ekonomiky sa štáty premenia na firmu, prípadne na niekoľko firiem.

Oligarchizácia systému vyrieši aj bolenie hláv „slniečkarov“ ako zmieriť etiku s politikou. Etika v politike okrem plnej právnej zodpovednosti – podotýkame právnej zodpovednosti – politikov za činy, je len bohatá bieda nezmyslov. Vyriešiť takýto pseudoprávny problém na Slovensku by bol akoby druhý návrat Ježiša Krista.

Návrh vyhlásenia predložili:

P. Kasalovský, J. Gabriel, R. Y. Mosny,
P. Čatloš, G. Murín a J. Šály

Účastníkom jubilejného Všeslovanského zjazdu v Moskve

V 90. rokoch minulého storočia a v prvom decéniu tretieho milénia bola možná písomná komunikácia nášho združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub aj s vtedajším pápežom Jánom Pavlom II. Pripomíname si dodnes jeho list, ktorý nám bol doručený 5. februára 2004. Jeho svätosť reagovala na náš záujem o históriu Slovanov, predovšetkým v 1. až 10. storočí, ktorú podnietila obsiahla a faktograficky hutná publikácia z parížskej Sorbony. Dostali sme súhlas na vstup do Apoštolskej knižnice a vatikánskych archívov. V liste Ján Pavol II. vysoko ocenil náš vzťah k národu, ako aj naše vlastenecké cítenie. Dokonca vyslovil poďakovanie za naše aktivity v danom smere. A to vedel, že mnohí z nás neboli katolíckej viery. Až

do posledného dychu nám vzťah k národu a vlasti pripomínal ako prvoradú úlohu blízky spolupracovník pápeža Jána Pavla II. a náš vzácny člen Ján Chryzostom kardinál Korec. Počas osobných stretnutí poukazyval na to, že v celoeurópskom integračnom procese akoby sa vedome potlačoval význam národa, národného štátu a vlasti ako takej vo vzdelávacom procese, vo výchove detí a mládeže, v médiách a v konaní celého radu domácich a zahraničných politikov.

Plných dvadsaťpäť rokov pôsobíme na to, aby sme prispievali k zachovaniu nášho slovanského, slovenského, a teda aj humanistického človečenstva. Sme tu odjakživa na rozdiel od iných národov, ktoré dnes rozdávať rozumy, ako by malo fungovať naše ľudské

spoločenstvo. Avšak duch našich predkov a to, čo venovali našej civilizácii napriek snahám o stratu našej národnej, no i občianskej pamäti, sa pomaly vracia späť medzi ľudí. Nádejame sa, že jubilejný Všeslovenský zjazd osloví vlastníkov zdravého rozumu tak, že napriek slovanskej nepočtetnosti v celosvetovom meradle budeme vnímaní ako avantgardný prúd v zápase za zachovanie trvale ohrozovaného mieru, ako aj

tvorby duchovných a materiálnych hodnôt, no i dôstojných životných podmienok.

Dr. Peter Kasalovský,

od roku 1993 predstaviteľ združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub a spoluiniciátor Medzinárodného mierového výboru v roku 2015

Bratislava 25. mája 2017.

| Verme ekonomickej vede

Vychádzajúc z toho, čo som tu dnes počul, nemôžem nezačať krásnou básňou neznámeho autora, ktorú uvádza vo svojom diele This Fascinating Astronomy V. N. Komarov:

Our world was clothed in mistery black as night./
Till Isac Newton said: "Let there be light!"/
But Satan was not long to fret and frown./
Soon Einstein came to put things upside down.

Hĺbka jej myšlienok hovorí o prevratných zmenách vo vede. V prvom verši hovorí o svete odetom v mystérii čiernej ako noc. Dnes je v nej odetá ekonomickeá veda. Stačí jeden pojem – rovná daň. Rovná môže byť stena či čiara, ale naši ekonómovia už v roku 1937 hovorili o hospodárskom ideáli, a to v diele prof. Engliša, ktorý bol dvakrát ministrom financií a aj guvernérom Čs. národnej banky. Napísal Soustavu národního hospodárství, ktorá mala viac ako 900 strán. Podtitul znel: Veda o pořádku, ve kterém jednotlivci a národové pečují o udržení a zlepšení života. V tomto diele nakreslil, ako funguje ekonomickeý systém. Musím spomenúť aj dielo nášho prvého bankového guvernéra, ktorý ho nazval Základy hospodárskej vedy a má viac ako 600 strán a vydal ho v roku 1947, v ktorom hovorí: „Najaktuálnejším prípadom je práve európsky kontinent. Snahy o vytváranie hospodárskeho spoločenstva niektorých štátov európskych, prípadne celej Európy nie sú ničím iným, ako výrazom snahy o vytvorenie veľkého hospodárskeho priestoru. Organizovanie jednotného európskeho hospodárstva alebo plán vytvorenia dvoch, prípadne troch hospodárskych oblastí v Európe je hľadáním foriem na vytvorenie samostatných hospodárskych celkov, ktoré by umožnili také racionálne usporiadanie vzájomných hospodárskych vzťahov, pri ktorom by sa vytvoril predpoklad optimálneho využitia všetkých prírodných podmienok

výroby v prospech hospodárskeho blahobytu tých národov, ktoré sú na tomto priestore usadené.“ Jasnú požiadavku, ako má fungovať ekonomickeý systém, aký má mať cieľ.

Porovnajúc dnešnú realitu EÚ s týmito poznatkami ekonomickeých vied nemôžem nepovedať, že tvorcovia EÚ nenakreslili na papieri konštrukciu budovy EÚ. Každý stavebný inžinier, však pán exprezident, vy ste boli stavebným inžinierom, predtým ako vám ponúkne, že vám postaví dom, dá ho na výkres. Európsky dom sme robili bez výkresov a tak náš ekonomickeý motor Eumercedes nemá bázický mechanizmus prevodu. Krásne auto Mercedes má jeden brzdoý pedál a stlačením naň všetky kolesá zabrzdia. Eumercedes, v ktorom sedí p. J. C. Juncker, má pekné sedadlo, ale ľavou rukou potahuje lanko, aby brzdil ľavým jeho kolesom, pravou rukou drží lanko pre pravé predné koleso, ľavou nohou brzdí ľavé zadné koleso a pravou nohou brzdí pravé zadné koleso. Už nemá ruku, aby držal volant. Preto EÚ dala 110 000-eurovú pokutu Facebooku, či predpísala, ako majú byť zakrivené uhoroky. Avšak ekonomickeý systém nemôže spočívať na pokutách či charite. Musíme vedieť, ako funguje ekonomickeý systém. Dnes neakceptujeme poznatky, a hlavne nemáme ich realizátorov, čo by nám umožnili zasiahnúť v skorej fáze choroby ekonomickeého diania. Nakoniec si dovoľm zakončiť moje vystúpenie veršami velikána A. Puškina: Ó, koľko objavov čudných./prináša vzdelanosti duch./ skúsenosť, chýb dcéra bludných./génus, paradoxov druh/ či náhoda Boh vynálezca.

Verme vede. Aj ekonomickeej vede. Ďakujem za vašu pozornosť.

Prof. J. Husár

Otvorené diskusné stretnutia

s veľvyslancom Ruska A. Fedotovom
a s veľvyslancom ČĽR L. Linom

V pondelok 17. júla 2017 veľvyslanec Ruskej federácie Alexej Fedotov v prítomnosti chargé d'affaires Andrej Šabanova tlmočil predstaviteľovi združenia NEF Hospodársky klub a iniciátorovi jeho Medzinárodného mierového výboru P. Kasalovskému pozdravy a poďakovanie prezidenta Ruskej federácie Vladimira V. Putina za aktivity na prospech mieru a spolupráce medzi národmi, ako aj za korektný záujem o ruskú politiku a celkový vývoj v Ruskej federácii. Odovzdal mu aj osobný list V. V. Putina. Veľvyslanec RF A. Fedotov potom vyše dvoch hodín diskutoval s P. Kasalovským o pripravovaných akciách združenia, ale predovšetkým o súčasnej medzinárodnej situácii a o nevyhnutnosti návratu zdravého rozumu do vzťahov medzi Východom a Západom.

Vo štvrtok 20. júla 2017 veľvyslanec ČĽR Lin Lin privítal vo svojej rezidencii P. Kasalovského a jeho spolupracovníkov – členov Medzinárodného mierového výboru: podpredsedu výboru združenia prof. RNDr. J. Masarika, DrSc. a genmjr. Ing. S. Naďoviča. Z čínskej strany boli prítomní diplomati Zhou Qiana a Wang Ruixiang. Čínsky veľvyslanec Lin Lin poďakoval svojim hosťom za pozornosť, ktorú venujú ČĽR. Ocenil možnosť komunikácie na pôde združenia. Vzájomná výmena názorov sa týkala predovšetkým hospodárskej a vedeckotechnickej spolupráce, európskej integrácie a problematiky migrácie, ale aj rozvojových javov v čínskom sociálnom vývoji, osobitne v súvislosti s predlžovaním priemerného veku života, ktorý je o osem rokov vyšší v porovnaní so SR.

Česť pamiatke generála Augustína Malára

Z prejavu genmjr. S. Naďoviča po odhalení pomníka
gen. A. Malárovi a cintoríne v Starej Turej 20. augusta 2017

Prihováram sa k vám pri príležitosti odhalenia pomníka generála A. Malára v mene Klubu generálov SR a vo svojom mene. KG SR je stavovskou organizáciou, ktorá združuje vyše 80 generálov OS a OZ v činnej službe, v zálohe a vo výslužbe. Okrem iných úloh má klub jednu významnú úlohu, pestovať prirodzené vlastenectvo, rozvíjať hlbokú úctu k svojim predkom, ktorí nasadzovali svoje životy so zbraňou v ruke počnúc bojmi v rokoch meruôsmych a končiac 2. svetovou vojnou. Riadime sa presvedčením, že sa nesmie zabudnúť ani na jediného slovenského vojaka padlého na rôznych bojiskách sveta a na slovenských vojakov, dôstojníkov a generálov, ktorí písali dejiny slovenského národa.

Organizujeme vojenské historické cesty po miestach týchto bojov, odhaľujeme pamätníky, pamätné tabule. Stavíme kríže, vzdávame úctu padlým a zahynuvším kladením vencov a kvetov. Obnovujeme alebo sa snažíme o obnovu cintorínov z 1. a 2.

svetovej vojny. Nakrúcame dokumenty z týchto ciest, publikujeme v novinách a časopisoch, organizujeme besedy.

Zamerali sme sa na 2. svetovú vojnu, lebo vstup Slovákov do boja proti fašizmu sa stal významným míľnikom našej histórie. SNP nás zaradilo medzi víťazov 2. svetovej vojny a do spoločnosti moderných demokratických národov. Hoci nás od týchto udalostí delí niekoľko generácií, pre našu súčasnosť je dôležité pripomínať si objektívne výrazné osobnosti generálov a dôstojníkov, ktorí sa zapojili do tohto boja. Dramatické osudy Slovákov v generálskych hodnostiach počas 2. svetovej vojny dospeli u štyroch z nich R. Viesta, J. Goliana, Š. Jurecha a A. Malára k rovnakému tragickému koncu. Ich pôsobenie bolo počas SNP rozdielne, postupne boli zatýkaní a vypočúvaní nemeckými bezpečnostnými službami, aby sa ich cesty nakoniec osudovo stretli v koncentračnom tábore vo Flossenbürgu.

Všetci štyria boli odsúdení za zradu Veľkoneckej ríše na trest smrti obesením. Viest a Golian za ozbrojený boj v SNP, Jurech za pokus o prechod rýchlej divízie na stranu Červenej armády na Kaukaze v roku 1943 a spoluprácu s domácim odbojom, Malár za spoluúčasť na Čatlošových prípravách vojenského povstania v súčinnosti s Červenou armádou a spoluprácu s odbojovým hnutím v roku 1944. Popravení boli v povestnom „bunkri“ koncentračného tábora pravdepodobne v prvej polovici marca 1945.

V novembri 2015 Klub generálov ako prvá vojenská delegácia navštívil pamätník vo Flossenbürgu. Podarilo sa mi zabezpečiť prítomnosť synov popravených generálov Marcela Jurecha, Ivana Goliana a Borivoja Malára. Po prvýkrát v živote sa stretli na tom mieste. Ich stretnutie bolo pre nás všetkých nezabudnuteľným zážitkom. Na návšteve sme si nielen uctili pamiatku štyroch popravených generálov, ale aj vykonali rekognoskáciu miest ich väznenia, popravy a likvidácie pozostatkov, a tiež odobrali prst z miesta popravy. S pomocou riaditeľa tamojšieho múzea Dr. Jörga Skriebeleita snažili sme sa získať údaje o ich väznení a poprave. Je neuveriteľné, že ani po 70 rokoch sa nenašla dokumentácia z výsluchov, rozsudky, nariadenia na vykonanie poprav a záznamy o vykonaných popravách, zvláštnych súdov SS, nariadení ríšskeho vodcu SS Himmlera, ale ani záznamy zo samotného koncentračného tábora vo Flossenbürgu. Na tom stretnutí požiadal Borivoj Malár žijúci v Nemeckej spolkovej republike o pomoc pri umiestnení busty otca na vhodnom mieste v jeho domovskom meste Stará Turá, a zároveň informoval o rozhovore, ktoré mal na mestskom úrade.

Cítil som morálnu povinnosť spolu s Borivojom odhaliť jeho otcovi pomník s bustou na najvhodnejšom mieste na Starej Turej. K Starej Turej mal výnimočný vzťah, mal tu milujúcu matku, svojich priateľov a len tu sa cítil doma. Mne bolo meno generála Malára, jeho činy známe už od študentských čias. Aj to, že generál Malár bol jediným z popravených generálov, ktorý nemal ani len pamätnú tabuľu na Slovensku, čo by ho pripomínala!

KG súhlasil s mojím rozhodnutím a poveril ma rokovať s pani primátorkou o mieste, kde bude pomník postavený. V marci 2016 pricestoval B. Malár na Starú Turú, spoločne sme rokovali s primátorkou a odsúhlasili postaviť pomník s bustou na miestnom cintoríne. Stojíme na mieste, ktoré osobne vybral Borivoj Malár za prítomnosti mojej, Branislava Neumaira a sochára Mariána Polonského, povereného spracovaním návrhu pomníka. Koncom apríla 2016 Klub generálov SR odhalil pamätnú tabuľu popraveným slovenským

generálom vo Flossenbürgu na múre, pred ktorým boli vykonávané popravy. Na odhalení sa zúčastnil B. Malár s celou svojou rodinou. Bol vďačný za tento náš počín prvýkrát pripomínajúci meno otca po vyše 70 rokoch od popravy. Deväť dní po odhalení pamätnej tabule Borivoj Malár náhle zomrel. Od Borivojovej smrti som sa osobne staral o zhotovenie pomníka a jeho financovanie. Mojimi obetavými spolupracovníkmi od samého začiatku boli generál Tibor Gáplovský, Branislav Neumair a Ing. Peter Tolnay.

Vynikajúcu spoluprácu sme mali s vedením mesta Stará Turá, menovite s primátorkou pani Ing. Annou Halinárovou.

Vážení prítomní, pred nami stojí

Pomník generála Augustína Malára

Autor: akademický sochár Marián Polonský

Autor busty: vojenský sochár Ladislav Pollák

Autori nápisov: Ing. Svetozár Nađovič, Ing. Gustav Rumánek

Zhotoviteľ: KBT, s. r.o., RNDr. Jozef Domin

Vznikol v roku 2017 za obetavej organizácie a sponzorstva:

Klubu generálov SR: genmjr. Ing. Svetozára Nađoviča, gen. JUDr. Tibora Gáplovského, genmjr. Ing. Petra Novotňáka, gen. PaedDr. Tibora Gašpara, genmjr. JUDr. Michala Vaľa a genpor. Ing. Júliusa Humaja.

Mesta Stará Turá: primátorky Ing. Anny Halinárovej a bc. Zuzany Zigovej.

Združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub: Dr. Petra Kasalovského, Františka Pancuráka a doc. MUDr. Daniela Bohmera, PhD.

Národnej banky Slovenska

Pánov: Branislava Neumaira, Ing. Gustava Rumánka, Ing. Petra Tolnaya, PhDr. Antona Hrnka, JUDr. Jána Čarnogurského a JUDr. Olivera Baláža.

Vážení prítomní,

na stolíku sú brožúry so životopisom gen. Malára.

Životopis dávajúci čitateľovi možnosť urobiť si objektívny názor na jeho osobu. Zaoberám sa životopisom generála Malára od jeho narodenia až do jeho tragického konca. Dopĺňujem ho novými poznatkami, ktoré o ňom získavam. Najviac sa venujem obdobiu od jeho vymenovania za veliteľa VA (východoslovenskej armády) v máji 1944 až do jeho tragického konca.

Hodnotím generála Malára ako uvedomelého Slováka od jeho študentských čias, s vynikajúcimi ľudskými vlastnosťami, ktoré získal v rodine, v škole a v evanjelickej cirkvi. Vo svojom živote, predovšetkým vo vojenskom živote sa vždy správal ako človek. Počas štúdií získal vynikajúci vzťah k českému národu. Aktívny príslušník československých légii v Taliansku. Osvedčil sa v bojoch ako dôstojník proti rakúsko-uhorskej armáde v roku 1918, ale aj v bojoch proti maďarským boľševikom na Slovensku v roku 1919. Ešte aj v roku 1940 ho hodnotili ako nekompromisného Čechoslováka a slavianofila. Za vojnového slovenského štátu to bol najúspešnejší a najobľúbenejší poľný veliteľ slovenskej armády. Generál, ktorý sa spolupodieľal

na vypracovaní ozbrojeného povstania slovenskej armády proti hitlerovskému Nemecku s vynikajúcimi operačno-strategickými vedomosťami, v kritickom čase troch dní začiatkov Povstania 29. 8. – 31. 8. 1944 zaujme nepochopiteľné postoje. Zamýšľam sa, prečo a kto ho presvedčil, aby zaujal postoj nezačať Povstanie a nazývať ho predčasným. Hoci nebol sám, kto otáľal s okamžitým zapojením sa do Povstania, premeškal tri dni, ktoré znamenali odzbrojenie VA a jeho to stálo život.

Dospel som k záverom, že generál Malár nebol germanofilom ani podporovateľom nacistického Nemecka. Zastával antifašistické postoje vo svojom postavení či už ako diplomata v Berlíne, ako aj potom, keď sa oženil s Nemkou Margot Grosseovou. S Margot ich spájala vzájomná láska. Príslušníci jej rodiny boli ako odporcovia nacistického režimu prenasledovaní. Taká je pravda!

Čeť pamiatke generála Augustína Malára!

Desiata Mierová cena zo Slovenska 2015 R. Schusterovi

Rok Johna Fitzgeralda Kennedyho P. Kasalovský: Aké bolo štvrtstoročie združenia? Diskusia o tom, kde sme a kde sme mohli byť

Zakladajúci člen a predstaviteľ združenia P. Kasalovský privítal 111 členov a hostí vo štvrtok 19. októbra v Pálffyho paláci pod Bratislavským hradom. Medzi hosťami boli veľvyslanec Brazílskej federatívnej republiky L. Balduino, veľvyslanec ČLR Lin Lin, veľvyslankyňa ČR L. Klausová, veľvyslankyňa Indonézskej republiky A. Adiwoso a veľvyslanec Ruskej federácie A. Fedotov. V rokovacej sále boli viacerí zástupcovia diplomatických misií. V úvode ospravedlnil viacerých zahraničných a domácich členov, ktorým účasť krátko pred termínom zhromaždenia znemožnili tragické udalosti v rodinách, autohavárie, choroby, náhle a neodkladné pracovné povinnosti, ale aj zlyhanie dopravy.

Predsedaajúci P. Kasalovský otvoril celoročnú diskusiu na tému, aké bolo klubové štvrtstoročie (jeho vystúpenie zverejňujeme na inom mieste), ale aj o tom, kde sme a kde sme mohli byť. V diskusii vystú-

Exprezident R. Schuster ako desiaty laureát Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017 prijíma od I. Šoóšovej gratulačných 7 červených ruží.

pili ruský veľvyslanec A. Fedotov, ktorý hovoril po slovensky (jeho vystúpenie zverejňujeme v slovenskom jazyku aj v ruštine), po ňom S. Holopová, V. Brezny, J. Gabriel, prof. J. Husár a J. Campbell. (Ich vystúpenia

zverejníme v slovenčine, ale niektoré aj v angličtine.) Diskutujúci P. Čatloš, prof. J. Sipko a J. Šály sa rozhodli odovzdať svoje diskusné príspevky.

Spoluiniciátor Medzinárodného mierového výboru a Mierovej ceny zo Slovenska 2015 P. Kasalovský slávnostne vyhlásil nových laureátov. (Jeho prejav prinášame na inom mieste.) Za zvukov už tradičných slávnostných fanfár si Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017 prevzal druhý prezident SR v rokoch 1999 – 2004 Rudolf Schuster z rúk člena Medzinárodného mierového výboru J. Gabriela. Prvými gratulantmi boli I. Šoóšová a P. Kasalovský. Potom sa desiaty

laureát R. Schuster rozhovoril na tému „Schusterovci a brazílski Indiáni a slovensko-brazílske priateľstvo“.

„Ľudstvo musí skoncovať s vojnami, alebo vojny skoncujujú s ľudstvom.“ To je myšlienka výnimočnej osobnosti 20. aj 21. storočia Johna F. Kennedyho, ktorou začal svoj otvárací prejav „Rok J. F. K.“ P. Kasalovský (zverejňujeme ho na inom mieste). Potom prečítal príspevok predsedu Svetovej komorovej federácie, predsedu SOPK a člena Medzinárodného mierového výboru P. Mihóka s titulkom „Kennedy aktuálny pre súčasné USA, pre svet a pre malé Slovensko“ (zverejňujeme ho na inom mieste).

Príhovor P. Kasalovského

na 114. riadnom zhromaždení 19. októbra 2017

Vysokoctený prezident Slovenskej republiky v rokoch 1999 – 2004 Rudolf Schuster,

vaše excelencie – veľvyslanci Brazílie, Českej republiky, Čínskej ľudovej republiky, Indonézie a Ruskej federácie, diplomati veľvyslanectiev Chorvátska a Turecka,

Mám tú česť otvoriť dnešné 114. riadne zhromaždenie a celkove 263. podujatie nášho združenia od roka 1993. Sme v dvadsiatom piatom roku našej existencie a, bez zveličovania alebo samochvály, činnosti a vskutku nekonvenčného, ale logického myslenia na prospech nášho štátu – našej domoviny. Rok 2017 je krízovým nielen v slovenskej spoločnosti a u našich susedov, ale aj v celej Európskej únii, a predovšetkým v Nemecku a tiež vo Francúzsku a v Španielsku. Nemenej problematický je v Spojených štátoch a vo Veľkej Británii, a vôbec v celom svete. Takže, niet dôvodov na jasanie.

Problémovosť a problematickosť vyplýva z absencie osobností a politickej zodpovednosti, čoho sme svedkami vyše dvoch desaťročí. Pri vstupe do deviatej dekády minulého storočia sme sa presvedčovali spolu s pápežom Jánom Pavlom II., že prichádza čas, keď bude menej biedy, hladu a vojen, ale podstatne viac ľudskej slobody, vzdelanosti, zdravia a vôbec dôstojnosti a možností seberealizácie, ale preveľmi sme sa mýlili.

Pri pohľade do všetkých svetových strán a regiónov s výnimkou hospodársky a sociálne impulzívnej ČĽR jestvuje možnosť nielen vojenských konfliktov, ale aj globálnej konfrontácie, ktorá by bola samovražedným, a napokon aj konečným aktom našej civilizácie.

Iba rozumove obmedzení a politickí dobrodruhovia môžu dnes hovoriť o možnosti „vybojovať“ podmienky pre mierový život akousi príučkou jadrovými zbraňami. Je tu akoby čas a priestor na silácke reči, hrozby a demontáž doterajších odzbrojujúcich aktov.

S trpkosťou musím konštatovať, že žijeme vo svete, kde sa rozvinuli tak ako nikdy mnohostranné zápasy nielen o ovládnutie štátnej moci, ale o vlastníctvo každej moci. Pod týmito zápasmi sú podpísané korporátne spoločnosti a ich chránenci. Demokracia je pomaly už len slovníkovým pojmom. Je prítomná v slovnej zásobe takpovediac naivných občanov, či akýchsi novodobých rojkov, ale nevyskytuje sa už v masovom meradle v praktickom občianskom a spoločenskom, a teda ani v politickom živote. A potom, nepočuť hlas ľudu, ktorý by mal byť pre politikov „hlasom Božím“. Aj, a predovšetkým preto, že médiá boli a sú v rukách zástupcov korporátnych spoločností a najrôznejších klanov, ktorých činitelia odmietajú to, čo má národný a vlastenecký charakter.

Pripomínať si naše podnety v záujme mieru a bezpečnosti, na prospech hospodárskej a sociálnej prosperity, no i zastupiteľskej demokracie a humanity za obdobie štvrtstoročia je časovo a personálne nezvládnuteľné. My sme sa tvorili a zapustili vlastné korene zároveň so vznikom štátne zvrchovanej Slovenskej republiky. To ocenil viackrát aj kardinál Korec, ktorý po súhlase Jána Pavla II. sa stal našim členom a s pokorou prijal aj miléniový Zlatý biatec. Neraz zdôraznil a vyjadril vo svojich posolstvách združeniu, že to, čo je, nie je „to“, čo malo byť po revolučnom proce-

se v roku 1989. Odsudzoval majetníctvo, chamtivosť a nulové vlastenectvo tak politikov, ako aj podnikateľov, no i značnej časti mládeže.

Požiadaval som niekoľko našich členov, resp. ocenených našim združením, aby práve dnes verejne odpovedali na otázku: Čo je nevyhnutné pre blízku budúcnosť? Budú hovoriť o tom, ako sa „to“ dá, a nie o tom, ako sa na to nedá. Slovo dostanú nielen členovia, ale aj hostia. Ján Gabriel, prof. Juraj Sipko, Sylvia Holopová, Vadim Brezny, prof. Jaroslav Husár, Peter Čatloš, Jan Campbell a Ján Šály. Obdobne aj na nasledujúcich zhromaždeniach sa budú svojimi názormi prezentovať ďalší členovia združenia a naši hostia. S potešením vám oznamujem, že slovo bude mať aj ruský veľvyslanec Alexej Fedotov.

Prečo takto pristupujeme k takejto vizualizácii potrieb našej spoločnosti a celého okolitého sveta? Je to dosť prozaický dôvod. Politici sa v tomto storočí dopracovali k poznatku, že nemusia počúvať názory občanov, dokonca o nich uvažovať, alebo o nich diskutovať. Svojím zvolením, príp. vymenovaním sa väčšina považuje za vyvolených rozhodovať i keď na rozhodnutia - riešenia celého radu problémov nemajú a nikdy nemali mandát. Prejavuje sa to nielen v domácich, ale aj v medzinárodných rozmeroch. Výsledkom takejto správy konkrétnych jednotlivcov z politických elít sa naštartoval začiatok erózie Európskej únie, obnovil stav vysokého napätia medzi veľmocami, ale umožnil aj verejne prezentovať imperatívne hrozby, ktorých naplnením by došlo k zániku civilizácie.

Dielo Schumana, Adenauera, de Gaulla, Mitterranda a Kohla, a celého radu ďalších osobností, ktoré sme si zopár rokov užívali ako labužníci, je preč. Nová generácia politikov v EÚ dovolila, aby nastal humanitárny problém s migrujúcimi ľuďmi z Afriky. Aby došlo k svojvoľnému a svojím spôsobom k arogantnému obídenu základných pravidiel fungovania EÚ a totálnemu ohrozeniu jej bezpečnosti. O to sa postarali konkrétne osoby - lídri, ktorí nadobudli názor, že majú právo urobiť čokoľvek, keďže sú ekonomicky, sociálne a vojensky silní alebo „veľkí“ rozlohou svojho územia a počtom obyvateľstva. Dnes sú tieto osobnosti ešte na svojich pozíciách, a niet takých osobností, teda takej politicko-mravnej sily, čo by ich povolala na zodpovednosť.

Kedysi to boli naši prarodičia - rodičia, ktorí sa obávali novej vojny. A dnes sa my musíme triasť pri predstave, ako by skončil tento svet po jadrovej konfrontácii(!). Nezrušiteľná povinnosť politikov komunikovať, hľadať východiská a dospieť k mierovým podmienkam života je už pomaly ako z rozprávkovvej

riše. To desivé, čo sa udialo a stále sa neskončilo v Sýrii, Iraku a Líbyi, to je vysvedčenie pre súčasnú generáciu politikov. Všetci sú len o sebe samých, niet takého vodcu, nie samozvaného, lež s prirodzenou autoritou, ktorý by dokázal spájať, a tak sa podpísali pod totálny rozvrat v mene akejsi pseudodemokracie, pod hrôzy a smrť desaťtisícov.

Je tu problém východnej Ukrajiny. Dodnes nedoriešený, a faktom je, že Spojené štáty ako náš spojenec v zbrani buduje v blízkosti Krymu ďalšiu námornú základňu. Je tu opäť otázka, ako to bolo naozaj so zostrelím malajzijského Boeingu MH17... Je tu tiež „pozoruhodný“ iniciatívny plán „troch morí“, teda nárazníkového pásma z trinástich stredo- a východoeurópskych štátov na ploche 4,2 mil. km² a so 112 miliónmi obyvateľov proti všestrannému rozmachu BRICS-u, obzvlášť proti jedinečnému programu Hodvábnej cesty pre 21. storočie a čínsko-ruskému spojenectvu, ktoré je sympatické a príťažlivé pre svetovo významné štáty.

V posledných mesiacoch naši lídri, a predovšetkým Donald Trump volajú po trestaní KEDR, ktorá vyvinula zbrane hromadného ničenia a demonštruje svoju vojenskú techniku. Počujeme však z rôznych strán, že USA bombardovali komunistickú Kóreu počas rokov 1950 - 1953, a vtedy zahynulo viac ako 20 % populácie z 9,3 milióna obyvateľov. V roku 1950 na Severnú Kóreu zhodili 80 000 litrov napalmu denne a tak zaživa upalovali civilné obyvateľstvo. Neskoršie bombardovanie napalmom sa zvýšilo 3 x. Spolu zhodili na Severnú Kóreu 122 484 ton napalmu, 635 000 ton bômb. Vo vojne v Pacifiku zhodili 503 000 ton. V hlavnom meste Pchjongjangu ostali len dve budovy. Obdobne to bolo v ďalších 78 mestách a stovkách dedín. Takúto cestu k rovnováhe, bezpečnosti v regióne vyzývajú iba choré mozgy. Inej cesty ako diplomatickej k bezpečnosti a mieru v regióne, no i vo svete niet. Treba sa zamyslieť nad vývozom takejto demokracie, ktorý sa spravidla končí rozvratom.

Ako som už spomenul, tak dnes a vlastne počas ďalších deviatich mesiacov budú mať slovo naši členovia. Bude to o našom myslení, poznatkoch, skúsenostiach za dva a pol desaťročia. Faktom je, že menej myšlienok bude o tom dávnejšom, keďže stav našej republiky - spoločnosti a sveta, v ktorom žijeme, je takpovediac v akútnom zápalovom procese. Imunita proti avanturizmu, hlúposti a nadradenosti, kedysi známej ako „übermensch“, proti nerešpektovaniu uznávaných imperatívov v medzinárodných vzťahoch a vo vzťahoch medzi národmi a ich štátmi, no i v živote jednotlivých národov a etník - spoločností, je značne oslabená.

Dnes ani na ďalších zhromaždeniach sa nebudeme hladkať a pripomínať si, čo všetko sme urobili, k čomu sme pomohli bez akejkoľvek podpory všetkých doterajších vlád. Či už išlo o tvorbu podmienok pre hospodársku činnosť, o zaradenie do komparatívneho hodnotenia štátov WEF-u, o relácie so zahraničím, dobré meno našej krajiny, členstvo v NATO a EÚ, vzťahy so Spojenými štátmi, komunikáciu s elitnými organizáciami a osobnosťami, slovensko-maďarské vzťahy, problematiku rómskeho etnika na pozitívnych príkladoch, ohrozovanie našej aj európskej demokracie a štátnej suverenity, kontrolu výkonnosti a pracovnej disciplíny štátnych a samosprávnych úradníkov a funkcionárov, podnety proti korupcii, podnety na ústavné a neodkladné zabezpečenie obranyschopnosti...

Najtvrdším a deprimujúcim poznatkom je to, že sa o demokracii – o vláde ľudu či vláde väčšiny – len krasoreční. A nielen u nás doma. Faktom je, že záujem občanov o spravovanie štátu je čoraz chabejší. Potvrzuje to účasť v ktorýchkoľvek voľbách. Zmena volebného systému na ten, ktorý bol a už roky nie je, sa ukazuje ako nemožná. Volebné obvody nechce koalícia ani opozícia, a chce sa len to, aby išlo o súťaž „politických strán“ následne financovaných daňovými poplatníkmi. Zastupiteľská demokracia bez nekompromisnej kontroly je vlastne veľkým krokom k autoritárskemu režimu. A potom sa nečudujme najrôznejším kauzám, ktoré len dokazujú, že zvolení sa neriadia vôľou voliacich a sú ľudsky omylní, ale aj svojvoľní a tiež pod tlakom „vyšších princípov“, teda ako nedopustiť súťaž názorov, zámerov, plánov a programov na všetkých úrovniach.

Za dvadsaťpäť rokov sme nezažili okrem prezidentov M. Kováča, R. Schustera a I. Gašparoviča a v jednom prípade premiérov M. Dzurindu a V. Mečiara, politikov B. Bugára, J. Čarnogurského, P. Magvašihu, J. Siteka, V. Vetešku a R. Sulíka, otvorenú diskusiu a výmenu názorov o akútnych spoločenských problémoch. Väčšina ľudí v politike vôbec nereaguje na žiadosti ani podľa našich zákonov, ani podľa pravi-

diel slušnosti a bolo by zábavné vyhodnotiť „osudy“ občianskych podnetov. Akákoľvek kritickosť bola pre všetky vládne garnitúry akýmsi vyhlásením vojny, teda „nekomunikácie“. V poslednom čase dochádza zo strany vlády ku komunikácii s vybranými mimovládnyimi organizáciami a ich podpore, jednak priamo finančnej a potom plateným zainteresovaním na riešení niektorých úloh. Je to absurdné. Takto sa deformuje tzv. tretí sektor, z ktorého nemalo subjektov je presvedčených, že za inú pravdu ako tú ich vlastnú treba trestať. V tom im výdatne pomáha mediálna sféra, z ktorej väčšina je vo vlastníctve korporátnych spoločností. Inou otázkou pre naše jarné zhromaždenie je obsah tzv. verejnoprávnych elektronických médií.

Navrhovali sme trom vládam a ich premiérom takú maličkosť, aby skontrolovali pracovné výkony – využívanie pracovného času pracovníkmi ministerstiev a ústredných štátnych orgánov. Ani jedna oficiálna odpoveď. Spytovali sme sa prezidenta a potom premiéra, prečo sa neobrátia na pápeža s podnetom, aby zvolal celosvetový mierový samit. Bez odpovede. Navrhovali sme riešenie obranyschopnosti štátu a odpoveď nedošla ani po troch rokoch. Spytovali sme sa na informácie o demonštračnej príprave vojny 21. augusta 2016. Taktiež bez odpovede. To boli len niektoré „hrozienka“ našich poznatkov a aj dnes musím poďakovať viacerým bývalým aj súčasným velvyslancom v SR, že s nami diskutujú. Obdobne to platí o celom rade zahraničných VIP. Nedávno mi jeden ambasádor zdôvodnil trvalý nezáujem či vyhýbanie sa dialógu s nami zo strany potentátov. „Na dialóg potrebuješ partnera, ktorý má modernú rodinnú výchovu, dostal demokraciu do krvi, ktorý má vzdelanostné a mravné zázemie, a predovšetkým úctu k faktom, ako aj k názorom iných...“

Pred decembrovým zhromaždením, ktoré bude 7. decembra, zverejníme našu správu o vývoji slovenskej spoločnosti. Po diskusii s členstvom sformulujeme najdôležitejšie úlohy pre túto krajinu, slovenský národ a všetkých jej občanov.

Peter Čatloš: Čo produkuje a čo by mal produkovať globalizmus?

Pri prvom zamyslení sa nad témou, aký by mohol byť náš domov, štát, Európa a svet, mi napadlo – ved je to jednoduché a jasné – v prvom rade bez vojny! Pri hlbšom zamyslení však prídete k názoru, že tých problémov, ktoré by bolo treba vyriešiť, aby náš domov, štát, Európa a svet boli v súlade s našimi predstavami, je oveľa viac.

Sú to problémy, ktoré sa nás priamo tu doma nedotýkajú – vojny, nevzdelanosť, bieda a hlad, choroby – ale ich priamo či nepriamo spôsobuje spoločnosť, ktorej sme príslušníci a my voči tomu nič nerobíme

Sú to aj problémy, ktoré sa nás priamo dotýkajú – nesloboda, ohlupovanie a zotročovanie nás, nemožnosť žiť plnohodnotný život bez strachu o existenciu, priam koloniálne ovládanie (aj našich tzv. rozvinutých) štátov zo strany svetovej oligarchie z WS.

Aby sme sa mohli pokúsiť hľadať východiská z tejto situácie, musíme sa zamyslieť nad príčinami takéhoto stavu.

Všetky tieto problémy sú vytvorené a ovládané ľuďmi, a najmä ľuďmi riadeným procesom zvaným globalizácia. Globalizmus je perfektný nástroj na realizáciu bezpríkladnej až akoby devastácie širokých mas na ich politické ovládanie a absolútnu kontrolu.

Dlhé roky nám politici a ekonómovia nahovárali a sľubovali, že globalizmus prinesie blahobyt a šťastný život celému ľudstvu a že všetci budeme mať raj na Zemi.

Opak je však pravda a táto pravda je otrasná a zdrvivúca.

Po rokoch globalizmu máme na svete osem mužov, ktorí spolu vlastnia viac, ako vlastní polovica ľudstva. Pritom okolo 800 miliónov ľudí trpí hladom a každých 10 sekúnd zomrie niekde od hladu dieťa, hoci máme v súčasnosti potraviny pre viac ako 10 miliárd ľudí. Takmer jedna miliarda ľudí je viac ako extrémne chudobná, pritom je na svete toľko peňazí a bohatstva ako nikdy predtým. Len výdavky na zbrojenie minulý rok boli 1,572 bilióna, z toho len USA 570 miliárd. Len podotýkam, že Rusko vnímané ako veľká hrozba malo v roku 2016 so svojimi 64,5 miliardami iba 27 % z objemu výdavkov, ktoré celkovo minuli všetci európski členovia NATO.

Globalizovaný svet mal byť stabilný politicky a ekonomicky, svetom mieru, teda bez vojen. Také boli prísluby mocných a také boli nádeje naivných, dôverčivých a hlúpych. Globalizmus produkuje vojny na

bežiacom páse, milióny utečencov a nepredstaviteľne zvyšuje bohatstvo úzkej „ELITY“ a na druhej strane ožobračuje stámiliónové masy.

Občianske vojny, vojny na zisk, územia, ale najmä suroviny a narastajúci terorizmus sú spoločným výsledkom tohto procesu.

Od čias kolonializmu (ktorý v inej forme pokračuje aj dnes) až do dnešných dní iniciuje „kapitalizmus“ nové a nové vojny, ktoré mu prinášajú obrovské zisky a v konečnom dôsledku zbedačuje množstvo štátov nielen tretieho sveta.

Novodobá elita čoraz viac vháňa do kriminality obrovské vrstvy sociálne slabého obyvateľstva, aby potom „oprávnene“ budovala policajné štáty aj v tzv. vyspelých západných štátoch.

Globalizmus pomohol totálnemu odtrhnutiu finančných trhov od reálnej ekonomiky a tým sa peniaze stali autonómnym vládcom chodu sveta a nie sú viac naviazané na skutočnú a reálne vykonávanú prácu. Môžu sa tak v nekontrolovaných množstvách sypať do vreciek tých, ktorí zrežirovali aj s našou pomocou svoj „úžasný“ globalizmus.

Zmanipulovaní ľudia takmer všade vo svete nemajú v hlave nič iné ako zisky, kariéru a povrchnú zábavu.

Aby som bol úprimný, nie som „antiglobalista“, a keďže globalizáciu považujem za objektívny proces, nie som proti nej. Absolútne však nesúhlasím s koncepciou, ktorá sa v súčasnosti uplatňuje pri riadení globalizácie a nemôžem sa zmieriť s horeuvedenými dôsledkami uplatňovania tejto koncepcie.

Povedzme si však, čo vlastne taký široko používaný pojem globalizácia znamená, a prečo je na príčine takéhoto katastrofálneho stavu?

Pri charakterizovaní pojmu globalizácia sa stretne s nespočetným množstvom definícií. Všetky sú však čiastočné a pokrývajú len jednu, resp. viac oblastí globalizácie a slúžia na zakrytie skutočnej podstaty tohto procesu. Ja sa zhodujem s charakteristikou, ktorá podľa môjho názoru najviac vystihuje túto podstatu: „Globalizácia je objektívny proces koncentrácie moci nad výrobnými silami ľudstva.“ Je to proces, ktorý prebieha od samého vzniku prvých ľudských spoločenstiev a ktorý, ako každý iný proces, je riaditeľný a teda aj riadený a jeho scenár a koncepcia sú subjektívne faktory určované konceptuálnou mocou. Je to proces objektívny, ale subjektívne riadený. Pre našu budúcnosť a život podľa našich predstáv je veľmi dô-

ležité, čie ciele, či scenár, či koncepcia zvíťazí a bude sa realizovať v rámci tohto objektívneho procesu.

Vzhľadom na to, čo priniesla doterajšia koncepcia moci (davovo-elitárna, založená na princípe „rozdeľuj a panuj“), nedá sa očakávať, že naša lepšia budúcnosť a vyriešenie problémov, ktoré som spomínal na začiatku, budú spojené so súčasným systémom konceptuálnej moci. Čo nastane, keď tých niekoľko ľudí ovládne všetko bohatstvo na tejto planéte? Na čo im potom my všetci budeme?

Keďže ide o nás všetkých a je zrejme, že my sami najlepšie vieme, čo je pre nás dobré a čo by sme chceli, mali by sme mať, samozrejme, možnosť tieto procesy ovplyvňovať. V súčasnom systéme máme na to ľudí, ktorí ovládajú a riadia procesy na tejto planéte za nás a nazývame ich politikmi. Jedni robia politiku na úrovni štátu - vnútroštátnu politiku, jedni riadia procesy medzi jednotlivými štátmi - medzinárodná alebo medzištátna politika, a niektorí riadia procesy vo vzťahu k celému ľudstvu - globálna politika - určovanie koncepcie kam a akým spôsobom sa bude ľudstvo uberať. V ére tzv. demokracie by sme teda na tieto procesy a ich prospešnosť pre nás mali vplývať prostredníctvom našich zástupcov - politikov. Ak už s veľkými problémami vplývame na vnútorných politikov, nemáme žiadny vplyv na medzinárodných politikov (v Bruseli nám vládnu ľudia, ktorých nikdy nikto nevolil), kto okrem „konšpirátorov“ vie niečo o globálnych politikoch, ich metódach a zámeroch? Ako je možné, že v demokratickom spoločenstve nám vládnu ľudia, ktorých ani len nepoznáme (nie že by sme ich ešte aj volili), zastupujúci záujmy úzkej skupiny „elity“ a nie naše? A to ešte ani s tými „elitami“ nie je také jednoduché, pretože tak ako politika, existuje aj elita štátna a elita globálna, ktorých záujmy nie vždy musia byť totožné. (Pozri v súčasnosti prebiehajúci globálny proces poklesu moci USA vo svete, s ktorým sa však štátna elita USA nechce a nemôže zmieriť a čo z toho pre nás vyplýva.)

Prečo tu vlastne hovoríme o tom, že nám niekto „vládne“, ak v demokracii má vládnuť ľud?

Ak by skutočne existovala demokracia (demos - ľud, kratos - vláda), tak by globalizmus mohol zabezpečiť dôstojný a dobrý život všetkým ľuďom Zeme. Demokracia však neexistuje ani len v takej forme, ako ju hlásal Platón vo svojom Ideálnom štáte!

O akej demokracii vlastne rozprávame? Rozprávame o tom, že raz za štyri roky ľudia rituálne chodia k nejakým urnám, aby odovzdali hlas pre strany, ktoré sú buď financované, alebo priamo riadené buržoáziou, oligarchami a elitami, čo nemajú žiadne alebo len umelé demokratické štruktúry, aby potom tie

štyri roky nespĺňali svoj mandát a robili svojvoľné rozhodnutia? Alebo máme na mysli tú demokraciu, keď ani tento extrémne limitovaný priestor nie je ľuďom k dispozícii? (Pozri Katalánsko.)

A potom, keď je niekto proti tomuto a chce viac demokracie, chce, aby sa ľudia zapájali, aby mohli naozaj rozhodovať, aby mohli rozhodovať nielen v tom štáte, kde žijú, ale aj tam, kde pracujú, je v lepšom prípade antidemokrat, väčšinou však extrémista a fašista. Pretože demokracia v dnešnom zvrátenom svete znamená túto diktatúru, v ktorej žijeme.

Pojem demokracie je v súčasnosti azda najviac zneužitým slovom, lebo pod jeho rúškom sa ukrýva najväčšia lož, najviac brutality, nehumánosti a neveriteľné množstvo zbytočne preliatej krvi. „Demokraciu“ ovláda malá vrstva modernej „stredovekej“ oligarchie (elity). Parlamentná demokracia nie je ničím iným ako devótnym sluhom globalizmu a elit. Jedinou cestou, ako sa od nej oslobodiť, by mohlo byť zavedenie tzv. priamej demokracie, kde o všetkých politických a ekonomických veciach nerozhodujú poplatné parlamenty a korupční politici, ale hlasujú o nich priamo všetci voliči - čo pri dnešnej úrovni komunikácie nemôže byť žiaden problém. Pretože tento systém v snahe uchovať moc súčasne vládnucim elitám postupne a isto smeruje k fašizmu. A v zmysle starého dobrého „zlodej kričí, chyťte zlodeja“, obviňujú z toho dnešní vládcovia všetkých ostatných, len nie seba.

Len pre zaujímavosť som si dovoľil vyhľadať niekoľko definícií fašizmu na internete. Najdiskutovanejšou a momentálne zrejme i najakceptovanejšou definíciou fašizmu je definícia historika a politológa Rogera Griffina z Oxford Brookes University, podľa ktorého je fašizmus „druh modernej politiky, ktorej ašpiráciou je vytvorenie totálnej revolúcie v politickej a spoločenskej kultúre určitého národného alebo etnického spoločenstva. Zatiaľ čo je extrémne heterogénny v špecifickej ideológii rôznych svojich permutácií, spoločenskej podpore, forme organizácie, ktorú prijme ako antisystémové hnutie, a i v type politického systému, režimu či domova, ktorý plánuje vytvoriť, všeobecný fašizmus čerpá svoju internú kohéziu i citovú hnaciu silu z mýtického jadra, podľa ktorého vnímané obdobie dekadencie a degenerácie bezprostredne alebo časom ustúpi a dá priestor obdobiu znovuzrodenia a regenerácie v postliberálnom novom svetovom poriadku“.

Podobne podľa definície amerického historika Stanleyho Payna je fašizmus „forma revolučného ultranacionalizmu snažiac sa o národné znovuzrodenie a založená na primárne vitalistickej filozofii, ktorej štruktúra je založená na extrémnom elitizme, ma-

sovej mobilizácii a führerprincípe a ktorá pozitívne hodnotí násilie ako cieľ a zároveň prostriedok a má tendencie vyzdvihovať vojnu a/alebo vojenské cnosti“.

Robert Paxton charakterizuje fašizmus ako „spôsob politického konania vyznačujúci sa obsesívnymi predstavami o rozklade spoločnosti, o národnom potupení, o tom, že sa národ stal obeťou, a kompenzačným kultom zjednotenia, sily a čistoty, v ktorých masová politická strana zložená z militantných nacionalistov nie príliš ochotne, avšak výkonne spolupracujúcimi s tradičnými elitami, opúšťa demokratické slobody pomocou násilia a bez akýchkoľvek etických alebo zákonných obmedzení sa usiluje o vnútornú očistu a vonkajšiu expanziu“.

Najmä prvá definícia je dosť komplikovaná, ale nechám ju na fantáziu poslucháčov, koľko spoločných znakov so súčasným spoločenským zriadením sa v týchto definíciách nachádza.

Na základe uvedených myšlienok prichádzam k záveru, že pre každého, kto chce mať pokojný, bezpečný a zmysluplný život doma, v štáte, Európe či na svete je potrebné rozhodnúť sa, v akej koncepcii globálnej moci chce žiť a všetko svoje úsilie nasmerovať na realizáciu tohto rozhodnutia.

Tá súčasná koncepcia moci, presadzovaná doteraz vo svete najmä nástrojom zvaným USA, svoje možnosti už ukázala. Našťastie, v poslednom čase prichádzajú na scénu aj ďalší globálni hráči, a to Čína a Rusko, ktorých terajšie chápanie konceptuálnej moci sa ukazuje diametrálne odlišné od doterajších praktík a je založené na vzájomne výhodnej spolupráci rešpektujúcej záujmy všetkých zúčastnených (Hodvábna cesta, BRIKS...) Odlišné je aj presadzovanie tejto novej globálnej politiky a sú jasné aj osoby, ktoré za ňou stoja.

Treba sa rozhodnúť – ako chlapci na dvore, ak nechcú dostať bitku – či sa pridám k najväčšiemu bitkárovi za cenu, že mu budem odovzdávať vreckové, desiatu, budem mu vláčiť tašku a robiť, čo mi prikáže, alebo sa pridám k niekomu, kto je dostatočne silný a rozvážny, aby ma ochránil a nechal pokojne žiť.

Uvedomujem si, že v dnešnom svete plnom propagandy, antipropagandy a lži je ťažké povedať, koho sa viac obávať. Američania ovládajú veľkú časť sveta pomocou základní a svojho vojenského rozpočtu, ktorý veľmi prevyšuje rozpočet akejkoľvek inej krajiny (na celom svete je zhruba 800 amerických vojenských základní mimo územia USA, zvyšok sveta má okolo

30 vojenských základní mimo svojho územia). Preto zasahujú podľa svojho rozhodnutia v podstate kdekoľvek a často sa ani neobťažujú so schválením zo strany OSN (Grenada, Panama, Sudán, Irak, Pakistan, Jemen, Somálsko, Juhoslávia, Sýria, Líbya). Sú však od nás ďaleko a sme s nimi v aliancii. Tu však treba pripomenúť, že vzhľadom na skutočnosť, že „vojna je ozbrojený boj na dosiahnutie politických cieľov“ a politické ciele USA, Európy a toľž Slovenska nemusia byť vždy totožné, a Európa nemá vlastnú armádu, je nad slnko jasnejšie, či politické ciele budú v prípade konfliktu presadené. Takisto netreba zabúdať, že všetky zmluvy a pakty doteraz platili len potiaľ, pokiaľ to vyhovovalo obom (všetkým) zúčastneným stranám.

Naproti tomu Rusko je pomerne blízko a je v inej aliancii. Treba pripomenúť, že ruské ozbrojené zásahy boli výlučne v blízkom zahraničí a to ešte s podporou autonómnych jednotiek dotknutých štátov, kde po zaistení územia neútočili ďalej ani nebombardovali hlavné mesto. Samozrejme treba spomenúť aj najväčšie traumy, ktoré máme z Ruska u nás – komunizmus a okupáciu v r. 1968. Vzhľadom na objektivitu by som chcel pripomenúť, že komunizmus nebol ruský „výmysel“ a okolnosti jeho „implantácie“ do Ruska sú už dnes skoro detailne známe a dohľadateľné a Rusi na tom nemajú žiadne „zásluhy“. Okupáciu v r. 1968 neospravedlňuje ani nájdenie „pozývacieho listu“, ale opäť v záujme objektivity treba spomenúť rok 1938, kde nás zradili a zapredali naši vtedajší „spojenci“, ktorí sú mimochodom aj naši súčasní.

Komu teda môžeme viac dôverovať, na koho sa spoľahnúť? Ak je ťažké rozhodnúť sa „s“ kým, prečo tak ľahko rozhodujeme „proti“ komu? Ako si môže náš najvyšší štátny predstaviteľ dovoliť určovať našich nepriateľov bez toho, aby sa nás opýtal, či s tým súhlasíme? Asi si už bez toho, aby sa nás opýtal, zvolil koncepciu globálnej moci, ktorá jemu osobne viac vyhovuje. No vyhovuje aj nám všetkým? Prečo by sme my – malé Slovensko – mali určovať svojich nepriateľov? Počkajme si, či nadchádzajúce obdobie s novými globálnymi hráčmi a inými koncepciami moci neprinesie viac prospechu pre všetkých, či efektívnejšie neprinesie lepší život do nášho domu, štátu, Európy a sveta, a to nielen pre úzku elitu. Nezabuchnime si dvere už teraz!

... A čo Čína?...

Ďakujem za pozornosť

Tézy prejavu veľvyslanca Ruska

A. L. Fedotova z 19. októbra 2017

Najskôr by som sa chcel poďakovať Hospodárskemu klubu a jeho prezidentovi pánu Kasalovskému za možnosť vystúpiť dnes pred takým významným spoločenstvom a vysvetliť naše názory na medzinárodné vzťahy, predstaviť zahraničnopolitické priority Ruska. Dovoľte mi, aby som na začiatok povedal niekoľko slov o tom, ako hodnotíme terajšiu situáciu vo svete a ako vidíme perspektívy jej vývoja v budúcnosti.

Súčasný svet a ruská zahraničná politika

Svet zažíva turbulentné časy. Utvára sa nový polycentrický systém medzinárodných vzťahov a tento proces sprevádzajú konflikty a krízy v rôznych častiach našej planéty. Odzrkadľuje sa to aj na vzťahoch Ruska s krajinami Západu, s Európskou úniou.

Ruský prezident V. V. Putin neraz zdôrazňoval: To, čo teraz pozorujeme v podobe konfrontácie, pokusov o izoláciu alebo o samoizoláciu – to nebola naša voľba.

Sme otvorení na spoluprácu so všetkými, čo prejavia ochotu, na základe vzájomného rešpektovania, rovnoprávnosti, zohľadňovania vzájomných záujmov, dodržiavania medzinárodného práva.

Nemôže nám vyhovovať súčasná „zmrazená“ etapa vzťahov s Európskou úniou. Rusko vystupuje za návrat týchto vzťahov do normálneho stavu a za rozvoj na základe princípov pragmatizmu a zohľadňovania vzájomných záujmov, za harmonizáciu integračných procesov na kontinente a postsovietskom priestore.

Sme proti zneužívaniu politiky na dosiahnutie ekonomických záujmov. Napríklad energetika a energetická bezpečnosť môžu a musia byť témou, ktorá nás nemá rozdeľovať, ale spájať.

Rusko nechce byť monopolným dodávateľom zemného plynu do Európskej únie. Diverzifikácia zdrojov a prepravných trás je výhodná pre všetkých, zatiaľ čo politizácia škodí ekonomickej klíme, ničí energetický trh a umožňuje, aby nečestní konkurenti bránili jeho rozvoju.

Tak isto škodia hospodárskym vzťahom rôzne sankcie. Nemám na mysli iba sankcie proti Rusku. Dnes v podstate celý svet, a to aj členské krajiny Európskej únie, žije pod hrozbou sankcií. Sankcie sa stali nástrojom tvrdého politického nátlaku a nečestnej konkurencie; pomocou sankcií jedny štáty vydierajú druhé. Problém však môžu vyriešiť aj iniciatívy podnikateľov a verejnosti, ktorí čoraz hlasnejšie vystupujú proti sankciám.

Na svete vznikajú nové centrá hospodárskeho rastu a finančnej sily, čo nesie so sebou aj zvýšenie ich politickej váhy. Prerozdeľujú sa sily a vplyvy v celosvetovom meradle. Takéto procesy pozorujeme najmä v ázijsko-tichomorskom regióne, ktorý bude ešte dlho lokomotívou svetového hospodárskeho rozvoja.

Rusko je iniciátorom a účastníkom mnohých integračných procesov v eurázijskom priestore, aj celkove na svete. Nevytvárame deliace čiary, naopak, stierame ich.

Z filozofie spájania a harmonizácie záujmov rôznych krajín vychádza aj koncepcia vytýčená prezidentom Putinom, a to koncepcia Veľkého eurázijského partnerstva, otvoreného pre všetky ázijské a európske krajiny, ktorého cieľom je vybudovanie spoločného ekonomického a humanitárneho priestoru, pričom nevyhnutným predpokladom je nedeliteľnosť bezpečnosti. Zdôrazňujem to zvlášť.

Na rovnakých spravodlivých princípoch je založená činnosť združení, v ktorých Rusko aktívne pôsobí: Spoločenstvo nezávislých štátov, Organizácia dohody o kolektívnej bezpečnosti, Eurázijská ekonomická únia, Šanghajska organizácia pre spoluprácu, BRICS.

Integrácia integrácií

Jednou z našich hlavných priorít je presadzovanie eurázijskej ekonomickej integrácie. Dnes sú členmi Eurázijskej ekonomickej únie Rusko, Bielorusko, Arménsko, Kirgizsko a Kazachstan, ktoré sú združené do únie za vzájomne výhodných podmienok.

Od začiatku tohto roka prevláda tendencia k zvyšovaniu obchodu tak vnútri únie, ako aj s tretími krajinami. Hrubý domáci produkt v krajinách Eurázijskej ekonomickej únie v prvom polroku tohto roka vzrástol o 1,8 (jedna celá osem) percenta. Od 1. januára 2018 (prvého januára dvetisícosemnaásť) má vstúpiť do platnosti nový Colný kódex únie.

Integračné procesy sú čoraz intenzívnejšie. Pokračujú rokovania o zmluve o obchodnej a ekonomickej spolupráci Eurázijskej ekonomickej únie s Čínou, ako aj o voľnom obchode s Izraelom, Iránom, Egyptom, Srbskom, Indiou a Singapurom.

Iniciatíva ruského prezidenta V. V. Putina o Veľkom eurázijskom partnerstve má dlhodobý charakter a predpokladá nielen nárast počtu partnerov, ktorí majú záujem o vytvorenie zón voľného obchodu s Eurázijskou ekonomickou úniou.

Podstatné je, že eurázijský projekt zreteľne ko-rešponduje s iniciatívou čínskeho vedenia Jeden pás, jedna cesta, ako aj s čoraz významnejšími mnohostrannými formátmi vrátane Šanghajskej organizácie na spoluprácu a BRICS.

Veríme, že v budúcnosti sa k Veľkému eurázijskému partnerstvu pripoja aj ďalšie štáty tohto kontinentu v záujme vybudovania jednotného ekonomického priestoru od Atlantiku až po Tichý oceán.

Touto myšlienkou sa zaoberali mnohí lídri Európy a Ázie, ale s ohľadom na živý záujem, ktorý o ňu prejavujú regionálne integračné zoskupenia, až teraz sa môže skutočne realizovať. Záujem zo strany týchto organizácií o vzájomnú kooperáciu je zrejmý.

Predtým sa eurázijská integrácia chápala ako jedna z okrajových možností na stimulovanie ekonomického rozvoja európskych krajín.

Teraz však, keď vidíme, že v Bruseli a vo Washingtone prevláda tendencia prijímať nejednoznačné rozhodnutia, je nad slnko jasnejšie, že recipročné integračné procesy v Európe a Ázii (takzvaná integrácia integrácií) sú jedinou možnou cestou k efektívnemu ekonomickému rozvoju všetkých štátov na kontinente, pretože ich výsledkom bude potrebná rovnováha v systéme vzájomnej koexistencie.

V tomto kontexte pripisujeme veľkú dôležitosť začiatku oficiálneho dialógu medzi Európskou úniou a Eurázijskou ekonomickou úniou. Záujem podnikateľských subjektov oboch integračných zoskupení o vzájomné spolupôsobenie stále rastie.

Svedčia o tom aj pravidelné konferencie o spolupráci s Eurázijskou ekonomickou úniou, ktoré sa konajú na Slovensku za účasti vysokých predstaviteľov Eurázijskej ekonomickej komisie. Dňa 23. (dvadsiateho tretieho) novembra tohto roku sa v Prešove uskutoční piata konferencia. Pozývam všetkých záujemcov, aby sa na nej zúčastnili.

Šanghajska organizácia na spoluprácu

Tohto roku sme si pripomenuli pätnáste výročie prijatia charty Šanghajskej organizácie na spoluprácu a desiate výročie Dohody o dlhodobých dobrých susedských vzťahoch, priateľstve a spolupráci členských štátov ŠOS.

Organizácia prešla zásadným vývojom a dnes účinne funguje na princípoch rovnoprávnosti, vzájomného rešpektovania a zohľadňovania záujmov členských štátov, teda Ruska, Číny, Kazachstanu, Kirgizska, Tadžikistanu a Uzbekistanu, a od roku 2017 (dvetisícosem-násť) aj Indie a Pakistanu. Celkové územie Šanghajskej organizácie na spoluprácu predstavuje približne 23 % (dvadsaťtri percent) plochy zemskej súše a počet obyvateľov členských štátov tvorí 3 miliardy, čo je 45 % (štyridsaťpäť percent) obyvateľstva zemegule.

Rozširovanie ŠOS o nových členov bude mať za následok, že sa stane ešte silnejšou a vplyvnejšou v politickej, ekonomickej i v humanitárnej sfére.

Prioritným cieľom pôsobenia Šanghajskej organizácie na spoluprácu je zaisťovanie bezpečnosti a stability členských štátov. Táto úloha je mimoriadne aktuálna najmä z dôvodu nárastu terorizmu a extrémizmu na celom svete.

Toto zlo môžeme zložiť iba v tom prípade, ak sa čestne a konštruktívne spoja úsilia všetkých krajín na základe bezpodmienečného dodržiavania medzinárodného práva.

Dôležitým krokom pri upevňovaní medzinárodnej spolupráce v zápase s terorizmom a extrémizmom bolo podpísanie Dohovoru o boji proti extrémizmu v júni tohto roka na samite ŠOS.

Prioritnou úlohou organizácie však nie je iba spojenie úsilia členských štátov na boj proti terorizmu a extrémizmu, na urovanie regionálnych konfliktov a riešenie medzinárodných problémov. Veľmi dôležitým aspektom je aj hospodárska spolupráca.

Šanghajska organizácia na spoluprácu sa zameriava na spájanie úsilia, koordináciu národných stratégií a mnohostranných projektov na celom území, ktoré pokrývajú štáty združené v tejto organizácii. Cieľom je zjednotiť potenciály Eurázijskej ekonomickej únie, Šanghajskej organizácie na spoluprácu, ASEAN a čínskej iniciatívy Jeden pás, jedna cesta.

BRICS (BRIKS)

V dňoch 4. – 5. (štvrtého a piateho) septembra sa v Číne v meste Xiamen konal IX. (deviaty) samit BRICS, neformálneho združenia piatich štátov: Brazílie, Ruska, Indie, Číny a Juhoafrickej republiky. Činnosť BRICS spočíva na základoch konsenzu, rovnoprávnosti, rešpektovania a zohľadňovania vzájomných záujmov.

Na štáty BRICS pripadá 40 % (štyridsať percent) svetovej ekonomiky a 43 % (štyridsaťtri percent) obyvateľstva zeme. Tieto krajiny patria medzi najrýchlejšie sa rozvíjajúce na svete. Podľa údajov Svetovej banky v posledných 10 (desiatich) rokoch zabezpečujú až 50 % (päťdesiat percent) svetového rastu. To je úctyhodný potenciál, ktorý nemožno nebrať do úvahy.

Na medzinárodnej scéne je spolupôsobenie členských štátov „päťky“ zamerané na vytvorenie spravodlivého multipolárneho usporiadania sveta, na dosiahnutie rovnakých možností rozvoja pre všetky krajiny.

Je zavedená úzka zahraničnopolitická koordinácia štátov BRICS, najmä v Organizácii Spojených národov a v Skupine dvadsiatich (G 20), ako aj v ďalších globálnych štruktúrach, ktorá vnáša rovnováhu do systému medzinárodných vzťahov.

Úspešne sa realizuje Stratégia ekonomického partnerstva štátov BRICS. Začala sa operačná činnosť No-

vej rozvojovej banky. Už je schválených 7 (sedem) investičných projektov v štátoch BRICS v hodnote približne 1,5 (jedna celá päť) miliardy dolárov. Tohto roku má Nová rozvojová banka schváliť druhý balík investičných projektov v celkovej hodnote 2,5 až 3 (dve celá päť až tri) miliardy dolárov.

Štáty BRICS konsolidovane vystupujú proti protekcionizmu a novým prekážkam vo svetovom obchode. Dôsledne obhajujú základy otvoreného, rovnoprávneho a vzájomne výhodného multilaterálneho obchodného systému. Jednou z úloh je upevňovanie úlohy WTO ako kľúčovej inštitúcie na reguláciu medzinárodného obchodu.

Na návrh Ruska bola zriadená Platforma energetického výskumu BRICS, ktorá umožní realizáciu spoločných investičných energetických projektov „päťky“.

Jedným z prioritných smerov spolupráce je spoločná činnosť v oblasti vedy, techniky, inovácií, moder-

nej medicíny. Tu majú naše krajiny obrovský potenciál v podobe vedeckej základne, jedinečnej techniky, kvalifikovaných špecialistov, obrovských trhov.

Rusko vystupuje za prehlbenie partnerstva BRICS v politickej, ekonomickej, humanitárnej a ďalších sférach. Spolu s kolegami sme pripravení naďalej prispievať k demokratizácii a upevneniu zdravých princípov v medzinárodných záležitostiach na neochvejných základoch medzinárodného práva.

Toto je v hlavných rysoch politika Ruska v najväčších integračných zoskupeniach. Hlavnou zásadou je absencia politizácie a konfrontácie, keď sa všetky štáty cítia uvoľnene a pri vzájomnej spolupráci sa pridriavajú zásad zakotvených v charte Organizácie Spojených národov.

Vážení priatelia! Ďakujem za pozornosť!

| V. Brezny: Je čas zobudiť sa

Z minulosti sa učí, v prítomnosti sa žije a zároveň buduje budúcnosť.

Vážení pán prezident, vážené predstavenstvo, vážené excelencie, vážené dámy, vážení páni.

Táto múdrosť je impulzom k vnímaniu reálneho sveta a riešeniu problémov a kríz, ktorou sa budem držať vo svojom príspevku. Začnem základnými otázkami súčasnosti.

Prečo politici strácajú dôveru? Je demokracia vládou väčšiny? Kto nám naozaj vládne? Blíži sa koniec kapitalizmu, tak ako ho poznáme? Nepadajú spoločnosti do hlbín temnoty?

Dovoľte mi začať s politikou. Stále sa spomína súdržnosť Európskej únie. Pritom najčastejšie sa používa slovo „solidarita“. V 4 sa vyčítal postoj k migračnej politike a začali sa vyhrážky smerom k zníženiu eurofondov, ak nedodržia EÚ stanovené kvóty. Ak napríklad nemecký alebo francúzsky líder povie, že štáty, ktoré sa budú brániť rozdeľovaniu migrantov na základe kvót, budú sankcionované, tak toto znie ako diktát.

A ešte jedna poznámka k migrácii a jej kvótam. Nemecko sa rozhodlo podporovať vo svojej krajine multikultúry spoločnosť, kde sa miešajú rôzne kultúry, mentality, viery a myslenie. Práve tak sa sami rozhodli o zložení spoločnosti, tak isto má každý iný národ právo, pokiaľ demokracia funguje, rozhodovať o svojom spoločenskom zložení. Nikto nesmie nútiť inú krajinu vzdať sa tradícií a kultúry, svojej identity. Toto nie je v žiadnom páde nacionalizmus!

K tejto téme už iba toľko. Nevie, ako „slabikujú“ niektorí politici solidaritu. Solidarita nespočíva v tom, že každý musí robiť to isté, čo druhý. Sú vždy rôzne metódy spolupráce a pomoci, ktoré dokážu mať minimálne ten istý účinok ako kvóty.

Ešte jednu otázku: Je myšlienka dvojrychlostnej EÚ na princípe solidarity?

Už dlho sa zneužíva slovo „diskriminácia“. Nespomína sa pri diskriminácii seniorov, ktorí majú veľmi obmedzený priestor na ovplyvňovanie vývoja spoločnosti. Najviac ma však zaráža požiadavka ženských kvót od politikov a ženských organizácií v politike a manažmente. Pritom je to najväčšia diskriminácia profesionality a mužov. Kam sme sa dostali? Na základe diktátu ženských kvót sa majú dostať ženy na pozície, na ktoré nestačia (výrok úspešnej ženy)? Pritom majú zostať odborníci za „dverami“?

Najväčší problém v politike vidím v tom, a nie som sám, že sa neberie ako najvyšší strategický nástroj na fungovanie spoločnosti. Základný princíp demokracie je v tom, že ľud si volí svojich zástupcov do parlamentu a vlády. Zabúda sa však na to, že jej fungovanie závisí na profesionalite, skúsenosti, morálnej integrite a múdrosti. Koľko takýchto ľudí máme v našom a európskom parlamente? Až keď si túto otázku zodpovieme, budeme vedieť, aká je realita.

Príklad: V Paríži bol prednedávnom uskutočnený odsúdeniahodný teroristický útok na satirický časopis Charlie Hebbo. Dôvodom bola karikatúra Mohameda na obálke, ktorá ho zhanobila a zneuctila. Krát-

ko na to sa konala demonštrácia za slobodu tlače za účasti popredných európskych politikov. Pýtam sa: Nemajú štáty EÚ zakotvený článok v ústave, v ktorom sa garantuje nedotknuteľnosť cti človeka? Netýka sa to zvlášť Mohameda, ktorý je symbolom islamského vierovyznania? Tu sme čakali, že sa bude hovoriť aj o etickej hranici, ktorá sa nesmie prekročiť ani pod rúškom slobody tlače. Alebo si môžu pod rúškom slobody tlače dovoliť médiá, čo chcú? Nie je dôležitá senzibilita práve v takýchto citlivých oblastiach?

V poslednom čase je zaužívané riešiť problémy donucovacími prostriedkami pod názvom „sankcie“. Používajú sa ako zdvihnutý prst na členské krajiny EÚ, ale aj v zahraničnej politike. Či je to správna metóda, o tom sa dá naozaj diskutovať. Vzniká pre nedostačujúcu a neskorú komunikáciu, nepochopenie druhej stany, alebo je účelová. Dobrým príkladom je Rusko.

Sankcie proti Rusku sú pre Krym, Ukrajinu-Doneck a zasahovanie do volieb USA. Pozrime sa na to bližšie. Krym. Ešte stále niektorí žurnalisti a politici hovoria o anexii Krymu. Len v krátkosti. Nebolo spravené žiadne násilie na obyvateľoch, bolo spravené referendum. Krym bol obsadený ruskou armádou, ale čo zostávalo pánu Putinovi, keď tu má námornú flotilu. Skúsme si predstaviť, ako by reagovali USA, keby boli na mieste Ruska. Čo sa deje v Donecku, je naozaj smutné. Len tolko. Pri postupe IS - milície na mesto Arbil, kde sa nachádzali americkí občania, povedal bývalý prezident Obama, že keď je ohrozený život amerických občanov, potom je jeho zodpovednosťou ako prezidenta konať. Nemal právo byť zodpovedný pán prezident Putin za ruských obyvateľov? Týmto problémom sa dalo predísť, keby ukrajinskí vrcholoví politici nepovedali nedomyslené vety ako: ukrajinčina bude jediným štátnym jazykom, zmluvu o Kryme s Ruskom rušíme. Pritom Krym bol časťou Ruska a Ukrajine bol pridelený Chruščovom s tým, že sa bude dať ľahšie spravovať z Ukrajiny a že tak či tak patria všetci spolu k Sovietskemu zväzu. Teda po rozpade ZSSR sa mal Krym automaticky vrátiť Rusku, čo by zodpovedalo pravidlám férovosti a vyšlo by sa tým zbytočným napätiam a konfliktom, ktoré teraz existujú. Ďalším podnetom na stupňovanie sankcií proti Rusku je, že ovplyvňovalo prezidentské voľby v USA. Zoberme to ako fakt. Mám k tomu otázku: Kde všade mali svoje prsty USA pri vznikaní vlád a režimov - Čile, Kórea, Irak až po Ukrajinu. Nechcem ísť ďalej do detailov. Chcem len poukázať nato, že sa používa v politike a v médiách rôznych meter na tie iste veci. Tým, že sa zaútočilo v tejto veci aj na pána prezidenta Trumpa, prepásla sa ďalšia šanca zlepšiť vzťah medzi

USA a Ruskom, čo by bol krok k upevneniu mierových procesov vo svete.

Keďže sa niektorí politici rôzneho rangu a štátnej príslušnosti tvária, ako keby Rusko bolo veľké nebezpečné pre budúcnosť, pozrime sa teda trochu do histórie. Napoleonove vojny. Hlavný podiel na porážke Napoleona začiatkom 19. storočia mal cár Alexander I. so spojeneckou armádou Pruska, Ruska a Rakúšanov. Nežiadal pomstu za utrpenie a škody spáchané v Rusku. V septembri roku 1815 uzavrel tzv. svätú alianciu s Pruskom a Rakúskom na základe spravodlivosti, lásky a mierového ducha. O úlohe Ruska v druhej svetovej vojne sa netreba zmieniť. Túto časť histórie pozná každý. Dôležité je pripomenúť si túto jednu udalosť zo studenej vojny. Je rok 1962. Kuba - kríza. Štyri ponorky sovietskeho námorníctva s nukleárnou výzbrojou sa plavia v Atlantickom oceáne. Už prvý týždeň nemajú spojenie s Moskvou. Jediné informácie majú z amerického rozhlasu, kde sa hovorí o mobilizácii. Americké letectvo pátra po ponorkách. Ponorka B 59 donútená sa ponoriť do 100-metrovej hĺbky. Po niekoľkých dňoch sa stav námorníkov zhoršuje. Majú len jeden pohár vody na deň. Teplota stúpila na 60° Celzia. Nervozita sa rozrastá. Zrazu je ponorka B 59 odhalená. Americké letectvo sa snaží s hlbinnými bombami donútiť ponorku vyplávať. Kapitán B 59 rozkazuje pripraviť na útok atómové torpédo, ktoré by dokázali zničiť celú atlantickú flotilu. Flotilový veliteľ Wassili Archipow je proti. Po vyjasnení si kompetencií s kapitánom, zruší príkaz a dá povel na vyplávanie. Zabránil tretej svetovej vojne. Zachránil ľudstvo pred atómovou vojnou s nevídanou skazou. Nezaslúži si on a ruský národ vďaka za tento čin? Nie je mu ľudstvo a zvlášť USA dlžníkom? Svoj podiel na zabránení tretej svetovej vojny má aj zosnulý prezident John F. Kennedy. Nedovolil aby boli ponorky zničené, ale dal rozkaz len donútiť ich k vynoreniu sa a ku kapitulácii. Ako sa mu svet poďakoval? Čo týmto chcem povedať. Je na čase, aby sa skončilo s pečiatkovaním Ruska ako nepriateľa, ako krajiny zla. Keby pán prezident Putin nemyslel na svoj národ, tak by zvolil predčasnú demokraciu a chaos. Rozhodol sa pre istotu a poriadok. Nie som rusofil, ale záleží mi na spravodlivom vnímaní štátov, ktoré majú iný politický systém a nemajú to isté vnímanie o demokracie ako USA a niektoré západné štáty. Naozaj si niekto myslí, že mier je možné udržať iným spôsobom?

Čo sa týka ekonomiky, len jeden bod. Nedávno sa konal samit lídrov EÚ v Tallinne. Hlavnou témou bola digitalizácia. Hovorilo sa len o jej výhodách. Pripomína mi to propagáciu globalizácie. Spomenul sa vznik nových pracovných miest (v IT oblasti), ale nie príbú-

danie nezamestnanosti. Straty pracovných miest, a to nie malé, vzniknú rýchlo digitalizáciou spoločnosti a ekonomiky, vývojom tzv. mŕtvych fabrik, kde pár pracovníkov produkcie bude obsluhovať roboty a nahradí ľudí v rôznych oblastiach robotmi. Je to budúcnosť, ale napriek tomu sa treba zamyslieť nad novým spoločenským systémom a to s citom a rozumom.

Tretím pilierom štátu je spoločnosť. Čo sa v nej deje? Medzičasom nevkusnosť, nekultúrnosť, bláznovstvo patria k modernej kreativite. Atribúty temnej stránky ako primitivita, egoizmus, perverzita, arogancia, násilie, duševná chladnosť, ľahostajnosť, strata empatie nahrádzajú cnosti ako ochotu, úctu, morálku, súcit, dobrosrdečnosť, duševnú zrelosť, slušnosť – piliere ľudskosti. Percentuálne stúpa šikanovanie, vydieranie a terorizovanie učiteľov a rodičov. Bezohľadnosť, kriminalita a sexuálne násilie stúpajú. Toto nie je práve pekný obraz dnešnej demokracie. K tomuto všetkému sme u nás a v Európe konfrontovaní tematikou homosexuality, dúhovými pochodmi a mediálnou propagáciou. K tomu si treba uvedomiť toto: Nárok na súkromie má každý človek. Nikomu sa nesmie ubližovať a robiť zle. Treba rozlišovať pri zložení homosexuálnej komunity (lesieb, gejev, bisexuálov, transsexuálov a intersexuálnych ľudí). Na jednej strane existujú tí, ktorí chcú mať svoje súkromie, svoj pokoj. Nemajú záujem o ovplyvňovanie sexuálneho vývoja spoločnosti. Na druhej strane je tu arogantná, prefíkaná a agresívna skupina homosexuálov, ktorí chcú zmeniť tradičné hodnoty ľudstva a túžia po veľkej moci. Sú to nositelia genderovej ideológie – genderovci. Jej arogancia spočíva v tom, že presadzujú rodovú rovnosť, čím neakceptujú zákony prírody – rozdiel medzi mužom a ženou. Chromozómy X a Y nie sú si rovné! Prefíkanosť je v argumentácii. Napríklad za legalizáciu homo-manželstva sa skrýva získanie statusu rodiny a tým mať automatické právo na deti. Zabraňovanie prirodzeného vývoja, to ich nezaujíma. Smútok otca a matky je im tabu. Agresivita genderovcov spočíva nielen v propagácii ich menšiny a dúhových farieb, ale aj v tom, že chcú presadiť svoju sexuálnu orientáciu vo výchove detí a mládeže už v materských, základných a stredných školách. Napríklad v škôlke sa majú hrať na lekárov, chlapčekovia sa majú medzi sebou bozkávať ako i dievčatká. Ich aktivity idú až tak ďaleko, že na univerzitách ženy vytvárajú odbor gender štúdií, čo podporujú a rozvíjajú inštitúcie OSN, EÚ, politické strany rôznym spôsobom. Toto má byť budúcnosť ľudstva? Nie je toto choré? Už nemáme radi deti? Implementovaním agendy LGBTI sa majú tradičné hodnoty, tradičná rodina, pojem otca

a matky vyhodit' z nášho života. Sme už tak ďaleko, že namiesto rodičov bude genderová menšina rozhodovať o vývoji detí a mládeže? Už sme tak ďaleko, že pod rúškom ľudských práv je možné ničiť prirodzený vývoj spoločnosti, osvedčené hodnoty a morálku. Tu sa tlačí na povrch otázka: Koľko moci už majú genderovci? To, že ovládajú showbusiness, módu a sféru umenia, to je známe. Že majú moc v politike, kultúre, médiách, v reklamných agentúrach, ale aj v podnikateľskej sfére je viditeľné. Otázka: „Akú veľkú moc už majú?“ Stane sa to, že menšina LGBTI bude jedného dňa vládnuť väčšine a tým bude koniec demokracie? Koho sme si volili do nášho parlamentu? Kto sedí v Európskom parlamente? Chcú svojou dúhovou vlajkou pred európskym parlamentom a podlahou v rokovacej sále dať najavo svoju moc?

Je minúta pred dvanástou, preto je nutné si uvedomiť, čo treba spraviť pre budúcnosť.

- Je načase začať byť realitom a ukončiť s prehnaným optimizmom, ktorý zakrýva skutočnosť. Realizmus znamená vidieť veci pravdivo, prístup k riešeniu cieľov je optimistický a zároveň negatívne myšlienky požadujú zamyslieť sa nad alternatívami pri riešení problémov a kríz. Naivita je pre vývoj ľudstva práve taká nebezpečná ako neprofesionalita a neludskosť. Či chceme, alebo nie, zlo existuje v politike, podnikateľskej sfére a spoločnosti a ovplyvňuje náš život. Treba ho len spoznať, definovať a zabrániť mu rozširovať sa. Slová ako diskriminácia, tolerancia a liberalizácia sa nesmú zneužívať na rozširovanie temnej strany moci. Slobodu treba tiež správne definovať. Neznamená, že si môže každý robiť pudovo, čo chce a uspokojiť svoj egoizmus alebo chamtivosť. Sem patrí jeden z princípov inteligencie: „Práva a povinnosti musia byť v harmónii.“

- V politike, v podnikateľskej sfére a v spoločnosti sa musí profesionalita, empatia a dobro spojiť a stať sa piliermi spoločnosti v 21. storočí. Staré vedomosti sa musia zachovať a tomu modernému sa treba postaviť. Vzájomná zodpovednosť je predpokladom.

- Nepodceňovať genderovcov, a ich podporovateľov, keď nechceme mať vládu menšiny a konflikty v spoločnosti. Rodina (muž, žena a deti) musia zostať jadrom spoločnosti a sociálneho poriadku na našej planéte.

- Je načase podporovať projekty, ktoré zlepšujú existenčné životné podmienky na zemi. Napríklad: Na získanie vody zo vzduchu, na efektívnejšie premenenie morskej vody na pitnú, zelenú technológiu na vyčistenie morí, zeme a riek, na vybudovanie vodného zásobovacieho systému na pitnú vodu v suchých regiónoch – kontinentoch.

• Treba zabrániť rozširovanú digitálnej demencie – nadobudnutie slabomyseľnosti pri dlhodobom používaní digitálnych médií, overflowu informácií u žiakov a študentov – bránia emocionálnemu a mentálnemu rozvoju, rozširovaniu hodnôt, čo sťažuje zvlášť mladej generácii viesť úspešný, šťastný a zmysluplný život.

• Parlamentná demokracia musí dopustiť referendá, ktoré sa týkajú priamo občanov. Napríklad, aké bude zloženie spoločnosti v krajine, výchova detí v škôlkach a školách. O závažných zmluvách, ako je TTIP, by sa malo verejne diskutovať a nie v tajnosti pripravovať. Dohody voľného obchodu by nemali byť globálnym kasínom. Práve tak isto nesmú vznikáť zákony, ktoré pod rúškom „Fake news“ budú zabráňovať hovoreniu pravdy.

• Rozhodnutia treba robiť na základe pravdivých informácií, so srdcom a múdrosťou. Človeka treba brať ako celok, s jeho informačnou, emocionálnou a mentálnou sférou. Princíp IEM – trojuholníka. Pri riešení konfliktov a kríz používať „harvardsky koncept“, ktorý je zameraný na mierové riešenia.

• Veľký problém v budovaní súdržnosti EÚ vidím v tom, že neexistuje poriadna vízia, ale ani nebratie ohľadu na skutočnosť rozdielnosti hospodárskej situácie členských štátov. Nedá sa robiť jeden menova-

teľ pre slabšie, priemerné a silne ekonomiky. Toto je možné napríklad len pre energetickú stratégiu, IT-komunikáciu alebo vojsko Európskej únie, ktoré by sa malo vytvoriť ako integrovaná časť NATO.

Podme ešte na chvíľu do zámoria. Posledné prezidentské voľby v USA vyhral pán Trump. Jedna vec ma však prekvapila. Hneď na druhý deň protestujú rôzne ženské organizácie proti nemu. Právo na demonštráciu, to je jasné. Zarazilo ma, že to boli len ženské organizácie. Otázka: „Kto stojí za týmito ženskými organizáciami?“ To, že demokratická kandidátka Clintonová prehrala, na tom má svoj podiel sama, ale aj jej strana. Hlavný dôvod leží v opustení politickej ideológie, ktorú presadzoval zosnulý prezident John F. Kennedy. Bola to sloboda, spravodlivosť, priateľstvo a mier.

Už len posledné vety. Nesmieme zabudnúť, že hľadanie lepšieho života a túžba po tradičných hodnotách ako spravodlivosť, úcta, vernosť, zodpovednosť, čestnosť, dôvera, súcit, dobrosrdečnosť nie sú otázkou dneška. Žiaľ, roky sa nič nedeje. Treba to dobro a potenciál, čo máme v sebe, len zobudiť. Je na čase spojiť profesionalitu so srdcom a múdrosťou, aby sa smútok, žiaľ a slzy strácali.

Bolo mi ctou tu byť. Ďakujem za pozornosť.

Ján Gabriel: Slovensko s Európou, to je budúcnosť

Je veľa javov, kde možno preukázať, že navonok vyzerať skutočná podstata inak ako sa javí. Na ľudstve je optimistické, že *Homo sapiens* doteraz skoro vždy dokázal tú podstatu nielen odhaliť, ale akýkoľvek klam postupne odvrhol.

Slovensko sa rozhodlo budovať demokraciu parlamentného typu. Má to v ústave a má neustálu snahu ústami politikov o upevňovanie a plné uplatňovanie jej princípov v riadení spoločnosti.

Zároveň s týmito proklamovanými snahami prebieha v spoločnosti tvrdý hospodársky proces zahŕňajúci transformáciu plánovaného socialistického hospodárstva na trhové kapitalistické.

Tieto dva procesy sa stretli v reálnom spoločenskom súboji. Neustále narážajúc na lobizmus vlastníkov kapitálu a ciele politikov vznikali vládne zoskupenia. Vždy bolo pri ktorejkoľvek vláde preukázané prepojenie politikov na vplyvné ekonomicky činné osoby. V podstate bola skoro priama úmera medzi

silou strany a množstvom jej podpory kapitálovými vlastníkmi. A tu sme pri prvom konštatovaní o zdaní, pretože politici apriori tvrdia, že rozhodujú bez sponzorov, a teda vytvárajú zdanie svojej nezávislosti.

Žiaľ, bude to pokračovať ďalej, pretože systém jedného volebného obvodu pre parlamentné voľby to v podstate zabezpečuje. V tomto systéme ak chce strana byť úspešná, musí postaviť kampaň na vodcovi, ktorý presvedčí voliča. Samozrejme, i vodca má potom rozhodujúce kompetencie. Jednoznačne plne rozhoduje o bytí svojich ovečiek. Keď si dáme dokopy reálnu silu sponzorov a vodcov, je asi zaťažko plne tvrdiť niečo o rozvoji demokracie. Skôr uvažujme, že je to použitie autoritatívnych prvkov v spoločnosti, takže úplná demokracia je iba zdanie. Z toho sa dá dostať iba zmenou volebného zákona. Je potrebné úplné naše úsilie v tomto smere. Myslím si, že tento prístup k uplatňovaniu politiky je zásadnou príčinou súčasného stavu našej spoločnosti. Základom pre strany nie je

Predseda výboru združenia J. Gabriel so záverom Slovensko s Európou je budúcnosť.

dosiahnutá práca pre voliča, ale uspokojenie lobistov na jednej strane a škandalizácia na druhej. Európa nie je na tom oveľa lepšie. Stále pretrváva snaha o koncentráciu právomoci na Brusel. Jednoducho, superštát je na programe dňa. Vráťme sa však k demokracii. Kto rozhoduje v EÚ? Sú to ľudia volení? Veď v EK sú ľudia volení mocnosťami, nie občanmi. Znovu sme pred zistením, že zdanie klame, pretože nie je to v súlade s princípmi parlamentnej demokracie, ale sa to podobá na systém socializmu, kde v skutočnosti nerozhodol parlament, ale funkcionári strany, ktorých volila len malá časť občanov krajiny – členov danej strany.

Jednoducho, na rýchlejšie a pohodlné rozhodovanie sme znovu privítali prvky autoritatívneho rozhodovania.

Hranie sa „na zdanie“ pokračuje neustále a je čoraz nebezpečnejšie. Veľká Európa vítala utečencov z Ázie a Afriky bez toho, že by si uvedomila ciele radikálneho islamizmu a vôbec možnosti prichodiacich. Treba pripomenúť, že v EÚ stále prebieha proces zväčšovania práv LGBTI. Minimálne sú to protichodne tendencie, ktoré nie sú v súlade so židovsko-kresťanskými koreňmi Európy. Keď sme v klube upozorňovali na priebeh a dôsledky imigrácie, tak sme boli označení za konšpirátorov. Teraz vládni činitelia štátov EÚ hovoria to isté. Verím, že to zdanie vítania sa zmení na racionálny prístup k riešeniu. Jednoducho nevytvárajme klam vítania, ale budme solidárni s tými, čo to potrebujú, lebo sú v ohrození života. To sú kresťania. Dotlačme bohaté arabské štáty, aby sa o moslimov postarali a prestali ich aj vraždiť.

Rozumný prístup potrebujeme predovšetkým v obchode bez teraz prebiehajúcej neustálej snahy

vytvárania bariéry v medzinárodnom meradle. Nebude možné udržať vysokú životnú úroveň Európy bez vzájomne výhodného obchodu vo svetovom priestore. Ak sa EÚ dostane do úlohy malého pridruženého hráča, nemá šancu. Súčasný vývoj ukazuje obrovský rast aktivít Euroázie. USA zadali líniu Amerika predovšetkým. Keď v tomto svete nedokáže EÚ sa spojiť a zabojsovať za svoje záujmy, tak asi ťažko sa to skončí iba odchodom Veľkej Británie. Populizmus začal veľmi kvitnúť a je čoraz viac nákazlivý, stačí sa pozrieť na susedné Poľsko. Životná úroveň, sociálne istoty a bezpečnosť sú prvoradé atribúty života Európanov. Stojí i za to zabojsovať za myšlienky, že život je jedinečný a nikto nemá právo ho zobrať a že rodina muža a ženy je základ society. A komu sa to nepáči, má plne právo hľadať si miesto tam, kde jeho náhľady na spoločnosť budú akceptované.

V podstate súčasná klubová téma Slovensko ako ďalej sa prelína celým obdobím klubu. Už 25 rokov hľadáme odpovede. Môžem iba skonštatovať, že naše myšlienky kedykoľvek boli výbornými podnetmi na ďalší vývoj. Boli v súlade s dobou, keď vznikli. Je zaujímavé, že aj keď na začiatku sa často odmietali, tak neskôr sa uplatnili.

Bude ma tešiť, keď EÚ sa plne prebudí a začne riešiť aktuálne mimoriadne vážne problémy počnúc súčasnou imigráciou a tým spojeným terorizmom a hroziaci negatívny obchodno-ekonomický vývoj. Slovensko je plne závislé od EÚ a jeho prosperita je priamo úmerná jej vývoju. Preto je veľmi jednoduché povedať ako ďalej: „Slovensko s Európou, to je budúcnosť.“

| Európska únia, civilizácia a ekonómia

Za účelom analýzy niektorých z problémov nadpisu EÚ, civilizácia a ekonómia, musím sa zamyslieť nad definíciou štátu. Ako politická entita, štát je každá politicky organizovaná komunita, ktorá žije pod jednou vládou. Z tohto hľadiska EÚ nie je štátom. Európska únia ani nezačínala ako projekt EÚ. Aby sme plne porozumeli dnešným problémom EÚ, musím spomenúť povojnovú situáciu v Európe. Musíme jej porozumieť.

Východisková situácia

Vieme, že 25. marca 1957 bolo formálne založené Európske hospodárske spoločenstvo a to zmluvou z Ríma, ktorú schválili vlády Belgicka, Francúzska, Nemeckej spolkovej republiky, Talianska, Luxemburska a Holandska. Zmluva uvažovala o postupnom vývoji úplnej colnej únie, odstránení všetkých bariér pre pohyb kapitálu, práce a služieb a zriadení spoločných poľnohospodárskych a dopravných politik medzi členskými krajinami. Založila aj Európsku investičnú banku a Európsky sociálny fond, dve spoločné inštitúcie, ktoré mali pomáhať a koordinovať ekonomický vývoj v spoločenstve! Do roku 1961 EHS odstránilo všetky kvóty na priemyselné tovary. Odstránenie všetkých vnútorných taríf a prijatie spoločných vonkajších taríf sa končilo zriadením úplnej colnej únie v júli 1968.

V čase „žatvy“ (po 25 rokoch od vzniku SR) je čas, aby sme poukázali na ekonomické aspekty procesu budovania EÚ. Jediným účelom je zlepšiť porozumenie toho, čo sa deje dnes v reálnom ekonomickom svete a to netriviálnym spôsobom. Rád by som poukázal na niektoré zásadné otázky a skúsenosti súčasnej

Európy. Musím posúdiť aj otázky a rozhodnutia ekonomickej politiky spojené so zjednotením Nemecka, a to z pozície makroekonomickej. Tento mimoriadny ekonomický šok na EMS partnerov Nemecka, prirodzene, mal za následok krízu Európskeho monetárneho systému a blížiacu sa dezintegráciu v rokoch 1992 a 1993. Chtiac poskytnúť hlbšie pochopenie vtedajších strastí (1992 - 1993) EMS, musím spomenúť Kohlove intervencie do trhu výmenných kurzov - namiesto pomeru 2 : 1 (východná a západná marka) bol pomer 1 : 1, ale aj správanie cieľových pásiem parity. Dobré sa pamätáme na špekulatívne ataky na trhoch mien.

Ako základ na pochopenie diskusie musíme poskytnúť niektoré inštitucionálne informácie, a aj niektoré základné pojmy. Ekonómovia už hlboko analyzovali EMS, ktorý začal fungovať v roku 1979. Každý ekonóm vie o slabostiach Maastrichtskej zmluvy, takže nebudem komentovať tieto kľúčové otázky, ktoré musia zabezpečiť lepšie fungovanie EÚ. Musím aspoň krátko analyzovať problém tzv. n-tej meny, alebo zjednotenie Nemecka a Kohlov majstrovský plán (?), ktorý bol jednoducho násilným presvedčením Bundesbanky na konverzný kurz 1 : 1 (západná a východná marka). Kde bola ekonomická teória o výmenných kurzoch? Aké boli reperkusie a voľby?

Musíme sa pozrieť na počiatky Európskej monetárnej únie. Čitateľ by si to mal starostlivo prečítať. Pozrime si EMÚ, aspirácie krajín, ale aj na hospodársky cyklus v troch krajinách. V roku 1992, pravdepodobne najväčší záujem, aby bolo členom EMÚ, prejavov

Tabuľka: 1: Ekonomické fakty troch krajín

	Záujem a vyhladky pre Európsku monetárnu úniu	Rast príjmu 1990 - 1992
Francúzsko	Vážny záujem o EMÚ; Plní všetkých 5 kritérií konvergencie v roku 1991 a 4 v roku 1992.	Total: 4,5 1990 - 2,5 1991 - 0,8 1992 - 1,2
Taliansko	Zaujímá sa o EMÚ; Neplní žiadne z 5 kritérií ani v roku 1991 ani 1992.	Total: 4,1 1990 - 2,1 1991 - 1,2 1992 - 0,8
Spojené kráľovstvo	Mierny záujem o EMÚ; Plní iba 2 kritériá v r. 1992; Podpísalo Maastrichtskú zmluvu s právom rozhodnúť sa k neúčasti.	Total - 2,1 1990 - 0,4 1991 - 2,0 1992 - 0,5

valo Francúzsko a najmenší záujem mala V. Británia. Vyhliadky na splnenie kritérií bez poškvrnenia malo Francúzsko, pochmúrne v Taliansku. Po roku 1990 V. Británia zaznamenala pokles príjmu o 2,1 % a tak jej ekonomika bola menej pripravená na vstup ako spomenuté dve krajiny. Konkrétne si to pozrime v tabuľke:

Celkom rozdielny východiskový stav. Avšak musel som spomenúť niektoré problémy v tom období (pozri tabuľku). Musím ich zdôrazniť, aby sme boli schopní pozrieť sa (pochopiť) na dnešné problémy. Čitateľ by sa mal snažiť pochopiť poznámky a údaje v tabuľke 1. V mojich prácach analyzujem situáciu veľmi podrobne. To, že Británia bola prvou krajinou, ktorá vystúpila z EMS, bolo malým prekvapením v čase krízy. Vidíme, že dnešné výsledky, pokiaľ ide o fungovanie EÚ, sú dôsledkom východiskového stavu, rôznych ekonomických pozícií. Čo môžeme čakať v budúcnosti, aké sú vyhliadky? Aspoň krátko.

Trend civilizácie

Hlavným problémom prichádzajúcej civilizácie nebude výroba a akumulácia outputu, ale nový systém distribúcie outputu (súkromné vlastníctvo?). Pred ekonómami stojí úloha ako zabezpečiť využitie

možností novej civilizácie. Ako sa stať správcami civilizácie. Čo tým rozumiem? Po prvé, to, že ľudia majú určitú kontrolu nad ich prostredím a dosiahli určitú satisfakciu svojich potrieb, čím užívajú možnosti civilizácie. Po druhé, to zároveň znamená, že je úlohou ekonómov nájsť (vedecky) také ekonomické formy (metódy) kontroly nad prostredím, ktoré najviac súladia s rozvojom blahobytu ľudí.

Ako paradox k týmto mojim myšlienkam musím spomenúť knihu D. Estulin *TransEvolution: The Coming Age of Human Deconstruction*. Máme veriť tomu, že svet pôjde touto cestou? Alebo všimnime si filmy ako *Terminator*, *Blade Runner* and *Robocop*. Sú kyborgovia budúcnosťou ľudstva? Máme očakávať deštrukciu ekonomiky sveta? A ako bude ľudstvo zničené? Nanotechnológiami? Má D. Estulin pravdu, keď hovorí, že najväčšie korporácie ako Monsanto, Cargill and Daniels konšpirujú ako zničiť svet? Máme tektonický pohyb v našom európskom svete (imigranti). Aká je ekonomická identita civilizácie dneška a budúcnosti? Aké bude budúce ekonomické univerzum?

Prof. Ing. Mgr. Jaroslav Husár, CSc.

The European Union, Civilisation and Economics

/ 65

Introduction

To analyse some of the problems of a paper *The EU, Civilisation and Economics* I have to mention the definition of a state. In terms of political entity, a state is any politically organized community living under a single system of government. From this point of view, EU is not a state. European Union did not start as EU project. To understand fully the EU today's problems, I do have to mention the beginning of postwar consolidation in Europe. We need to understand it.

Preliminaries

It is known that the European Economic Community was formally established on 25. March 1957 by the Treaty of Rome, agreed to by the governments of Belgium, France, the German Federal Republic, Italy, Luxemburg and the Netherlands. The treaty provided for the gradual development of a full customs union, removal of all barriers to the free movement of capital, labour and services and the establishment of common agricultural and transport policies among member countries. It also created the European In-

vestment Bank and the European Social Fund, two common institutions designed to assist and coordinate economic development in the Community! By 1961 the EEC had removed all quotas on industrial goods. The removal of all internal tariffs and adoption of a common external tariff resulted in the establishment of a full customs union in July 1968.

In the harvest time (after 25 years from Slovak Republic arise) is time to show an economic aspects of the EU building process. The only purpose is to improve our understanding of what goes on today in the real economic world in a non-trivial way. I would like to pick up some major issues and experiences drawn from contemporary Europe. I have to comment the issues and economic policy decisions surrounding German unification from the macroeconomic point of view. A look at the repercussions from this extraordinary policy shock on Germany's EMS partners naturally leads up to a discussion of the European Monetary System crises and near disintegration of 1992 and 1993. To provide an even deeper understanding of recent (1993 - 95) EMS woes, I have to mention

the foreign exchange market interventions (H. Kohl) and the target zones on exchange rate behaviour.

As a background for the discussion to follow, we need to provide some institutional information and some smaller concepts. Economists have already deeply analysed the European Monetary System, that came into operation in March 1979. Each economist knows the weakness of Maastricht Treaty, so I will not comment these key questions for making better functioning of the EU. I have an urgent need to analyse the currency problem or German unification and the Kohl's master plan (?) that simply steamrolled the Bundesbank and committed to a conversion rate of 1:1. Where was the economic theory on exchange rate? What were the repercussions and options?

We need look at the European Monetary Union starting point. The reader should read it carefully. Look at EMU aspirations and the business cycle in three big countries. In 1992, interest in being part of EMU was probably highest in France and lowest in the United Kingdom. Prospects to meet the convergence criteria were intact in France, but bleak in Italy. Having shrunk income by 2,1% since 1990, Britain's economy was much less prepared to take further strain than the other two. Look at the Table 1:

Quite different starting points. But I do have to mention some of the problems of that time (see the table). I need to stress the facts to be able to look (understand) at the today's problems. Reader should try to understand the comments and the economic numbers in the table. In my works I do analyse the situation very deeply. It was of little surprise that Britain was the first country that quit EMS during the crisis. We see that the today's outcomes as far as the econ-

omy functioning of the EU is concerned is really an outcome of the starting point. What can be the future way, prospects? Very briefly.

Civilisation trend

The main economic problem of the forthcoming civilisation will not be the production and accumulation of output but the new system of output distribution (private ownership?). How to become the trustees of the possibilities of civilisation? What does it mean for me to be trustees? First, it conveys the belief that only if men and women possess some control over their environment and have attained some satisfaction of their wants can they be said to enjoy the possibilities of a civilisation. Secondly, it indicates that it is the economist's task to seek out those economic methods of control over the environment which are most conducive to the development of welfare life.

As a paradox to my previous ideas I have to mention the book of D. Estulin TransEvolution: The Coming Age of Human Deconstruction. Do we have to believe that world will go that way? Or, take the films like Terminator, Blade Runner and Robocop. Are the cyborgs the future of mankind? Can we expect the global economy destruction? By which way mankind will be destroyed? With the nanotechnologies? Is D. Estulin right by saying that the biggest corporations like Monsanto, Cargill and Archer Daniels conspire to destroy our world? We have a tectonic movement in our European world (immigrants). What is the economic civilisation identity today and of the future? What will be the future economic universe?

Prof. Ing. Mgr. Jaroslav Husár, CSC

Table 1: Economic facts of three countries

	Interest in ad prospects for European Monetary Union	Income growth 1990 - 92
France	Seriously interested in EMU; Meets all five convergence criteria in 1991 and four in 1992	Total: 4,5 1990 2,5 1991 0,8 1992 1,2
Italy	Interested in EMU; Does not meet any convergence criterion in 1991 or 1992	Total: 4,1 1990 2,1 1991 1,2 1992 0,8
United Kingdom	Modestly interested in EMU; Meets two convergence criteria in 1992; signed Maastricht Treaty only after given right to opt out	Total -2,1 1990 0,4 1991 -2,0 1992 -0,5

Co nás rozděluje, a co nás spojuje

Než nabídnu jednu z mnoha nabízejících se odpovědí, na otázku – Jaké změny musíme uskutečnit, aby civilizace a Evropa znovu ožily a mohly se všeobecně a rovnoměrně rozvíjet – dovoluji mi připomenout, že to nejsou jenom zrušení sankcí, kulturní, hospodářské a politické rozdíly, nebo nacismus transformující se do fašismu, co nás rozděluje.

Rozděluje nás především nedostatečné uvědomění si, že základem života je vztah a jeho funkce. Funkce v čistě matematickém pojetí (tj. například vztah závislosti) a i pojetí funkce jako vlastnosti této veličiny (tzn., že funguje určitým způsobem, plní určitou úlohu apod.) představuje dvojí pojetí. To nabývá konkrétní podoby až po specifikaci jejího druhu.

Pokud jde o vztah, například Louis Hjelmslev (1899 – 1965). Tento dánský lingvista studoval komparativní lingvistiku v Kodani, Praze a Paříži, a výrazně ho ovlivnily myšlenky Pražského lingvistického kroužku. Hjelmslev předkládá pět definicí:

1) Interdependance – vztah dvou entit, které se navzájem nutně vyžadují navzájem. 2) Determinance – vztah dvou entit, kdy jedna nutně vyžaduje druhou, ale druhá nevyžaduje první. 3) Konstelace – vztah dvou entit, které se navzájem nevyžadují. 4) Relace (tj. logická konjunkce). 5) Korelace (tj. logická disjunkce).

Význam pojmu funkce je nutné zjišťovat z kontextu jeho použití. To není tak lehké, jak se na první pohled jeví. Proto, se dnes mnoho mluví, ale málo opravdového se sděluje. Mnoho se myslí, ale málo opravdu ví. Staré čínské přísloví praví: *Chceš-li být šťasten jeden den, opij se. Chceš-li být šťasten jeden rok, ožeň se. Chceš-li být šťasten celý život, založ si zahradu.*

Když se člověk opije – je mu lehce, jako by se vznášel, zdá se mu, že je šťastný, všechno kolem se mu jeví krásné, zapomíná na bolest. Říká se, že první rok po svatbě jsou manželé šťastni. Po roce postupně začínají partneři ztrácet ideály. Proto se traduje, že štěstí trvá jen jeden rok. Když si však založíte zahradu a dobře se o ni staráte, vysadíte květiny, pěstujete zeleninu, zasadíte stromy, a dobře se o ni staráte, přináší vám radost, užitek a potěšení, protože je v každém ročním období jiná. Jde o trvalou hodnotu. Hodnoty jsou tedy dalším prvkem, který tu vstupuje do hry.

Odpověď na úvodní otázku – co nás rozděluje a co nás spojuje – je proto založena na vztazích, funkcích a hodnotách. Ty nás rozdělují, ale přes to, co je v nich

společného, nás i spojují. Jako třeba voda, která jako jediná spojuje vše živé.

Příspěvek by nebyl úplný, kdyby neobsahoval vizi, se kterou je možné polemizovat. Proto předkládám provokativní představu budoucího možného společenského uspořádání. Představa vychází nejen z reality stavu společnosti a hospodářského systému, ale rovněž ze současných trendů změn. Nejde však jen o pouhou představu. Spolu s vizí představuji také metodu její možné realizace.

Podstatou této vize je princip subsidiarity a z ní vyplývající mnohost základních uspořádání lidských komunit, societ a obcí. Lidem náleží právo si vybrat, kde budou žít, v jakém společenském uspořádání chtějí žít a aktivně se jej účastnit působit. Princip subsidiarity vyžaduje maximální možnou různorodost, variabilitu, nejen jako možnost výběru, ale zároveň jako zdroj společenské životaschopnosti. Jediným kritériem existence konkrétního uspořádání je jeho udržitelnost v rámci tvořivého života na vlastní účet, nikoli parazitování na úkor druhých uspořádání. Jsem hluboce přesvědčen o tom, že nejvíce problémů přináší do současné globalizované společnosti touha po nalezení univerzálního řešení.

Každý, kdo někdy cokoli řídil, ví, že zcela odlišně se chovají jednotlivci, nebo malé a velké skupiny. Podobně každá kuchařka ví, že něco jiného je vařit oběd pro jednoho, pro několik nebo pro velký počet lidí. Každý chemik potvrdí, že co funguje v laboratoři, nemusí fungovat v poloproduktu, a nic z toho nemusí fungovat v provozních podmínkách

Modelová řešení jsou obecně dána institucionálně nastavenou mírou solidarity mezi lidmi v daném typu prostředí. Obecně lze říci, že lidé mohou sdílet časoprostor, svou práci a myšlenky. Tyto možnosti je opět možné uspořádat do osmi variant solidarity a následně navrhnout jejich institucionalizaci. Skutečných variant však bude daleko méně a bude na lidech samotných, aby se pro určitý model institucionalizované solidarity rozhodli, aktivně se jej zúčastnili a volili i formy své účasti na správě veřejného prostoru. Řečeno jinak: Lidé budou mít právo volit různé pro sebe vhodné podoby toho, čemu se dnes říká občanská práva, aniž by byla dotčena jejich práva lidská.

Většina institucionálních modelů společenské solidarity musí mít svůj ekonomický základ. To se netýká ideových solidárních korporací, kde je eko-

nomický základ spíše sekundární. Teritoriální korporace se bez něj neobejdou. Ekonomické korporace jsou zakládány v tomto smyslu. Ekonomický základ musí tvořit fondy, ve kterých se bude shromažďovat bohatství určitého počtu účastníků solidárního procesu. Včetně plutokracie a oligarchie. Dnes máme například svěrečné fondy s jistou mírou solidarity. V případě solidárního modelu se jedná o fondy lidu. Mám na mysli fond přírodního bohatství a fond intelektuálního bohatství. Tyto fondy musí realizovat to, co je napsané v preambuli skoro každé ústavy, totiž, že přírodní bohatství patří lidu, a na intelektuální bohatství lze plně aplikovat totéž. Uvedené není dobrou zprávou pro neoliberalní zástupce privatizací apod. Přijdou i o právo na výnosy.

V modelu bude rodné číslo každý každého účastníka solidárního systému, které mu bude přiděleno při narození. Rodné číslo je zároveň číslem účtu, na který budou poukazovány jeho příjmy. Půjde o příjmy z obou fondů přírodního a intelektuálního bohatství. Budou tvořit jeho základní individuální zdanitelný příjem.

Příjmy z přírodního a intelektuálního bohatství budou na individuální účty poukazovány v určitých konkrétních případech. Podobně mohou sloužit jako pojištění například na vzdělání, rekvalifikaci, či dožití. Záleží na konkrétní dohodě konkrétních lidí v konkrétním místě. Nejde o nic převratného, podobnými principy se již dnes řídí celá řada fondů, na podobných principech působí řada družstev a participativních podniků. To, co je nové, je možnost monitorování solidárních systémů s pomocí multidimenzionálního účetnictví.

Multidimenzionální účetnictví, podrobněji popsané referentem v knize Souhlasu netřeba (ISBN 978-3-00-052470-7), bere na zřetel šest klíčových prvků: měření, fakta, data, informaci, znalosti a rozum. Výsledkem může být model, který dovolí zachycovat složitější jevy a zkoumat jejich vzájemné interakce, včetně udržitelnosti jednotlivých kombinací.

Tato vize je aktuální, protože migrační vlna radikálně mění společenské uspořádání Evropy. Motorem změn budou přistěhovalecké národnostní a nábo-

ženské komunity přistěhovalců s vysokým sociálním kapitálem. Vést s nimi efektivní dialog mohou jenom podobné komunity nebo society usedlíků. Obnova Evropy proto musí začít obnovou rodinných hodnot a vztahu k obci. Jinak ji čeká osud vyplývající z demografie války a migrace z Afriky do Evropy. Ten popsal v knize *Söhne und Weltmacht: Terror im Aufstieg und Fall der Nationen* (Orell und Füssli, Zürich 2003) Gunnar Heinsohn (1943).

Heinsohn konsultoval vědecké kapacity v otázce vzniku tzv. Zlatého pravidla (die goldene Regel - 5. Mose 30,15-19) na univerzitách v Haifě, Jerusalemu a Tel Avivu: *Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; když ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít a rozmnožíš se; Hospodin, tvůj Bůh, ti bude žehnat v zemi, kterou přicházíš obsadit. Jestliže se však tvé srdce odvrátí a nebudeš poslouchat, ale dáš se svést a budeš se klanět jiným bohům a sloužit jim, oznamuji vám dnes, že úplně zaniknete...*

Poselství této vize spočívá především v tom, že vnímá současnou krizi Evropy a jejího usprádaní jako příležitost vytvořit novou Evropu. Evropu, které může být skutečně více, protože to bude záležet na volbě jejich obyvatel a nikoli na administrativní (z)vůli Bruselu a nerespektování slabších. Současné uspořádání Evropy, neumožňuje více Evropy. To indikuje mimo jiné práce EHSV na projektu Hospodářské a měnové unie. Ředění národních zájmů, suverenity a neodpovědnost politiků narazily na limity možností rozvoje. Evropě to škodí. Popsaná vize indikuje, že Evropa se může stát projektem lidí, jejich rodin, komunit i národních států.

Moderní Evropa by se měla stát společným domem sdíleným prostorem a ideou. Tento prostor a ideu - které nás spojují, je potřeba redefinovat zdola, sdílet je a bránit. Musíme bránit Evropu nikoli před těmi, kteří chtějí do Evropy přijít, ale před těmi, kteří ji nechťejí sdílet, a tím ji ničí. Jako každý pokus o něco nového, tak i tento pokus o vizi je příběhem na pokračování. Souhlasu netřeba.

Jan Campbell

What divides us, what brings us together

Before I offer you one short answer from many to the question 'Which changes must be done to restore civilization and Europe and to be developed generally and equally?' let me mention that it is not only about cultural, economical and political differences and about termination of sanctions or transformation of Nazism to fascism what divides us. We are divided mostly by insufficient awareness that the basic of life is relation and its function. Relation to oneself, others, nature and universe. I do not define the meaning of relation alone. I just mention shortly about importance of function. In purely mathematical conception (for example relation of dependency) the function and understanding of its value (i.e. it works in certain way) is dual concept. It gains proper form after specifying its kind. For example Louis Hjelmslev offers us five definitions. Interdependence - relation of two entities, which need each other. Determination - relation of entities where first needs the second one but not vice-versa. Constellation - relation of two entities which are independent on each other. Session - logical conjunction. Correlation - logical disjunction. The meaning of the term function is obligated to be defined according to its use. It is not easy as it may seem to be. Therefore these days too much is being said but only little to be conveyed. There are many thoughts but little knowledge. Old Chinese proverb says: 'If you want to be happy for one day then get drunk. If you want to be happy for one year then get married. If you want to be happy for lifetime then set up the garden.'

If you are drunk you feel high and happy. Everything around seems to be beautiful and the pain is gone. It is said that the first year after wedding the couple is happy. After one year spouses start losing their ideals. Therefore it is said that happiness lasts only for one year. But when you set up the garden, plant flowers, vegetables and trees and you do take care about your garden then you gain the joy, benefit and delight from it by its changes during the year seasons. Then it is your permanent value. Answer to the question is therefore based on relation and its function of values. Values which can divide us but can still have something which connect us. My contribution can't be complete if it would contain only well known or at least partially known things but not including the vision, which can be polemized. After

deep consideration I can submit provocative conception of future social setup which comes out not only from the temporary state of society and economical system, but also from the current changing trends.

It is not just a mere imagination. At the same time with the vision is presented the method of its possible realization. Here, for many understandable reasons, it is possible to expand the form of multidimensional accounting. Multidimensional accountancy is suitable especially for those economical systems, which have broader goals than just profit, which is a key output parameter of standard accountancy with its well known balance of data, creativity allowing fraud and distortion and mistype of reality, including what it represents with making money just by signing on loan agreement or futures, Multidimensional accountancy takes in consideration six key elements-measurement, facts, data, information, knowledge and mind. In essence it is about transforming the knowledge of economy and accountancy to qualitatively new information system of economy, accountancy and their relationship.

The result may be a model that allows to capture more complex phenomena and examine their interactions and, last but not least, the sustainability of particular combinations.

The core of this vision is subsidiarity as one of the principles on which even the EU is organized. This principle results in a multitude of basic arrangements of human communities, societies and municipalities. People have the right to choose not only where they live, but also what social order they want to live and actively participate in. The essence of this vision is maximum possible variety and variability not only as a choice but also as a source of social viability. This is nothing but the content of the Chinese proverb: When you set up a garden, you plant flowers, vegetables, trees, and you do take care about your garden then you gain the joy, benefit and delight to your entire life. In both cases - garden and society- the only criterion for the existence of a particular arrangement is its sustainability in a creative life on its own account and not parasite at the expense of the other arrangements.

I am deeply convinced that the most of the recent problems come to our globalized society with the desire to find universal solution what ever it would be.

This is because life is generally unjust and the desire of man after a just order is forever. It is like a rainbow which moves away with each step towards it to tell us that justice is a moral notion, not objectively measurable, and therefore different views may be on a fair set-up. Speaking with Gregory Bateson, with whom I had the chance to meet during my studies that every schoolboy knows that a good solution can only be found for the specific quality of the environment and the frequency of its elements. It is also known, and not only from Murphy's laws, that complex solution cannot work. Each complex functional solution is the result of the gradual development of a simple, functional solution that gradually loses functionality with the growth of complexity until it collapses. In my personal consideration I will be the witness of the coming collapse, which differs from crisis by its uncontrollable process. What is the solution which brings us together?

The quality of each environment would be defined by arrangement, activity and frequency of its parts. As I deal with socio-economic environment I have to be aware that the elements of socio-economic environment are people. Live people with their different interests which cannot be replaced by labels like homo economicus, homo sociologicus or homo politicus. Even the old theses about Three Orders of Society is not enough. More suitable is talk about Multiple Orders of Society.

The layout of the environment can be subject of classical or fractal divisions, videlicet can fluctuate between chaos and law. Activity is given by energetic summary of environment but we can talk simply about active and passive people or persons. Quality of environment is impacted also by frequency of its elements. Anybody who has ever managed anything knows that people behave differently as individuals or as small or large groups. The same is known by every chief that it is different to cook for one or several persons or large group. Every chemist can confirm that what works in laboratory may not work in pilot plant and none of this may work under full large scale operating conditions. Therefore, it is crucial to become aware of so-called pathological science. It was formulated by laureate of Nobel Prize for chemistry in 1932 by Irving Lungmair (1881 - 1957) and which has been ignored by most of the scientists, economists and politicians.

We obtain eight types of environment with a complex approach to the environment. They are defined by different three-fold of arrangement, activity and frequency. These correspond to various character-

istics of persons who predominate in each of them. From the very beginning it had to be obvious that it is not another tragic attempt to sort people, which climaxed terrifyingly for example on the south heaths of Poland. It is just warning that universal approach to people cannot improve the current situation and that people are different, they like various things and feel fine in various relations and various surroundings.

Corresponding simple model solutions are generally given by institutionally determined degree of solidarity between the people in certain environment. Generally we can say that people can share the space-time, their labour and ideas. These options can be sorted to eight variants of solidarity and consequently offer their institutionalization. The real variants would be far less and they would depend on people themselves which type of institutionalized solidarity they prefer and would like to be participate in. It will also be for people to choose their forms of participation in public space management at the same time as selecting a solidarity system. Said in other words: People would have right to choose from variations of what is called now civil rights without affecting their human rights.

Most of the institutional models of social solidarity must have their own economic ground. It is not related just to the ideological solidarity corporations where the economic foundation is rather secondary. Territorial corporation cannot avoid this foundation and economic corporation are themselves the foundation in this sense. This economic foundation must be formed by funds of certain wealth from certain number of participants in certain solidarity process. Now a days these are for example trust funds of plutocracy. In my own case these funds are based on natural and intellectual capital. These funds must realize what is written in preamble of almost every constitution that natural wealth belongs to the people and apply it fully also on the intellectual wealth. This is not a good news for neoliberal fans of privatization etc. because each participant in the solidarity system would be identified by unique number assigned to him at birth. This number would be also the account number where his income would be credited. This income would be based on both funds of natural and intellectual wealth and extended by his personal income which would be taxed and then released to his personal use.

Income from natural and intellectual wealth would be credited to the personal accounts only in certain specific cases such as the finance for example on ed-

ucation, requalification and retirement. It would depend on the concrete agreement of specific people in a particular location. This idea is a breakthrough. Similar principles are used by many funds today and are influential in many syndicates and participatory enterprises. What is new is the option of monitoring by multidimensional accountancy which allows to find new ways for improvement in economical basics of different kind of solidarity systems. People would have to consider how much they are related either to the place and the time or if they would like to share their place and time with others and how much they would participate on the management of common things.

This vision is more up-to-date to the social order in Europe which will be changed radically by the immigration. The fuel of these changes will be immigrant nations and religious communities with high social capital. Effective dialogue can be managed only by similar communities or by community of residents. Renovation of Europe must be restored by resurgence of family values and connection to community.

Message of this vision lays mostly in perceiving crisis of Europe and European order which gives us

huge opportunity to create new Europe, which can be extended only by the will of its inhabitants and not by the administrative authorities from Brussels with their tutelary attitude to not respect weaker. Recent European order cannot offer more of Europe. The attenuation of national interests and sovereignty as well as the irresponsibility of politicians has met the limits of possible development. These causes harm to Europe. Above described vision indicates that the Brussels bureaucrat project can become project of people, their families, their communities and also their national states.

Modern Europe should become a shared home-shared space and idea. This space and idea which bring us together is necessary to be redefined from the bottom, shared and defended not against those who want to come to Europe but against those who don't want to share Europe and even say that they don't recognize Europe and wish to destroy Europe. As every attempt to start something new this vision is continuing story. Consent not needed.

In Prague 23.7.2017

Jan Campbell

| Nebezpečná ilúzia

Mier sa vždy končí tam, kde sa začína profilovanie vojny. Na základe tejto všeobecnej a verejnostou prijímanej tézy možno hneď v úvode tejto práce urobiť záver, že vojna sa vlastne nikdy nekončí. Je to skutočne tak?

Musíme konštatovať, že okrem horúcich a studených, prípadne zamrznutých vojenských konfliktov, vojnový stav ľudstva pretrváva aj v civilnej oblasti. Mnohé sociálne boje totiž vedú k potýčkam malej intenzity a často prerastajúcimi do občianskych vojen. O tom však neskôr. Možno povedať, že určujúcim pre svetový systém moci je trvalý stav studenej vojny, ktorý je občas prerušovaný práve tými horúcimi vojnami. Mier je zatiaľ iba ideologickou konštrukciou a ne-diplomatickým jazykom povedané – je len ilúziou.

Ako každý sociálny jav, aj vojny prešli určitým vývojom. Ak si zoberieme dávnu minulosť, tak sa kmeňové vojny viedli vždy o územia, surovinové a potravinové zdroje. Totálny stav takejto vojny bol charakterizovaný tým, že sa dotýkal celého kmeňa. Zbraňové vybavenie tvorili nástroje používané na lov. Až neskôr počas rozpadu kmeňového usporiadania umožnili výrobné

sily spoločnosti utvoriť prebytok materiálnych zdrojov, ktorý sa využil najmä v oblasti vojenstva. Vojna sa tak stala, a aj v súčasnosti je, výnosným remeslom. A práve vojenstvo a tiež polícia potrebovali vytvoriť špecializované odvetvie masovej zbrojnej výroby. No to ešte nebolo všetko. Dve svetové vojny 20. storočia dokázali integrovať nevojenskú výrobu do zbrojného priemyslu a vytvoriť tak vojensko-priemyslový komplex (ďalej len VPK). Jeho súčasná podoba prešla zložitým vývojom. V našej dobe vytvorila konglomerát prepojených zbrojných firiem, politických štruktúr s mocenskými a komerčnými záujmami. Vojna ostala nielen súčasťou odchádzajúceho systému bipolárneho sveta, ale ostáva ním aj v súčasnosti.

Už niekde v druhej tretine 20. storočia sa aj tento VPK začína modifikovať a jeho aktivity začínajú smerovať na iné ciele. Tretia vlna tofflerovského spoločenského vývoja prináša inovácie aj do oblasti spomínaných VPK. Pokiaľ svet v prvých dvoch vlnách bojoval o zisk územia a zdrojov, dnes sa situácia kapitalne mení. Začína sa boj o ekonomické, logistické a informačné ovládnutie hospodárskeho priestoru kdekôľ-

vek na planéte. Boj medzi agrárnym a klasickým priemyselným sektorom sa obohatil o boj so sektorom spoločnosti tretej vlny. Svet sa stal ešte nestabilnejším, lebo boj v spoločnosti teraz prebieha na úrovni troch sociálnych megaštruktúr. Preto inovačné trendy v oblasti vojenstva nadobúdajú mimoriadny význam. Vedenie modernej vojny ekonomickými, informačnými, sociálno-psychologickými prostriedkami sa stalo bežnou praxou. Realizuje ju časť spravodajských služieb, či už vojenského, alebo civilného charakteru – policajné zložky nevynechávajú. Za tým účelom bol do vojensko-priemyslového komplexu vtiahnutý celý informačno-technologický sektor za pár dekád techniko-technologického vývoja na planéte.

Nové mocenské ciele týchto, teraz už troch megaštruktúr, modifikujú nielen VPK, ale aj celý globálny vývoj. Príkladom usmerňovania globálnych trendov je skutočnosť, že napríklad novým cieľom spravodajských a bezpečnostných služieb sú umele vyvolávané sociálne konflikty na záujmových priestoroch modifikované v prospech zadávateľa konfliktu. K tomu popri iných sa využívajú dva verejne známe nástroje: tretí sektor platený zadávateľom konfliktu na území zvrchovaného štátu a svetové mediálne korporácie. Už z toho príkladu vidieť, že klasické armády sa stávajú pre štát nepotrebnými a sú veľkou ekonomickou záťažou. Najmä sú trvalým zdrojom narastania štátnych dlhových a dlhých následne spôsobujú eróziu štátov. S postupujúcou eróziou štátov, armády a čiastočne aj policajné činnosti prechádzajú do súkromných rúk. Prípadne armády sa vyčleňujú ako nadnárodná sila s kolektívnym financovaním združených štátov do vojenských blokov. Bloky sú potom ovládané mocenskými prostriedkami veľmocí s absenciou kolektívneho politického rozhodovania tých menších štátov, hoci toto právo je formálno-právne zakotvené v zmluvných listinách.

Ak sme už spomenuli politické rozhodovanie, tak vo svete v podstate existujú len dve základné politiky, klasická anglosaská politika utváraná minulými koloniálnymi výbojmi presadzovaná zo strany tzv. západných štátov alebo krajín slobodného sveta, a politika OBSE – (angl. Organization for Security and Co-operation in Europe, skrátene OSCE). Prvá vedie k nebezpečnej ilúzii, že vojnu s Ruskom alebo s Čínou možno vyhrať. To však je ťažký omyl generálov a politikov, ktorých myslenie uviazlo kdesi v modeloch vojen s jasne vytýčenými frontovými líniami. Aj myslenie mladšej generácie generálov a politikov, ktorá už na miesto frontových línii kalkuluje s časom, prekvapivým útokom a logistikou, vždy kalkuluje s víťazstvom. Vidieť to na tom, ako napríklad NATO približuje svo-

je vojenské základne k spomínaným dvom štátom. Vojna v XXI. storočí nebude v žiadnom prípade clauswitzovská, vojna totiž už dávno nie je „pokračovaním politiky inými prostriedkami“. Žiadne časové okno na zničenie jednej a druhej strany nepovedie k víťazstvu, ale a len k zničeniu života na planéte.

Zbrojný vývoj ide ešte ďalej. Cieľom súčasných vojenských výskumov je, aby sa druhej strane zamedzilo rozoznanie vojenského konfliktu vôbec. Na to slúži celý rad doslovne exotických zbrojných programov za využitia nových, fyzikálnych, biologických, psychologických a iných vedeckých poznatkov. Takýto vývoj produkuje doslovne technologické pasce, akou sú napríklad aj jadrové zbrane, ktoré sú z hľadiska vzájomného zaručeného sebazničenia nepoužiteľné. Uvediem aj iný a starý príklad. Prípadom technologickej pasce je aj vynález DDT a mnoho ďalších, kde ich pôsobenie na ľudí a prírodu je potom neodstrániteľné. Výsledkom pôsobenia technologických pascí je rovnako fatálny dej ako planetárne jadrové zamorenie. A to ešte napríklad nehovoríme o ďalších štátoch tzv. jadrového klubu a o štátoch, ktoré nepriznali, že vlastnia takýto typ zbraní. Ako sa pri globálnom konflikte zachovajú práve tie? To je otázka, na ktorú zatiaľ nemá nikto odpoveď.

Spomínanému typu predstaviteľov anglosaskej politiky moci a vojnychtivým psychopatom by nezaškodilo pripomenúť, že aj oni sú smrteľní. Pokúsím sa to ozrejmiť myšlienkou Steva Jobsa, amerického podnikateľa a spoluzakladateľa spoločnosti Apple Inc., ktorý povedal: „Najdôležitejšou vecou v mojom živote bol poznatok, že onedlho zomriem, a to mi pomohlo spraviť veľké rozhodnutia.“ Ak sa teda nechceme zničiť, tak je potrebné konečne urobiť to Jobsovo „veľké rozhodnutie“ a prejsť od typu anglosaskej politiky na typ politiky štátov OBSE v celosvetovom meradle.

Pokiaľ mier, rovnako ako peniaze, nepremeníme na nutnú dennú potrebu, tak sa nič vo svete nezmení. Mier musí byť zabudovaný do spoločenského systému prinajmenšom ako práve spomínané peniaze. Má to však háčik, lepšie povedané hák a to poriadny. Pre oblasť peňazí platí, že treba donútiť politikov, aby zrušili tie zákony o zákonnom platidle, ktoré nútia ľudí prijímať vládne peniaze a vytvoriť štandard, čo by politici a bankári nemohli znehodnotiť. Na rozdiel od reálneho života ľudstva v mieri sa aspoň vo finančnictve blýska na dobré časy. Tým je presadzovanie elektronickej meny bitcoinu vo svete, prípadne presadenie myšlienky premeny peňazí na fyzikálnu energetickú jednotku (Rusko, Čína).

Na rozdiel od takéhoto pokrokového peňažného systému sme napríklad v otázke vojny niekde blíž-

ko hrdinov románu Hellerovej Hlavy XXII. O tomto diele je známe, že bolo nazvané podľa nariadenia, ktorému „nikto neprejde cez rozum“, teda Hlavy XXII., kde sa píše: „... Bojovému nasadeniu sa môže vyhnúť len blázon, ale kto sám o sebe vyhlasuje, že je blázon, nemôže byť za blázna vyhlásený, lebo každý, kto sa chce vyhnúť boju, nie je naozaj blázon.“ Stručné a výstižné vyjadrenie myšlienkových pochodov na zdôvodnenie vojny platné aj pre súčasnosť.

Pokiaľ sa do existujúceho ekonomického systému sveta nedostanú demokratické opatrenia, zaručené buď technickými, sociálnymi, alebo politickými prostriedkami, tak o mieri môžeme len snívať. Napriek tomuto stavu je nutné na každom kroku využiť silu verejnej mienky a presadzovať opatrenia vedúce k mierovej budúcnosti najmä cez politiku vzájomne prospešnej a rovnoprávnej ekonomickej spolupráce všetkých štátov sveta.

Dr. Ján Šály

Vyhlásenie laureátov Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017

V januári 2015 spolu so svetovým lídrom regenerácie poškodených telových orgánov a tkanív Ron-xiang Xu-om sme založili Mierovú cenu zo Slovenska 2015 a na pôde nášho združenia Medzinárodný mierový výbor. Odvtedy sme vyhlásili osem laureátov na základe tajného hlasovania vo výročný deň hirošimskej tragédie.

Mierová cena zo Slovenska 2015 nie je krytá miliónmi USD či eurami. Je krytá najvyššou možnou úctou smrteľníkov k tomu, čo jednotlivci, resp. skupiny ľudí konajú pre mierový život. Konajú ľudsky – humanitne, na podporu zdravého rozumu, na prospech zdravia, vzdelanosti a dôstojného života všetkých dnes alebo v blízkej budúcnosti.

Za rok 2015 pápeža Františka, ktorého cenu má v úschove prof. Štefan Kassay, a generálneho tajomníka OECD José Angel Garcíia „za jeho prácu na prospech hospodárskej spolupráce a rozvoja medzi OECD a nečlenskými štátmi, ktorú vnímame ako jedinečný, a teda nenahraditeľný a civilizačne neopomuteľný príspevok pre mierové vzťahy vo svete“.

Za rok 2016 boli poctení sýrsky vlastenec a podnikateľ Muhammed Attar „za nezištnú finančnú podporu Sýrčanom a trpiacim občianskou vojnou, za zorganizovanie vyše osemtisíc dobrovoľníkov poskytujúcich prvú pomoc raneným a deťom a presadzovanie riešenia humanitárnej krízy priamo v Sýrii“, a po prvýkrát osobnosť zo SR Anton Barčík, generálny riaditeľ a. s. Považská cementáreň v Ladcoch „za významný prínos k realizácii duchovného centra pod oblohou nad lomom na hore Butkov a Kaplnky Božieho milosrdenstva, ako aj prístupovej krížovej cesty“.

Na podporu mierových aktivít sme v roku 2017 poctili mimoriadne slovenskú podnikateľku Moniku Babčanovú „za vzťah k amazonským Indiánom a ich všestrannú a finančnú podporu z vlastnej jedinečnej

šperkárskej tvorby“ a filmového producenta Rudolfa Biermanna „za historický česko-slovenský film Masaryk a prínos k rozvoju národnej kultúry“. V máji tohto roka si Mierovú cenu 2015 prevzali Stanislaw kardinál Dziwisz „za celoživotné dielo a všetko to, čo vykonal pre kresťanskú Európu a celú civilizáciu ako najbližší spolupracovník pápeža sv. Jána Pavla II.“, a pre občanov Čínskej ľudovej republiky „za prínos k stabilite mieru, jedinečný sociálno-ekonomický rozvoj a globálny progres, ako aj za program novodobej Hodvábnej cesty“ predstaviteľ Čínskej asociácie pre priateľstvo so zahraničnými štátmi.

V súlade s reglementom Mierovej ceny zo Slovenska 2015 bolo zo zahraničia nominovaných deväť osobností, na hlasovacích lístkoch desiata osobnosť Gerhard Schroeder a spolu s nimi bol nominovaný prezident SR 1999 – 2004 Rudolf Schuster.

Nominačný zoznam bol zverejňovaný na www.hospodarskyklub.sk a prostredníctvom TASR. Obdobne ako vlni hlasujú návštevníci našej www.hospodarskyklub.sk za svojho laureáta až do konca roka 2017.

Vo výročný deň hirošimskej tragédie 6. augusta hlasovalo celkovo 20 členov. Päť členov Medzinárodného mierového výboru nehlasovalo. Do konca augusta bolo garantovi doručených dvadsať hlasovacích lístkov. Väčšina hlasujúcich využila možnosť rovnako ako v predchádzajúcom ročníku nominovať za laureátov dvoch nominovaných.

Dovoľte mi vyhlásiť výsledok hlasovania.

Laureátom sa stal in memoriam 35. prezident Spojených štátov John Fitzgerald Kennedy. Dostal na prvom mieste jedenásť hlasov a na druhom mieste štyri, spolu pätnásť hlasov.

Na druhom mieste sa umiestnili Thillo Sarrazin, nemecký politik, finančník, sociológ a spisovateľ

(5 hlasov, 4 hlasy, spolu 9 hlasov) a nominovaný na hlasovacích lístkoch Gerhard Schroeder, bývalý kancelár NSR a podnikateľ (dva hlasy, 7 hlasov, spolu 9 hlasov).

Hlasy dostali aj dvaja ďalší nominovaní ruský prezident Vladimir Vladimirovič Putin a český priekopník komplexnej a psychosomatickej medicíny Jan Hnízdil.

Za laureáta zo Slovenskej republiky zo šestnástich hlasujúcich slovenských osobností hlasovalo dvadsať. Laureátom Mierovej ceny zo Slovenska 2015 za rok 2017 bol zvolený Rudolf Schuster, prezident SR 1999 – 2004, člen Medzinárodného mierového výboru a laureát Zlatého biateca za rok 1999.

Na viaceré podnety z členskej základne združenia po úprave Štatútu Medzinárodného mierového výboru budú jeho novými členmi Eva Mišíková, Daniel Bohmer, Ján Breza, Ladislav Vaškovič a Vítazoslav Moric. Navrhujem rozšírenie na tridsaťjeden členov.

Dcére Johna Fitzgeralda Kennedyho, pani veľvyslankyni, právničke a spisovateľke Caroline Bouvien-Kennedyovej som navrhol odovzdanie Mierovej ceny zo Slovenska 2015 na našom zhromaždení 7. decembra, alebo na budúci rok. Teda v čase, keď si my budeme celoročne pripomínať túto jedinečnú osobnosť našej civilizácie a 55. výročie jej zavraždenia. A keď bude známy ďalší laureát – víťaz verejného

a tradičného hlasovania členov združenia a ďalších osobností v závere roka 2017. O Roku J. F. K. budem hovoriť neskôr.

Dnes odovzdáme Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017. S potešením vyhlasujem za laureáta prezidenta Slovenskej republiky v rokoch 1999 – 2004, člena nášho združenia a jeho Medzinárodného mierového výboru Rudolfa Schustera.

Oficiálne zdôvodnenie je takéto: „za nadviazanie na tradíciu propagácie života a životných strastí brazílskych Indiánov parecízskeho kmeňa medzevskými nadšencami na čele s Jánom Benediktom, Alojzom a Michalom Schusterom z rokov 1927 a 1928, za jej pokračovanie tromi generáciami rodiny Schusterovcov v období rokov 1991 – 2017 a za jeho tvorivé mapovanie slovesnou a filmovou tvorbou podporujú slovensko-brazílske priateľstvo.“

Prosím JE Rudolfa Schustera, aby si prevzal Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017. Zaznejú slávnostné fanfáry. V mene nášho jubilujúceho združenia a jeho Medzinárodného mierového výboru blahoželám laureátovi a ďakujem aj za počiny na prospech našej krajiny, národa slovenského a občanov spolu s Petrom Mihókom, Jánom Miškovským a Ivanou Šoošovou.

Peter Kasalovský

J. F. K.: Ľudstvo musí skončiť s vojnami alebo vojny skončujú s ľudstvom

Ak sa niekomu zdá nadpis dnešnej klubovej témy povedomý, nie, nemýlite sa. Je to toľko citovaná myšlienka Johna F. Kennedyho. Známeho skôr pod menom Jack, ako John. Všetci tvrdíme, že poznáme životopis Jacka, jeho rodinné pomery, ale už menej sa zaujímate o jeho myslenie, ktoré bolo poznačené bolesťami zranenia komplikovaného Addisonovou chorobou. Bolesťivo niesol tieto následky a tvrdil, že: „Život je nespravodlivý...“ A opäť už menej známe je jeho ľudsky citové pokračovanie tejto myšlienky: „...niektorí ľudia sú chorí a iní zdraví.“ Aj jeho zdravotnému stavu a životu v bolestiach sa pripisuje podiel a jeho zmysel pre spravodlivosť a podporu znevýhodnených ľudí, napr. práva černocho, snaha o zvýšenie minimálnej mzdy, zavedenie zdravotného programu pre starých ľudí. Svojou prácou a schopnosťou viesť mierový dialóg sa z neho pre ľudstvo už počas života stala legenda.

Jeho filozofia ozbrojeného mieru na obdobie bipolárneho sveta, v ktorom ju Jack musel presadzovať, mala svoje opodstatnenie, ale aj svoje hranice. Matériou pre kritické uvažovanie o hraniciach „ozbrojeného mieru“ mu bol vývoj v štáte Izrael. Vo vzťahu k štátu Izrael vyjadril spomínanú hranicu aj na pôde OSN. Kennedymu v OSN nešlo o to, zakázať Izraelu moc, ktorá bola vyhradená pre USA a jeho spojencom v NATO, ale správne odhadol vývoj politiky sionistického expanzionizmu tohto štátu, ktorý si dovoľil vyhlásiť takmer 50 rokov po jeho smrti: „My, židovský národ, kontrolujeme Ameriku a Američania to vedia.“ To povedal predseda vlády Ariel Šaron svojmu ministrovi zahraničia Šimonovi Peresovi 3. októbra 2001, podľa izraelského rádia Kol Israel. Jeho nástupca Benjamin Netanjahu urobil podobnú demonštráciu politiky 24. mája 2011 pred Kongresom USA, kde bol 29-krát odmenený standing ovation vrátane všetkých

nasledujúcich citátov..., ktoré tu nemienim pre krajne sionistický obsah rozoberať.

Kennedy iste nezanechal Izraelu spomienku „priateľa Izraela“. Útoky Jacka na neslýchanú izraelskú lobistickú prácu za jeho jadrové ambície, tie boli torpédované Kennedym, ktorý sa zasadzoval za právo na návrat 800 000 palestínskych utečencov vyhnaných v r. 1947/1948 z ich susedstva a dedín. Dvadsiateho novembra 1963 žiadala jeho delegácia pri Spojených národoch realizáciu Rezolúcie č. 194 na tento účel. Kennedymu už pravdepodobne neostal čas, čítať rozhorčené reakcie Izraela v novinách, lebo o dva dni bol mŕtvy.

Ak by bol Kennedy žil ďalej, bol by vplyv Izraela istotne zadržovaný aj na inej úrovni – tej, ktorá sa týka najmä atómových zbraní. Už v 50. rokoch minulého storočia angažoval David Ben-Gurion, ktorý bol zároveň predsedom vlády a ministrom obrany, svoju krajinu na vývoji a výrobe atómových bômb, keď odklonil cieľ programu mierovej spolupráce Atom for Peace, ktorý Eisenhower naivne uviedol do života. Okamžite po prevzatí moci v Bielom dome, informovaný CIA o skutočnom účele Dimony, robil Kennedy všetko možné, aby Izrael donútil, aby sa takého plánu vzdal.

Aj preto východiskovým bodom prezidenta Kennedyho na pôde OSN bola časť jedného omnoho ambicióznejšieho projektu, ktorý už 25. septembra 1961, deväť mesiacov po svojom nástupe do úradu, naznačil pred valným zhromaždením OSN: „Dnes musí každý obyvateľ tejto planéty zvažovať deň, keď táto planéta možno už nebude viac obývatel'ná. Každý muž, každá žena a dieťa žije pod nukleárnym Damoklovým mečom, ktorý visí na tenkej nitke, ktorá môže byť hocikedy následkom nehody alebo chyby, prípadne šialenstvom pretrhnutá. Tieto zbrane vojny musia byť odstránené, predtým než odstránia ony nás. [...] Preto je náš zámer, zamerať výzvu na Sovietsky zväz, postupovať spolu nie v pretekoch zbrojenia, ale v pretekoch v záujme mieru – aby sme spoločne vykročili, krok čo krok, etapu po etape až po dosiahnutie všeobecného a úplného odzbrojenia.“ Túto správu Nikita Chruščov dobre prijal a ten dôverným 26-stranovým listom z 29. septembra 1961, doručeným tajným kanálom, to potvrdil. Napriek iným krízam vo vzťahu týchto dvoch veľmocí, pokračovali Kennedy a Chruščov v tejto tajnej korešpondencii, ktorá obsahuje spolu 21 listov, v ktorých projekt odstránenia atómových zbraní hral dôležitú úlohu.

V roku 1963 viedli rokovania k zmluve o prvom obmedzení jadrových pokusov, ktorá zakázala atómové testy v atmosfére a pod vodou, podpísanej Sovietskym zväzom, Spojenými štátmi a Veľkou Britániou 5.

augusta 1963. O šesť týždňov 20. septembra 1963 vyjadril Kennedy svoju hrdosť a nádej pred Spojenými národmi:

„Pred dvoma rokmi som povedal na tomto mieste, že Spojené štáty navrhli a boli pripravené podpísať zmluvu o obmedzení jadrových zbraní. Dnes je táto zmluva podpísaná. Neprinesie koniec vojen. Nezruší zásadné konflikty. Nezabezpečí všetkým slobodu, ale môže byť pákou, a hovorí sa, keď Archimedes vysvetľoval princíp páky, mal povedať svojim priateľom: ‚Dajte mi pevný bod a ja pohnem svetom.‘ Moji milí spolubývajúci na tejto planéte, zaujmeme tu na tomto zhromaždení národov stanovisko. A pozrime sa, v našej dobe, či dokážeme svet pohnúť správnym smerom k spravodlivému a trvalému mieru.“

Možno, že Inšpiráciou a súčasne varovaním pre Kennedyho prácu na grandióznom pláne mierového plánu boli slová jeho predchodcu 34. prezidenta USA Dwighta Davida Eisenhowera, ktorý na adresu vojensko-priemyslového komplexu povedal:

„Spojenie obrovského vojenského establishmentu a rozsiahleho vojenského priemyslu je pre Ameriku novou skúsenosťou. Celkový ekonomický, politický, dokonca duchovný vplyv cítiť v každom meste, štáte, v každom vládnom úrade. Uznávame naliehavú potrebu pre tento vývoj. Nesmieme podceňiť jeho vážne dôsledky.

Vláda musí brániť neoprávnenému získaniu vplyvu, nech už cielenému alebo nie, vojensko-priemyselným komplexom. Možnosť zničujúceho rastu tejto nežiaducej moci existuje a bude trvať. Nikdy nesmieme dovoliť, aby toho spojenie ohrozilo našu slobodu alebo demokratické procesy. Nesmieme ich brať ako samozrejmosť. Iba starostlivé a uvedomelé občianstvo môže priniesť spojenie ohromnej priemyselnej a vojenskej obrannej mašinérie s našimi mierovými spôsobmi, aby bezpečnosť a sloboda mohli spolu prosperovať.“

Nech sú špekulácie okolo smrti prezidenta Kennedyho akékoľvek, určite neobstojí teória a závery strelby osamelého strelca. Problémy, ktoré súviseli s mierovou činnosťou 35. prezidenta USA sú oveľa závažnejšie a my sme sa ich snažili načrtnúť v tomto príhovore v niekoľkých vstupoch do prezidentovho života. Hoci v začiatkoch svojho funkčného obdobia, ako sme boli už spomínali, bol zástancom „ozbrojeného mieru“, ktorý bol veľmi módny v časoch studenej vojny. Neskôršie sa jeho politické postoje určite dostali do hľadáča záujmových skupín nielen z oblasti vojensko-priemyslového komplexu. A tak práve táto zmena postojov je podľa nášho úsudku hlavnou príčinou jeho smrti. Jeho vzťah k zbraniam bol na začiatku

obdobia jeho prezidentovania formovaný filozofiou: „Ak budeme mať nado všetky pochybnosti dostatok zbraní, budeme si môcť byť nado všetky pochybnosti istí, že ich nepoužijeme.“ Táto jeho pôvodná idea sa ukázala ako mylná a on to v funkcii plne pochopil. Dokázal to svojou činnosťou meniť k lepšiemu. Žiaľ, a práve jedna z dostatočného množstva zbraní jeho pôvodnej filozofie „ozbrojeného mieru“ sa mu stala osudnou.

Osobnosti svetovej politiky sú cielavedome vytlačené z pamäti občanov tohto sveta. Novými osobami, ktoré nadobudnú pocit, názor, ba až skalopevné presvedčenie, že sú viac ako ich predchodcovia. Mnohí si dokonca privlastňujú ich činy – počiny a pomáhajú tomu, aby pôsobili neaktuálne ako bytosti až historické postavy z dejín. Prípad J. F. K. je z druhej polovice minulého storočia a od jeho vraždy uplynie v novembri budúceho roka 55 rokov. Ako generácia sme mali to šťastie, že sa stal vďaka našim prarodičom a rodičom nielen legendou, ale príkladom sympatickeho, rozumného a mierotvorného politika v období najstudenejšej vojny. Nemusel meditovať o indexe šťastia ako niekdajší francúzsky prezident, ale, žiaľ, iba

Predstaviteľ a zakladajúci člen združenia, ako aj Medzinárodného mierového výboru otvára Rok Johna Fitzgeralda Kennedyho.

na chvíľu mohol dať ľudstvu pocit, že veľmoci môžu vždy dospieť k vyrokovaniu mieru. Ľudsky nás zaujímalo, kto si vlastne objednal jeho vraždu a napriek prisľubom z Warenovej komisie o odtajnení jej zistení po päťdesiatich rokoch, tak prezident USA B. H. Obama to znemožnil v roku 2013. My sa pokúsime na každom z našich zhromaždení postupne priblížiť jeho osobnosť.

Peter Kasalovský

Kennedy aktuálny pre súčasné USA, pre svet a malé Slovensko

Prezident J. F. Kennedy prežil v Bielom dome iba tisíc dní namiesto tritisíc. Mnoho nových ideí zasial, niektoré sa realizovali počas jeho života, iné po jeho smrti, ale veľa z jeho snov čaká na splnenie ako odkaz dnešnej generácii. Kennedy začínal na politickom nebi USA ako jasná kométa, bohužiaľ, aj s osudom každej kométy. Odvaha a mimoriadne vyvinutý zmysel pre politickú realitu boli popri štátnickom talente, rečníckom umení, podmanivom spôsobe komunikácie s ľuďmi, osobnom šarme a hlbokom vzdelaní moderného intelektuála hlavnou devízou Johna Kennedyho. Vniesol do politiky nový štýl, ktorým dokázal oslovit najmä mladú generáciu nielen vo svojej krajine, ale prakticky v celom svete. Jeho politickým krédom bol program „Nové hranice“, ktoré definuje ako rozhodnutie, čo USA musia urobiť nie medzi dvomi prezidentskými kandidátmi alebo stranami, ale medzi verejným záujmom a osobným komfortom, medzi národnou veľkosťou a úpadkom, medzi sviežim duchom pokroku a stuchnutou dennou realitou, medzi determinujúcou rozhodnosťou a nehybnou tuctovosťou.

K realizácii takéhoto programu bolo treba veľa odvahy a práve odvaha bola cnosť, ktorú prezident Kennedy najviac obdivoval. Vyhľadával a spoliehal sa na ľudí, ktorí či v boji, športe, politike, alebo v zápase o nejakú vec, dokázali, že majú odvahu a že za svoju pravdu dokážu aj bojovať. Jeho kniha „Profily odvahy“, ktorú napísal ako mladý senátor, sa stala bestsellerom a oprávnene Kennedy za ňu dostal prestížnu Pulitzerovu cenu. Práve vo väzbe na Kennedyho odvahu jeden z jeho najlepších životopiscov Norman Mailer už v roku 1960 o ňom napísal: „Mal múdrosť muža, ktorý tuší svoju smrť a riskuje, že ju odplaší tým, že dá do hry svoj život.“

Kennedy bol prvým americkým prezidentom, ktorý nielenže sa narodil v 20. storočí, ale bol politikom výrazne moderným, usilujúcim sa o emancipáciu vedúcej kapitalistickej mocnosti z prežitých predstáv minulého storočia a amerických provinčných postojov k dnešnému vývoju vo svete. Toto krédo je v jeho presvedčení programové. Vo svojom inauguračnom prejave zdôraznil, že svet je výrazne iný a nová generácia Američanov musí vziať na vedomie tento zme-

nený svet. Stanovisko, že základné problémy, pred ktorými dnes stojí svet, nepripúšťajú vojenské riešenia, deklaroval verejne a proti hlasom propagujúcim atómovú vojnu zdôrazňoval zachovanie mieru ako základnej podmienky a hodnoty ľudskej existencie. Snaha spojiť svet moci a svet ideí bola vždy v centre Kennedyho úvah. Sprostredkovanie vzťahov medzi mocou, intelektom a hodnotami našlo aj svoj konkrétny výraz vo významnom začlenení vedy a intelektuálov do riadenia americkej spoločnosti. Práve táto skutočnosť odlišila Kennedyho od všetkých jeho predchodcov do takej miery, že podľa jeho súčasní-

kov bol prvým americkým prezidentom, ktorý zabezpečil v americkom verejnom živote dôstojné a čestné postavenie pre umenie, hudbu a literatúru.

Dámy a páni chcel som sa s Vami podeliť o pár myšlienok, ktoré aj mňa vtedy ako mladého študenta názorovo výrazne ovplyvňovali, tak ako mnohých iných mladých ľudí na všetkých kontinentoch. Navyše ide o myšlienky, ktoré nepatria len do historického profilu Johna Kennedyho, ale sú aj aktuálnym odkazom tak pre súčasné USA, svet a aj malé Slovensko.

P. Mihók

Siedmy december 2017 v Pálffyho paláci

Rovných 99 členov združenia a pozvaných na koncoročné zhromaždenie ospravedlnilo neúčast' pracovnými povinnosťami, zahraničnými cestami, ako aj chorobami, hospitalizáciou alebo starostlivosťou o člena rodiny. O prípravu a obsah sa niekoľko mesiacov zaujímal päťina členov, okrem iných bývalý prezident SR R. Schuster, predseda SKF a predseda SOPK P. Mihók, bývalý minister P. Prokopovič, členovia Medzinárodného mierového výboru zo SR a prostredníctvom telekomunikačných zariadení viacerí zahraniční členovia a priatelia. Časť programu prednesená nebola z časových dôvodov, ale je alebo bude

do Vianoc zverejnená na www.hospodarskyklub.sk. Najviac ceneným bol príhovor predsedu NR SR A. Danku, o ktorom sa diskutovalo s jednoznačným uznaním aj počas spoločenskej časti zhromaždenia, ale aj potom do neskorých nočných hodín. Niektoré z jeho myšlienok zverejníme zo zvukového záznamu. Do skončenia jubilejného dvadsiateho piateho roku združenia budú tri podujatia, na ktorých sa skončia diskusie o tom, ako je a ako by na tom mohla byť SR, pacienti a zdravotníci a pokračovať bude klubový Rok J. F. K.

/ 77

P. Kasalovský v decembri 2017

Dovoľte mi privítať na našom 115. riadnom zhromaždení a celkovo 264. podujatí predsedu Národnej rady Slovenskej republiky Andreja Danku. Je piaty rok naším riadnym členom i keď limitovaný svojou štátnou funkciou.

Vítam srdečne veľvyslancov Bieloruska, Poľskej republiky, Ruskej federácie a Srbska a diplomatov z iných misíí.

Prijmite, prosím, ospravedlnenie neúčasti na dnešnom zhromaždení prezidenta Slovenskej republiky v rokoch 1999 – 2004 Rudolfa Schustera a pre neodkladné povinnosti čínskeho veľvyslanca Lin Lin.

Po niekoľkých rokoch sa v tejto sále opäť schádzajú reprezentanti nášho 222-členného združenia a jeho Medzinárodného mierového výboru.

V tomto predvianočnom čase a pracovnom vypätí boli pozvaní tí členovia, ktorí prejavili záujem o dnešné rokovanie, ako aj desať vyžrebovaných členov so zreteľom na kapacitu tohto priestoru.

Dnešné zhromaždenie bolo zvolané ako neverejné. Keď predseda NR SR Andrej Danko potvrdil, že príde a prihovori sa k vám, tak som pozval veľvyslancov siedmich štátov, ale aj niektoré médiá.

Už som sa prestal čudovať viacročnej neúčasti pozývaných politikov a ich „mlčaniu“. Nie sú preč tie časy, keď etiketa a rešpekt k iným názorom boli vystavované do ofsajdu a hrubým faulom. A to sa deje nielen zo strany vládnucich, ale aj z brehov ich opozície.

Po príhovore predsedu Národnej rady SR Andreja Danku je na programe úvod do hodnotenia končiace-

ho roka 2017 pod titulkom ‚Astroturfing, alebo správa o stave republiky?‘. V plnom znení bude zverejnený na www.hospodarskyklub.sk. Potom generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Ľubomír Vážny bude hovoriť o tom, aké je a ako funguje sociálne poistenie. V druhom pokračovaní nášho Roka J. F. K. budú mať priestor okrem iného zásluhy 35. prezidenta USA o „reštart“ amerického kozmického programu a v boji proti chudobe. V ďalšom pokračovaní celoklubovej diskusie ‚Čo je nevyhnuté pre blízku budúcnosť?‘ budú mať slovo o. i. prof. RNDr. J. Masarik, DrSc. s príspevkom pod názvom Rok „po“ alebo o zrýchlenom prešľapovaní na mieste, prof. Ing. A. Kalašová, CSc., na tému ‚Doprava a životné prostredie‘ a MUDr. P. Kleskeň, PhD, MPH s odpoveďou ‚Čo je dlhodobou príčinou nespokojnosti a frustrácie pacientov a zdravotníkov?‘. ‚Finančná gramotnosť a budovanie medziludských vzťahov‘ je témou J. Chabrečka.

Prezentovať sa budú nominovaní na Zlatý biatec 2017 PhDr. K. Hatráková a Mgr. Z. Hradileková, PhD a PhDr. M. Musil, CSc.

Po zhromaždení bude zverejnené najprv na www.hospodarskyklub.sk vyhlásenie spoluiniciátora Medzinárodného mierového výboru P. Kasalovského O akútnej potrebe celosvetovej mierovej a bezpečnostnej konferencie. S obsahom vyhlásenia z dostupných členov zo SR 17. novembra 2017 sa stotožnilo pätnásť členov a nesúhlas vyjadril jeden člen Medzinárodného mierového výboru.

Účastníci zhromaždenia dostanú aj informáciu o pôsobení časti mimovládneho III. sektora. Pokiaľ však budeme v časovom sklze, tak aj tento dokument bude zverejnený na www.hospodarskyklub.sk.

Na záver je pripravená prezentácia ruského high-tech-hitu, ktorý zabezpečuje spoločnosť NMG, oficiálny distribútor BM GROUP.

Koncoročné zhromaždenie osobitne podporili títo členovia združenia, ktoré pôsobí jubilejný dvadsiaty piaty rok: A. Barcík, D. Bohmer, M. Budoš, J. Gabriel, J. Hogard, Francúzska republika, P. Mihók, E. Mišíková, J. Miškovský, S. Moric, H. Schwarczová a L. Vaškovič.

Tradičným spoluhostiteľom je aj spoločnosť KÁVOMATY.

Astroturfing alebo správa o stave republiky

Slovensko nie je pupkom sveta, teda ani Európy a dokonca ani strednej a východnej Európy. Slovensko je Slovensko, ktoré síce patrí medzi najmenšie štáty sveta, ale stále má jednotlivcov vo viacerých oblastiach vedy, kultúry a športu, ktorí ho propagujú i keď viacerí z nich nemajú trvalý pobyt na Slovensku a fungujú v štátoch s nižším daňovým zaťažením.

Po niekoľko desiatok dní som sledoval to, čo sledujú naše médiá, ktoré akoby podporovali názor, že sme najdôležitejší na tomto svete, ale poznačení nesprávnym myslením.

Roky býval v požičanom petržalskom byte nad mojím bohém Zbyněk Fišer. Český básnik, prozaik, filozof – marxista, trockista, anarchista – a inšpirátor undergroundu, no i člen KSČ od roku 1948 do roku 1949 a neviem čo ešte, ktorý si na protest proti anti-semitským procesom v Sovietskom zväze zvolil židovský pseudonym Egon Bondy.

Do života štartoval na bohémskej vlne, no napokon zmaturoval, v tridsiatke v roku 1961 absolvoval Karlovu univerzitu a za dielo „Otázky bytí a existence – Útěcha z ontologie“ získal v roku 1967 doktorát z filozofie

a CSc. Bol agentom ŠtB. Na Slovensko sa takpovediac presídlil na protest proti rozdeleniu Česko-slovenskej republiky. Prednášal na Univerzite Komenského a vo veku 77 rokov zomrel na popálenie, ktoré spôsobil oheň v posteli z jeho cigarety. Odvtedy už prešlo desať rokov.

Sú ľudia, ktorí žijú naplno a dokonca podľa svojho presvedčenia i svetonázoru, nevnučujú sa, ale komunikujú. Doslova obcujú s pravdou, ktorú to obletujúce okolie považuje za nehanebný výstrelok. Tak som sa vrátil do minulosti, keď sa Egon Bondy vytratil tam „hore“. Ako videl vtedy to, čo my dnes máme pred očami. Je to beaonovská Čína. Fascinujúca svojou všestrannou dynamikou, tou neuveriteľnou naprogramovanou Hodvábnou cestou pre 21. storočie, a povedal by som najpríťažlivejšou človečinou.

Egon Bondy dávno-pradávno uvažoval o Číne ako o budúcej veľmoci takto: „Nedivte se, za 30 let bude mít Čína největší ekonomický output na světě. Západní ekonomové nejsou s to pochopit, jak jsou Číňané schopni celý systém uřídit, přestože nechtějí

kapitalismus. A asi ho ani mít nebudou, nezavedou si ho, pretože teprve potom by se zhroutili. Základným problémom je, že doposud neznáme čínske kultúrne dejiny. Fakt, že Čína je schopná držet po stáletí superstabilní režim, byl tajemstvím už pro Marxe, který to sám přiznal. Žádný ekonom, žádný sociolog, ačkoli takových pokusů byly stovky, nebyl schopen čínskou realitu vysvětlit.“

Aj Čína má svoje problémy, ale u nás máme stava-
né pred oči akési červené súkno z čínskej expanzie, a, samozrejme, z čínskych ľudských práv, ktoré spochybňujú všetci, ktorí sú v šoku z toho, ako funguje a ako napreduje. My sme neraz navrhovali vládam nadviazať úzku spoluprácu vo všetkých sférach života nielen s Čínou, ale aj s BRICS-om. Či už to bolo v roku 1994, či potom v rokoch neskorších, predovšetkým v rokoch 2013 až 2017.

Je mi tak trocha smutno, že nemám v sebe Bondyho múdrosť, ale na margo výlevov v našom rozhlase, že naše ženy nemajú adekvátne pozície v politike, v politických stranách a na pracoviskách, uvediem jeho myšlienku: „Nazdávam sa, že ženy ešte ani zďaleka nemajú vybudované ľudské práva, ktoré prislúchajú každému človeku. Ľudstvo stráca päťdesiat percent géniov len preto, že sú ženského pohlavia.“

Okrem faktu, že ženy do politiky nehrnú, tak je tu aj pre ne problém s parlamentnými voľbami. Všetkým stranám trvale vyhovuje jednovolebný obvod, ktorý vznikol počas vlády V. Mečiara. Ani jedna politická strana nechce volebné obvody ako v minulosti, jestvuje obava z väčšinového systému a zdesenie z možnosti, že by mohli do parlamentu kandidovať občianske združenia, alebo dokonca občania ako-takí. Je choré hovoriť o tom, že treba posilňovať politické strany, ktoré by mali byť dokonca tútorom, či dojkou kandidátom z občianskych združení a organizácií.

Obdobne to platí o ženách v politike. Ich počty nemožno určiť percentuálne, ale musí ísť o prirodzený proces. Pokiaľ však budú politické strany v parlamente platené za mandáty z našich daní, a tak deklasovať novovznikajúce a mimoparlamentné strany, tak o „prirodzenom procese“ a raste počtu žien a mladých ľudí v poslaneckých mandátoch môžeme len snívať. I keď v regionálnych voľbách neprešla u občanov taká všadeprítomná stálica ako F. Šebej. Novozvolená predsedníčka Žilinského samosprávneho kraja len potvrdzuje, ktoré ženy majú šancu uspieť.

Ďalším problémom, ktorý tu je už roky a pôsobí účelovo, je strašenie nedostatkom pracovnej sily. Školstvo sa tak „zdemokratizovalo“, že z našich daní je financované vzdelávanie v odboroch, ktoré nepotrebujeme. Dospeli sme do štádia, že pripravujeme

odborníkov pre zahraničie a časť vyhľadávaných odborníkov, napríklad lekárov-spezialistov, obvodných lekárov, zdravotných sestier, ošetrovateliek, učiteľov, vodičov MHD či rušňovodičov si priam vynucuje nárast miezd nie v závislosti od kvality práce, ale od ich početného nedostatku. Dokonca aj zamestnanci v štátnej správe sú pripravení bojovať za vyššie mzdy. Kolkokrát sme vyzývali našu vládu, aby dôsledne kontrolovali pracovnú výkonnosť napríklad pracovníkov aj funkcionárov jednotlivých ministerstiev a samosprávu, aby to urobila vo svojej pôsobnosti. Aby bolo jasné, či je to opodstatnené a vôbec, aké je odmeňovanie. Všetky vlády a všetky samosprávy boli a sú dodnes hluché. Ani sa nečudujem. Tieto miesta sú buď politickými trafikami, alebo aj rodinným podnikom.

Pomôžem si myšlienkami svojho niekdajšieho suseda Egona Bondyho: „Ľudí je prebytok, má ich byť ešte menej. Rozširovať trh je nákladné a v dôsledku toho i zbytočné. Zisky možno dosiahnuť jednoduchšími finančnými operáciami. Už v šesťdesiatych rokoch si ekonómovia všimli čudný jav, že najväčšia časť investícií sa pohybuje medzi vyspelými krajinami. Napríklad z Japonska do Nemecka, z Nemecka do Japonska. Tieto, z hľadiska sedliackeho rozumu čudné transakcie prinášajú zisky. Z toho vyplýva, že redukovať trh, znížiť počet pracovných síl a v dôsledku toho i potrebu nejakej rezervnej armády nezamestnaných, je pre súčasnú oligarchiu úplne zreteľný program.“

Teda, aby sme vnímali realitu a potreby dneška, blízkej i vzdialenej budúcnosti, uvažujte, čo nám odkázal nielen vodca proletariátu, ale filozof nedávnych čias: „Dnešná finančná oligarchia je početne neobyčajne slabá. Nemá k dispozícii iné mocenské nástroje, než sú žoldnieri, ktorých si najme v nejakom – v tom čase momentálne najvyzbrojenejšom štáte. Dnes sú to Spojené štáty, zajtra to môže byť Japonsko, neskoršie možno iný štát. Sami títo oligarchovia nemajú vlastný štát, nevydržujú vlastnú armádu. Prečo by to robili? Z toho však vyplýva, že ich spôsob manipulácie a riadenia všetkého, tak ekonomiky, ako aj politiky, je mafiánsky.“

A my máme vzory a fungujú väčšinou bez pridanej hodnoty i keď máme ľudí, ktorí by zaskočili ostatný svet, keby mali na to podmienky. Všetky vlády nám tu tvrdili, že to je ich najvyšší záujem. Nič významné neurobili preto, aby sme neboli obeťami globalizácie. Boli hluché voči podnetom, že treba riešiť charakter práce, ale aj podmienky na sebarealizáciu od mala po starobu, teda aj na využívanie voľného času, zdravý spôsob života a dosiahnutie toho, že nebudeme hovoriť o nechytateľnom raste HDP, ale o šťastí, ktoré

chcel niekdajší francúzsky prezident dokonca použiť na indexáciu.

A čo na túto tému povedal Bondy? „Mně tedy, starému cynikovi, vůbec nejde o zničení vykořisťovatelské třídy. To pokládám jen za nutný, ale ne postačující předpoklad k tomu, aby se s člověkem jednalo jako s člověkem. Člověk má svoji důstojnost, která je nesuspendovatelná. Pokud se s člověkem jedná jako s hovadem, jako to bylo v koncentráku, tak se z nejkvalitnějších lidí stanou zase jenom hovada. Takže o člověka musí být pečováno. V první řadě je třeba zachovat a vyzdvihnout jeho důstojnost. Kvůli tomu chceme odstranit nehumánní vztahy, které důstojnosti člověka zbavují. Jak to říkají američtí sociologové: Fórum globalizátorů je v tom, že jim už člověk neprodává pouze svoji pracovní sílu, ale svou tvář, charakter, sama sebe, celou svoji osobnost, takže nakonec mu už nezůstává vůbec nic. Zbožím už není pracovní síla, ale on sám. A pokud už on sám není těm nahoře k užítku, tak ho nemilosrdně odepíšu.“

Tak tu máme nový život, ktorý sa dotýka len malej časti obyvateľstva. Takmer sedemstotisíc ľudí žije na hranici biedy, ďalšie státisíce nepochopili, že sú zodpovedné za svoj život, no tlačia na „vodcov“, aby to tak nebolo. Tak tu máme systém solidarity, ktorý pôsobí aj devastačne na myslenie, na želatelnú a tiež nevyhnutnú zmenu myslenia. To už politici zo všetkých vlád nechcú vôbec počuť a považujú to za atak. Iba v jednom prípade sa stalo, že na túto tému uvažoval nahlas M. Dzurinda, keď bol predsedom svojej prvej vlády. Netvrdím, že bol v pohode, ale mal snahu a nechal sa aspoň inšpirovať.

Účinným pomocníkom politikov, ale aj ich toxikátormi sú médiá v moci korporátnych spoločností. Bondy pred rokmi konštatoval: „Masmédiá koordinovaným spôsobom klamou a dokonca aktívne vytvárajú psychózu, čo je naprosto prokazateľné. Za tejto situácie zbýva pro mladou generáciu asi jediný obranný prostriedok, ktorý je čím ďalej viac aplikovaný, a to zcela spontánne. Totiž vôbec na masmediálnu zpravodajstvá nereflektovať. Mnoho mladých ľudí vypínajú televíziu, keď má nastúpiť zpravodajská relácia. Je možno výmluvne upozorniť, že to je obrana, ktorá je psychologicky pochopiteľná, ale zcela pasívna. Ovšem je to pořád lepší než vydat se napospas těm, kteří by z vás uměle činili schizofreniky.“

Už na minulom zhromaždení som spomenul niekoľko podnetov adresovaných našim vládám. Naším prostredníctvom to urobil dvoma posolstvami aj náš vzácny člen kardinál Korec, ale nápravy vo vzťahoch politikov k národu, občanom, vlasti a

štátu sa nedočkal. Keby doterajší politici trochu načúvali, mohli žať úctu, slávu a byť v pohode. Úvodné poznámky k správe Slovensko 2017 nemajú deprimovať, ale tak trochu – dosť hučať a trebárs aj burcovať. Kofkí z dnešných politikov, ktorí z vôle ľudu sú na pozíciách dvadsať a viac rokov dovidia za roh, obrazne povedané?!

Nedávno sme boli terčom ohovárania najslobodnejších ľudí v tejto krajine, ktorí jediní majú pravdu. Odsúdili nás za naše názory na migráciu a fungovanie časti mimovládneho sektora, a napokon „vojnu“ prehrali. Cez sociálne siete a internet nás podporilo vyše 28-tisíc občanov, a to aj zo zahraničia a zo susednej Českej republiky, a nesúhlasilo s nami 780 občanov. Dnes s odstupom času by som povedal tak, že rozum existoval vždy, no nie vždy v rozumnej forme. Napríklad názor pani Radičovej na migrantov a zbesilú reakciu na naše vyhlásenie o migrácii nemôžem nazvať inak ako „udatná hlúposť. Nepochopila, že „náboženstvo rovnosti“, ktoré vyznáva na úkor Slovákov, viedlo už za francúzskej revolúcie vrátane známeho hesla Sloboda, rovnosť, bratstvo, k rovnosti pred gilotínou.

Pre politikov typu Radičová sú ľudia iba tovarom, tak by bolo asi vhodné v súlade s jej názormi na migráciu zaviesť pre domáce obyvateľstvo zákaz povolenia, čo už tu máme po roku 1989 a k tomu pridať aj trest za nevhodné príbuzenstvo, ako základný mechanizmus budúcej „politicky korektnej“ moci. Moci, ktorá by nebola uplatňovaná smerom k svojim vlastným ideovým spolupútnikom a sympatizantom, ktorí sa objavujú aj vo vládnych stranách. To tu je už od Novembra 1989, keď časť najprogressívnejších bola síce ako tá reďkovka. Navonok červená – bordová a vo vnútri biela, a hlavne blahobytné chovaná.

A teraz sa deje druhý diel novodobej ságy seba-deklasácie, keď vláda dospela k rozhodnutiu, že mimovládny sektor – selektívne – bude za peniaze daňovníkov plniť úlohy, ktoré má zabezpečovať štátny sektor. A čo, zmení sa tak charakter združení a organizácií?! Je to o neschopnosti vlády a jej početného aparátu, no a tiež samosprávy. Aké je poučenie pre občana: Občan sa už dávno presvedčil o tom, akú úlohu v revolúciách zohráva hlúposť. Aj to že z nej ťažia v maximálnej miere práve lumpi.

V našom združení dobre chápeme, že medzi obaľovou a nenávisťou sa nachádza politická moc. Táto pani nepochopila, že náš klub netvorí spolok pravo-verných, ale ľudí živých, a preto kritických k systému. Demokracia, ktorú nám tu systém zahraničných mimovládok servíruje, je demokraciou známeho stredovekého diela Malleus maleficarum. A vlastne

produktom týchto sorosovských nadácií je potom verejná slepota, ktorú vyznávači tohto spôsobu života a tiež slniečkari nazývajú „politickou korektnosťou“. Nepochopili ani to, že sa týmto spôsobom myslenia vlastne stali len iróniou dejín.

Dámy a páni,

už pravidelne sa vo verejnom priestore stretávame zo strany slovenského politického establišmentu so správami o stave republiky, niektoré sú obsahovo lepšie iné horšie. Obsah ich posolstva je však niekedy na hony vzdialený realite. Čo je horšie - je spravidla prednášané osobami a médiami, ktoré nepredstavujú žiadnu morálnu autoritu v štáte. Začnem médiami, aby sme sa najprv dopracovali k termínu „astroturfing“, ktorý tvorí názov klubového pohľadu na stav Slovenskej republiky.

Hneď na úvod musím konštatovať, že deväťdesiat percent spravodajských médií, či už je to televízia, rozhlas, tlač, alebo on-line sociálne siete, prípadne wikipédia, sú kontrolované šiestimi spoločnosťami. Výsledkom je, že väčšina toho, čo čítate, vidíte a počujete, je súčasťou starostlivo pripraveného doslovne symfonického diela vytváraného, dirigovaného a hlavne kontrolovaného špeciálnymi záujmovými skupinami.

Keď to skombinujete s inými „astroturfmi“ prevádzkovanými a preberanými na nižšej komunikačnej úrovni, teda napríklad verejnými manipulačnými schémami, ktoré ešte viac skrývajú tieto špeciálne záujmy, výsledkom je „fiktívna realita“. Teda termínu od investigatívnej novinárky lietajúcej počas kosovskej krízy na B-2 Sharyl Attkissonovej. Aj samotný pojem astroturfing je odvodený od výrobku Astro Turf, známej značky syntetických kobercov navrhnutých tak, aby pripomínali prírodnú trávu, teda je to synonymum niečoho falošného. Ako iste všetci vieme, falošné správy sú vždy ponúkané falošnými ľuďmi, ktorých charakter sa vyznačuje presne danými kvalitami: Sľubujú veľa, plnia, len čo musia, snažia sa pozornosť upriamiť na seba za každú cenu, kritizujú iných, aby sami vyzerali lepšie, ohovárajú, rešpektujú iba tých ľudí, od ktorých niečo potrebujú, a v neposlednej rade sa snažia z iných urobiť falošných grázlov, akými sú vlastne oni sami. Nie, priatelia, nezľaknite sa, ešte stále hovorím o falošných ľuďoch a tá „zdanlivá“ podoba s našimi politikmi „je čisto náhodná“. Štruktúra nami pripravovanej správy bude vychádzať z metódy politického systému.

Politický systém Slovenskej republiky bol neraz a dôsledne kritizovaný v celej svojej štruktúre odborným zázemím nášho klubu a nie len kritizovaný. Oboznámime vás na našom marcovom zhromaždení v skratke aj s výstupmi klubu pre jednotlivé zložky systému.

Štát a štátne orgány.

Orgány štátnej správy - okresné a krajské úrady

Orgány štátnej moci - vláda, parlament, súdnictvo

Štátne inštitúcie - školy, SAV, FNM,
Štatistický úrad SR

Úradné osoby - pracovníci štátnej správy

Ostatné zložky - polícia, armáda

Politické strany a hnutia.

Ústava SR - II. hlava, článok 29

Zákon o politických stranách

Programy a stanovky strán

Petičné a volebné právo

Ekonomické nátlakové skupiny

Výrobné združenia

Zamestnávateľské organizácie

Obchodná a priemyslová komora

Poľnohospodárske združenia

Profesijné združenia

Neekonomické nátlakové skupiny

Organizácie žien a mládeže

Rasové, etnické organizácie

Náboženské organizácie, združenia miest a obcí

Organizácie na ochranu občianskych a ľudských práv

Organizácie mierové a ekologické

Médiá

Masmédiá - súkromné a verejnoprávne - televízie, rozhlas, tlač, elektronické médiá, Mäkká cenzúra ako nový druh cenzúry tvrdo panuje v diskusii na internete. Bezdôvodne sa mažu kritické príspevky, rozmáha sa trolling.

Čo bude príčinou krachu neprispôsobivých podnikateľov a ich aktivít v nasledujúcom decéniu?

Ako sme si povedali, v súvislosti s hodnotením stavu našej republiky, náš klub sa bude zaoberať rôznymi odborami ľudskej činnosti v tomto miléniu. Hlavné tými, ktoré sa rýchlo uberajú cestami smerujúcimi pred pár rokmi do „fantastična“. Pokúsime sa cez metódu ukazovateľov SWOT analýzy rozobrať niektoré z okruhov nášho záujmu, ktoré sa v praxi dotknú podnikateľov, ale aj živnostníkov.

Rozoberieme si nové veci, ako je komprimácia cyklov v produkcii bohatstva, kde dochádza až k desaťnásobnému zrýchleniu a spôsoby, akými by mali podnikatelia reagovať na tento jav.

Budeme sa zaoberať substitučnými procesmi, medzi robotickými zariadeniami a pracovnou silou, čo v žiadnom prípade nevedie k odstráneniu nízko kvalifikovanej práce a, samozrejme, neopomenieme aj dôvody a dosahy na podnikateľskú sféru.

Povieme si, akú hrozbu pre podnikateľa predstavuje prekarizovaná práca a to nielen z pohľadu sociológa a nášho člena profesora Jana Kellera, ale aj v dôsledku ekonomických vplyvov. Čo znamená znásilňovanie inovačných cyklov produkcie, najmä vo výrobných podnikoch, a čo v službách pre podnikateľov.

Rozoberieme si možnosti podprahového vnímania v komerčnej oblasti, kde už sa dajú merať výsledky aktivity zákazníka jednak lekárskymi metódami a tiež metódami sociologického skúmania.

Povieme si čo-to o novej kvalite pracovnej sily, o jej orientácii na budúcnosť, teda o vzťahu miléniovej generácie k majetku a zdieľanej ekonomike, ktorá im je vlastná. Pri tom neopomenieme aj tzv. neuromarketing a jeho vplyv na mladú generáciu.

Povieme si niečo aj o tzv. striebornej ekonomike, ktorá sa dotýka staršej generácie, o jej vplyve na inovácie a sociálne správanie generačných vrstiev spoločnosti k sebe navzájom, a to z hľadiska vnímania času, technickej úrovne a podobne.

Neopomenieme ani metódy frašingu a to využívaním výrobnej a komerčnej značky v konkurenčnom boji, nielen v obchode, ale aj jeho vplyvu na služby obyvateľstvu.

Možno si mnohí kladú otázku, čo s tým máme ako podnikatelia v zabehnutých firmách?

Iste, zatiaľ nič, lebo poruchy distribúcie bohatstva, o ktorých budeme hovoriť, sú pred nami, ale ich skry-

té pôsobenie na ekonomiku sa prejavuje už dnes. Aby som nehovoril len v hádankách. Veľké obchodné firmy zozbierali tzv. big-data. A práve tieto veľké dáta umožňujú nielen profilovať zákazníka, ako sa predpokladalo, ale aj znižovať tlak na surovinové a ľudské zdroje, čím dochádza napríklad k zosilneniu konkurencie.

Jedným príkladom konkurencie za všetky je služba UBER kontra taxikári, ktorí nepochopili, že nie je dôležité, či majú vodičský preukaz, licenciu, pre ktorú poskytujú službu, to od nich zákazník už dávno nepožaduje. Bezpečnosť vozidiel je dnes totiž vysoká a prísne kontrolovaná. Vzhľadom na časový tlak a znižovanie nákladov v spoločnosti spôsobené komprimáciou všetkých procesov zmenilo sa aj smerovanie zákazníka. Je jasné, zákazník sa chce previezť z bodu A do bodu B a internet mu to umožnil a dokonca za kratší čas, s oveľa nižšími nákladmi, s možnosťou elektronickej platby a službu má pritom priamo v mobile ako aplikáciu. To poukazuje aj na vývoj smerom k tzv. zdieľanej ekonomike a tiež na zmeny vnímania vlastníctva takéhoto zákazníka aj prevádzkovateľa služby. Ak istá skupina podnikateľov ešte stále vníma luxusné auto ako ukazovateľa postavenia a prosperity firmy, tak by sa mala zamyslieť, lebo do hry vstupujú iné faktory.

Po otvorení Hodvábnej cesty bude Slovensko očakávať dotyk východného civilizačného modelu a nového organizovania výroby a riadenia charakteristického pre tzv. model čebol. Ten vznikol na Kórejskom polostrove po II. svetovej vojne a viedol centralizáciou k vytvoreniu takých korporácií, ako je kórejský Samsung a Lenovo v Číne.

Čebol je vzájomné prepojenie rodinných firiem a súčasne prepojenie so štátom a jednotlivými odvetvami ekonomiky, dokonca aj vojenstva, ktorý viedol k takmer plnej zamestnanosti. Neskoršie po zhľutnutí práce vydatých žien (ženy predtým po svadbe prestávali pracovať) viedli vzťahy vo firme k takmer k otrockým podmienkam v zamestnaní.

Náš civilizačný model nie je pripravený na takýto dotyk. Pre našu vzájomnú slovenskú nevraživosť a závisť založenú na silných majetníckych vzťahoch premietajúcich sa dokonca aj dovnútra rodín, povedú tieto vzťahy k likvidácii mnohých podnikateľov. A to už nehovorím o dotovaní ich produkcie štátom, používaného najviac v Číne.

Táto organizácia riadenia výroby má charakteristický typ konkurencie, ktorý nazývame let krdla husí. Po ukotvení vedúcej husi krdla v ekonomickom prostredí Slovenska veľmi ľahko prenesie za sebou celú štruktúru riadenia a výstavby svojich rodinných podnikov, založenú na princípoch čebolu vrátane prepojenia na štát. Zisky štátu z takejto korporátnej organizácie výroby totiž veľmi presahujú možnosti dotovania štátu zo strany práve našich podnikateľov, napriek neskutочnej miere vykorisťovania našich zamestnancov. A pokiaľ sa naši podnikatelia nenapoja na túto štruktúru a nenaučia sa po čínsky, tak majú smolu.

| Tisíc dní kozmického Kennedyho

Dnes je na programe druhá časť nášho Roku Johna Fitzgeralda Kennedyho. Na úvod niekoľko postrehov a poznámok o tom, prečo J. F. K. akoby ožíval práve v tomto čase pred svetovou verejnosťou a vynáral sa z našich spomienok. Tento správny, za názory priam vzývaný medzi ľuďmi so zdravým rozumom a vôbec nadmieru sympatický muž videl veľmi ďaleko.

Je to zvláštna náhoda, že pred vyše mesiacom bola odtajnená časť dokumentov týkajúcich sa J. F. Kennedy a jeho vraždy. Stalo sa tak s odstupom 54 rokov a s našou pripomienkou, že predchádzajúci prezident USA pôvodcom z Demokratickej strany B. H. Obama to znemožnil v roku 2013. Nový prezident USA D. Trump, ktorý je príslušný k Republikánskej strane, prikázal odtajniť vyše 3000 dokumentov s tým, aby sa konečne zabránilo rôznym konšpiračným špekuláciám

Nie som na tom tak s informáciami všetkého druhu ako prezident USA. Považujem však za nedôstojné tvrdiť, že dokumentácia bola Warenovou komisiou utajená pred Amerikou a celým svetom ľudí dobrej vôle na vyše polstoročia len preto, že nespochybniteľným vrahom bol politicky a celkove bezvýznamný Lee H. Oswald. Že by znemožnil celú a vždy v najvyššej pohotovosti FBI a CIA a ďalšie tajné služby len pre nahnevanosť na prezidenta USA J. F. Kennedyho?!

Zdôvodnenie odtajnenia predmetných dokumentov prezidentom USA D. Trumpom je svojím spôsobom neuveriteľné. Vyše polstoročie utajovať takú jednoduchú pravdu o vražde, ktorá pochovala nádejnosť tých čias, o ktorú sa pričínila obeť John Fitzgerald Kennedy?! Nejaví sa vám to ako neuveriteľné, nepochopiteľné, ba až absurdné, no i urážkou súdnych ľudí, či už vyznávali, alebo nevyznávali možnosť reštartu amerického sna?!

Rozoberieme aj civilizačný model islamu, ktorý nemá nádej na ekonomický úspech, dokonca ani vo vlastných islamských krajinách. EÚ to privedie privedie do hrobu a islamské krajiny k ďalším občianskym a etnickým vojnám, ktoré sa začali Arabskou jarou organizovanou USA. Možno konkrétnym americkým činiteľom položíme slávnú otázku: „Kde udělali soudruzi z NDR chybu?“

„Toto“ nie je pre slovenských podnikateľov a vôbec pre celú spoločnosť príjemné konštatovanie – príjemná predstava o blízkej budúcnosti, ale tak sa stane.

Keď som prijal v januári tohto roka s vnútorným nadšením nomináciu in memoriam J. F. K. na našu Mierovú cenu zo Slovenska 2015 za rok 2017, tak som netušil, že o niekoľko mesiacov budeme pritom, keď dochádza k spontánnemu pokusu o znovuobjavenie a možno aj o všestranné priblíženie legendy minulého storočia. Nie som síce optimistom ani v tomto smere, pochybujem o tom, že je to možné, ale urobím čokoľvek, aby to bolo inak, aby som sa mýlil. Keď už pre nič iné, tak preto, že svet a my, vy aj ja v ňom potrebujeme Ameriku, tú, ktorá by opätovne a jedinečne ako v minulosti akcelerovala vývoj nášho sveta.

O čom sú odtajnené dokumenty?

Krátko po vražde J. F. K. sa agent FBI vyjadril v tom zmysle, že sovietske vedenie považuje vraždu za výsledok vnútorného sprisahania v USA. Ďalej uviedol, že „podľa nášho zdroja sa oficiálni predstavitelia KSSZ domnievajú, že išlo o dobre organizované sprisahanie zo strany ultrapravice v USA, aby vyvolali ‚prevrat‘. Vyzerá to tak, že boli presvedčení, že vražda nebola prácou jedného človeka, ale niekoľkých ľudí“. Ďalej sa v hlásení píše, že vražda mala prispieť k posilneniu antikomunistických nálad v USA, k ukončeniu rozhovorov USA so Sovietskym zväzom, napadnutiu Kuby a vyvolaniu vojny.

V roku 1965 KGB informovalo svojich rozviedčikov, kto konkrétne bol zodpovedný za vraždu J. F. Kennedyho. Na túto osobu sústredilo svoj záujem a taktiež na jej vzťahy s bratmi zavraždeného prezidenta Roberta a Tedda. Spravodajský dokument s takýmto obsahom signoval vtedajší riaditeľ FBI Edgar Hoover. Vedenie Sovietskeho zväzu sa domnievalo, že vražda J. F. Kennedyho bola sprisahaním a nevyučovalo účasť jeho najbližších spolupracovníkov. To sa tiež píše v odtajnenom dokumente FBI z roku 1966.

Takže, aj ja ako malý človek minulého storočia narodený v sovietskom bloku si želám, aby sa konal návrat tej éry, ktorej humanitné, mierové a vôbec seba-realizačné, či dokonca nebotyčné možnosti národov a jednotlivcov vyznačil a začal odkrývať ako excelentný archeológ a staviteľ mostov do veku zlepšovania sa samotnej civilizácie J. F. Kennedy.

Rok J. F. K., ktorý sme na októbrovom zhromaždení klubu vyhlásili, je potrebné doplniť pragmatickou otázkou: Ako vôbec k tomu došlo, že relatívne taký mladý človek bol zvolený za prezidenta USA? Ako syn diplomata Jack veľa cestoval. Ešte pred II. svetovou vojnou spoznal aj viaceré krajiny Európy vrátane Československa. Po tom ako v roku 1940 dokončil záverečnú prácu na univerzite, stala sa jeho kniha venovaná Mníchovskej zmluve bestsellerom. „Why England Slept“ alebo po slovensky „Prečo Anglicko spalo“, pýtal sa mladý Kennedy v názve diela o tom, čo predchádzalo diktátu, keď Československo muselo odstúpiť Nemecku Sudety. A to ešte hovoríme o časoch, keď nik netušil, že sa tento človek môže raz stať prezidentom takej krajiny, akou sú Spojené štáty. Jeho povestný mladistvý výzor a charizma, nesmierne učarovali Američanom. Ak si premietneme históriu techniky a vynálezov, tak v roku 1960 sa po prvýkrát v USA konali prezidentské debaty pred televíznymi kamerami. J. F. K. tam svojím vystupovaním jednoznačne bodoval, dokázal bezprostredne oslovovať každého jedného diváka. Ponúkal Amerike optimizmus. To, že vedel osloviť, o tom svedčia jeho chronicky známe výroky.

Veď poniektorí pamätáme časy, keď vyzýval Američanov: „Nepýtajte sa, drahí spoluobčania, čo môže vaša krajina urobiť pre vás, spýtajte sa, čo vy môžete urobiť pre ňu“, oslovoval tým každého Američana a ponúkal mu nielen zodpovednosť, ale aj dôstojnosť.

Aj jeho vyhlásenie: „Pôjdeme na Mesiac nie preto, že je to ľahké, ale práve preto, že je to také ťažké“, dotýkalo sa podstaty ducha USA a vízie otcov zakladateľov, ktorí zanechali svojmu národu úlohu „riešiteľov problémov“. To, že svojimi ideami oslovoval každého normálne ľudsky zmýšľajúceho človeka, potvrdzuje vyhlásenie z Berlína: „Ich bin ein Berliner“, – Aj ja som Berlínčan. Prezident Kennedy a jeho žiarivé vízie o slobode a bezhraničnej budúcnosti stále inšpirujú Američanov a nielen ich.

Už menej sa hovorí o tom, že Spojené štáty boli tradične viac protestantskou krajinou, podľa Jackovho otca by sa však títo ľudia nemali nazdávať, že im patrí celá krajina. Napriek otcovým názorom na náboženstvo, Jack – John ešte počas prezidentskej kampane povedal, že nechce byť prezidentom len katolíkov a bol zástancom striktného oddelenia štátu od náboženstva.

Aj keď svojím správaním a konaním oslovoval široké masy, tak nemal to v úrade ani trocha ľahké. Veď Jack nebol v úrade ani štyri mesiace, keď sa vláda USA dozvedela prekvapivú informáciu: Sovietsi majú vo vesmíre človeka! Táto správa sa šírila ako veľká vlna valiac sa celým svetom. My pamätníci vieme, aký mal dosah let Jurija Gagarina na svetovú mienku. Vzhľadom na povahové vlastnosti J. F. K. nemohol tento výkon nechať hlavu Spojených štátov chladnú. O pár dní prišiel pre Kennedyho administratívu ďalší šok.

Američanmi dlho pripravovaná invázia na Kubu, vedená kubánskymi exilovými bojovníkmi pripravovanými americkou vládou a krytá CIA, stroskotala, a stala sa z nej dokonalá medzinárodná blamáž.

Súčasná analýza invázie v Zátokke sviň sa v zásade zhodujú v tom, že medzi hlavnými príčinami neúspechu boli zlé odhady CIA o skutočnej situácii na ostrove, podcenenie popularity Fidela Castra, nedostatočná vojenská príprava a zlá koordinácia operácií, ako aj neposkytnutie sľubovanej vojenskej pomoci exulantom. Neskôr sa stala príprava neúspešnej invázie citovaná psychológmi ako príklad tzv. syndrómu skupinového myslenia. Mnohí v CIA totiž od začiatku tušili, že sa akcia skončí neúspechom, no žiadne námietky voči nej neuviedli.

Po neúspechu predložili velitelia spackanej akcie Kennedymu podľa nich poslednú možnosť, ako pomôcť invázii; zapojiť do bojov priamo americké letectvo a námornú pechotu z lode USS Essex. J. F. Kennedy však túto radikálnu možnosť priamej americkej intervencie odmietol a prevzal medzinárodnopolitickú zodpovednosť.

Za jediný mesiac – apríl 1961 – sa tak USA dostali do hlbokéj morálnej defenzívy, z ktorej ich mohla vytrhnúť len razantná akcia. Kennedy sa obrátil na svojich poradcov s otázkou, ako by mala táto akcia vyzerať, aby prinavrátila Amerike morálnu aj technickú prevahu a – len tak na okraj – zachránila prepadajúcu sa vládu mladého prezidenta a tiež nepriamo obnovila vojensko-politickú prevahu USA.

A tak 21. mája 1961 35. prezident USA prijal výzvu a požiadal Kongres o zvýšenie rozpočtu pre vesmírny program o 7 až 9 miliárd dolárov. To, že v pozadí tohto rozhodnutia, žiaľ, naozaj len nestál vedecký výskum, ale čisto politické záležitosti, dokazuje aj reč, ktorú Kennedy pri tejto príležitosti predniesol:

„Ak chceme vyhrať zúrivý boj medzi slobodou a tyraniou, ktorý sa rozmohol po svete, dramatické udalosti vo vesmíre z nedávnych dní by nám, podobne ako vypustenie Sputnika v roku 1957, mali jasne pripomenúť, že toto odvetvie sa dotýka srdc ľudí, ktorí rozmýšľajú, na ktorú stranu sa prikloniť.“

Problémy s vesmírnym programom boli v USA po technickej a ekonomickej stránke nesmierne. A čo viac, vedecké programy USA boli značne ideologicky poznačené spoluprácou s fašistickými vedcami, ktorých Amerika po vojne prichýlila na základe akcie CIA pod názvom Operácia „Paperclip“.

Len pre zaujímavosť, bližšie informácie sa môžete dozvedieť napríklad na webovej adrese <http://www.jewishvirtuallibrary.org/operation-paperclip>, Židovskej virtuálnej knižnici, ktorá bojuje proti sionizmu a antisemitizmu.

Kennedy bol však čím ďalej, tým nespokojnejší s finančnou stránkou projektu. Dospelo to až tak ďaleko, že v septembri 1963 počas svojej reči v OSN navrhol Chruščovovi spoločný rusko-americký let na Mesiac, ktorým by sa mu podarilo vyhnúť nepríjemnej patovej situácii. Ten však napriek vtedy veľmi lákavej ponuke USA na výzvu nereagoval. A tak aj v tomto sne ostal J. F. K. sám, no napriek tomu ho premenil na realitu.

Uskutočnenou cestou na Mesiac sa ľudstvo po Sputniku, Gagarinovi, po tretíkrát prepracovalo do zlatého veku kozmonautiky. Aby som bol presný, tak to bolo 20. júla 1969, 20.17.43 UT - to bol ten čas, keď človek

prvýkrát zosadol na Mesiaci. Boli tam Armstrong a Aldrin, zatiaľ čo Collins bol na obežnej dráhe. Len pre zaujímavosť, dňa 11. decembra 2017 uplynie 45 rokov, čo naposledy Eugen Cernan a Harrison Schmitt za sebou zavreli vstupné dvierka Apolla 17 na Mesiaci. A mesiac bez ľudí ostal osamotený do dnešných dní.

Mnohí sa ešte dnes pamätajú najmä prvé pristátie Američanov na Mesiaci. Sledovali to stovky miliónov ľudí pri televíznych prijímačoch. Len na okraj pripomeniem, že aj Johnova idea na spoluprácu s Ruskom v oblasti kozmonautiky prednesená v OSN našla pokračovateľov v projekte Apollo-Sojuz - dnešnej spoločnej vesmírnej stanice ISS.

Johnovi F. Kennedymu patril úrad v Bielom dome iba 1000 dní. Napriek tomu mal a stále má na Ameriku obrovský vplyv. O jeho osobe sa dodnes vedú spory, ale na záver každej diskusie vychádza konštatovanie: Išlo o človeka, ktorý dodal Amerike sebadôveru. John F. Kennedy sa stal doslova zosobnením nového amerického sna.

Nabudúce si povieme niečo o vojensko-politicky nemenšom probléme a to o Karibskej kríze.

Peter Kasalovský

| Thousand days of cosmic Kennedy

Ladies and Gentlemen, Friends,

Today's agenda is devoted to the second part of our 'The Year of John Fitzgerald Kennedy' program. At the beginning, may I share with you few observations and comments why it is as if JFK is coming back to life in front of world's public right now and as if surfacing from our memories. This good, for his views highly respected by reasonable people and, in general, the congenial man had the gift of prescience.

It is an odd coincidence that documents on JFK and his assassination were declassified only a month ago. This moment happened after 54 years from the events, and we must add that the previous US President of the Democratic Party, B.H. Obama, prevented such action in 2013. The new US Republican president, D. Trump, ordered the declassification of over 3,000 documents in order to stop various conspiracy speculations finally.

I do not avail myself of information of all and any kind to the same extent as the US President does. However, I find it unworthy to argue that the docu-

mentation was kept hidden by the Warren Commission from America and the whole world of people of good will for over half a century only because the undisputable murderer was the politically and in general insignificant Lee H. Oswald. Was it because he would embarrass the entire and always alert FBI and CIA and other secret services only due to his anger with US President J.F. Kennedy?

The reasoning given for the declassification of the documents concerned by US President D. Trump is, in a way, unbelievable. To keep secret such simple truth about the murder that buried the hope of that period brought to life by John Fitzgerald Kennedy, the victim of the murder, for more than a half of century?! Do you not find it incredible, incomprehensible or even absurd as well as offensive to all reasonable people regardless of whether they did or did not believe in the possibility of restarting the American dream?

Ladies and Gentlemen,

When I accepted the JFK nomination in memoriam for our 2017 'Peace Prize from Slovakia 2015' enthusiastically this January, I had no idea that in a few

months we will be witnessing a spontaneous attempt to rediscover and perhaps to also present a general insight in the legend of the last century. Though I am not an optimist in this respect, either, I doubt that it is possible, I will, however, do my utmost to have a different outcome and to make me wrong. If for nothing else then only because of the World and we, you and I, need America in it, the America that would again and uniquely accelerate the development of our world as she did in the past.

What are the declassified documents about?

Shortly after the murder of JFK, an FBI agent said that the Soviet leadership considered the murder to be the result of an internal conspiracy in the US. He also said that 'according to our source, the official representatives of the Communist Party of the USSR believed it was a well-organized conspiracy by the ultra-right in the US to trigger a "coup." It seems they were convinced that the murder was not the work of one person but of several people'. The report also stated that the murder should have contributed to the strengthening of anti-communist sentiments in the US, to the discontinuation of US talks with the Soviet Union, to invading Cuba and provoking war.

In 1965, the KGB informed their secret service agents of who was specifically responsible for the murder of J.F. Kennedy. They targeted their interest on this person and also on this person's relationship with the brothers of the murdered president, Robert, and Ted. The then FBI Director Edgar Hoover signed an intelligence document with such content. The Soviet Union leadership believed that the murder of J.F. Kennedy was a conspiracy and they did not rule out the participation of his closest associates. This was also written in the declassified FBI document of 1966.

So, I, a petty person of the last century, born in the Soviet bloc, also wish the return of the era, which humane, peaceful and self-fulfilling or even sky-high possibilities of nations and individuals, J.F. Kennedy outlined and started to uncover as an excellent archaeologist and builder of bridges to the era of improving civilisation itself.

Ladies and Gentlemen,

'The Year of JFK' which we announced at the October meeting of the Club, needs to be added a pragmatic question: How was it at all possible that such a relatively young man was elected President of the United States? Being the son of a diplomat, Jack travelled a lot. He learned several European countries including Czechoslovakia as early as before WWII. After finishing his thesis at the university in 1940, his book on the Munich Treaty became a bestseller. In the ti-

tle of the book, young Kennedy asked the question 'Why England Slept' in the situation before the dictatorship when Czechoslovakia had to cede Sudetenland to Germany. And here, we are still talking about a time when nobody could have anticipated that this person would become president of a country like the United States. His well-known youthful outlook and charisma fascinated the Americans immensely. If we reflect on the history of technology and inventions, then back in 1960, presidential debates were held for the first time in front of television cameras in the US. JFK clearly scored with his performance, and he managed to reach out to every single viewer directly. He offered America optimism. His chronically known statements prove his capacity to reach out.

Some of us still remember the days when he appealed to fellow Americans by saying: 'My fellow Americans, ask not what your country can do for you, ask what you can do for your country', and thus, reached out to each and every American and offered them not only responsibility but also dignity.

His statement, 'We choose to go to the moon in this decade and do the other things, not because they are easy, but because they are hard,' also touched upon the essence of the spirit of the United States and the vision of the Founding Fathers who bequeathed their role of problem-solvers to their nation. The fact that every common humanely thinking person felt addressed by his ideas is also confirmed by his statement from Berlin: 'Ich bin ein Berliner' - 'I am a Berliner.' President Kennedy and his brilliant visions of freedom and unlimited future are still inspiring Americans and many others.

Less mention is being made of the fact that the United States has traditionally been a prevalingly Protestant country; however, according to Jack's father, these people should not believe that they own the whole country. Despite his father's views on religion, Jack - John already said during his presidential campaign that he did not want to be president only for the Catholics and that he advocated a strict separation of state and religion.

Even though his conduct and actions facilitated reaching out to broad masses, he did not have an easy job while being in office. For Jack was in the office less than four months when the US government learned a surprising piece of information: The Soviets had a human in the universe! This message spread like a tsunami around the world. We, who still remember, know what the impact of Yuri Gagarin's flight was on the world. Given JFK's nature, this achievement could not leave the head of the United States cool.

A few days later, Kennedy's administration faced another shock.

Ladies and Gentlemen,

The long-prepared American invasion of Cuba, led by Cuban exiled fighters trained by the US government and the CIA failed and became a perfect international flaw.

Current analyses of the Bay of Pigs Invasion basically agree that among the main causes of the failure were the CIA's misconceptions about the real situation on the island, the underestimation of Fidel Castro's popularity, inadequate military preparation and poor coordination of operations as well as the failure to provide the promised military assistance to the people in exile. Later, psychologists started to quote the preparation of this unsuccessful invasion as an example of the so-called groupthink syndrome. From the very beginning, many people in the CIA suspected that the action would end up failing, but they did not challenge it.

After the failure, commanders of the messed-up operation presented Kennedy, in their view, the last option to support the invasion; engaging the US Air Force and naval infantry from the USS Essex directly in the combat. However, J.F. Kennedy rejected this radical possibility of a direct US intervention and assumed international political responsibility.

In the course of a single month - April 1961 - the United States got into a deep moral defensive which could be escaped only through a vigorous action. Kennedy turned to his advisers with the question what should an action to restore American moral and technological predominance and - just as a side effect - save the sinking government of the young president, and indirectly restore the US military-political dominance, look like.

And so, on 21 May 1961, the 35th President of the United States stood up to the challenge and asked the Congress to top up the space program budget by 7 to 9 billion dollars. The fact that unfortunately, the background of this decision was not only scientific research but also purely political interests is also proved by the speech delivered by Kennedy on this occasion:

"Finally, if we are to win the battle that is now going on around the world between freedom and tyranny, the dramatic achievements in space which occurred in recent weeks should have made clear to us all, as did the Sputnik in 1957, the impact of this adventure on the minds of men everywhere, who are attempting to make a determination of which road they should take."

Problems, both technical and financial, with the space program were immense in the US. Moreover, the US scientific programs were substantially ideologically stained by co-operation with fascist scientists whom America recruited under the CIA Operation 'Paperclip' after the war.

As a matter of interest, more information can be found, e.g., at <http://www.jewishvirtuallibrary.org/operation-paperclip>, of the Jewish Virtual Library that fights Zionism and anti-Semitism.

Kennedy, however, grew increasingly more dissatisfied with the financial aspect of the project. Things got so far that in September 1963, he proposed a joint Russian-American flight to the Moon to Khrushchev in his speech in the UN to avoid an unpleasant stalemate. However, despite the very appealing US offer, he did not respond to it. And so, JFK was left alone with this dream which he, nevertheless, managed to materialize.

By accomplishing voyage to the Moon, mankind made its third step on the way up to the Golden Age of Human Space Flight after the launch of Sputnik and Gagarin's trip. To be accurate, it happened on 20 July 1969, 20.17.43 UT - which is the time when a man set foot on the lunar surface. Armstrong and Aldrin were the first men to land on the Moon while Collins was in orbit. As a matter of interest, on 11 December 2017, it will be 45 years since Eugen Cernan and Harrison Schmitt closed the door of Apollo 17 on the Moon the last time. And the Moon has been left alone without people until today.

Many people still do remember the first landing of the Americans on the Moon. Several hundreds of millions of people watched TV broadcasting of the event. Just to note in this context, John's idea of co-operation with Russia in astronautics presented in the UN has found successors in the Apollo-Soyuz project - today's joint ISS space station.

John F. Kennedy was in the White House only 1,000 days. Nevertheless, he still has a huge impact on America. Disputes involving his person still continue, but each debate ends with the conclusion that he was the man who gave America back its self-confidence. John F. Kennedy became the personification of the new American dream literally.

Next time, we shall elaborate on a not lesser military-political problem, namely the Caribbean crisis.

Peter Kasalovský

| Za tisíc dní zaplatil životom

Prezident John Fitzgerald Kennedy bol najmladší americký prezident v histórii, časť amerických médií ho hodnotila ako muža viacerých tvárí. Bol mladý a úspešný, a táto kombinácia vedela zdvihnúť tlak, nabudíť závistlivcov k šíreniu lži a poloprávdy aj za oceánom, a to aj pred 55 rokmi. Nič však nebolo také silné, čo by ho zlomilo a zastavilo v jeho nových, pokrokových a inovatívnych myšlienkach posunúť veci dopredu. V rámci svojej prezidentskej kampane ohlásil Kennedy pre Ameriku rozsiahle zmeny, ktoré nazval „novými obzormi“. V roku 1961 porazil v prezidentských voľbách republikánskeho kandidáta Richarda Nixona a stal sa tak tiež prvým prezidentom rímskokatolíckeho vyznania. Kennedyho preslávila inauguračná reč, časť ktorej zostala veľmi populárna a dodnes sa cituje v amerických mediach: „*Nepýtajte sa, čo môže vaša krajina urobiť pre vás – opýtajte sa, čo môžete vy urobiť pre vašu krajinu.*“

Prezident Kennedy bol obľúbený hlavne ženskou časťou amerického elektorátu, čo bolo prirodzeným dôsledkom vyplývajúcim z jeho vnútornej charizmy a osobnostného šarmu. Počas svojej kariéry prezidenta sa sústredil hlavne na implementáciu hospodárskych programov, čím chcel zabezpečiť trvalú expanziu americkej ekonomiky. Intenzívnu pozornosť venoval aj boju s chudobou. Kennedy sa tiež venoval téme občianskych práv a rovnosti ako takej, aj napriek tomu, že sám pochádzal z bohatej rodiny. Niektoré zdroje dokonca informujú, že s fenoménom chudoby sa vraj Kennedy po prvýkrát „naživo“ stretol až v rámci svojej prezidentskej kampane, keď v primárkach cestoval po zaostalejších oblastiach USA a videl, že v niektorých častiach Spojených štátov panuje skutočná chudoba.

„Ak slobodná spoločnosť nemôže pomôcť tomu množstvu ľudí, ktorí sú chudobní, nemôže zachrániť ani hrstku tých, ktorí sú bohatí.“

Prezident Kennedy tieto slová, ktorých autorom je on sám, myslel vážne. Počas jeho krátko prezidentského schválil Kongres práve jeho pričinením množstvo zákonov zameraných proti chudobe. V rámci boja s chudobou sa z iniciatívy prezidenta Kennedyho schválilo zvýšenie minimálnej mzdy, a zvýšenie sociálnych balíčkov pre najchudobnejších Američanov.

Kennedy však so svojimi plánmi boja s chudobou zašiel aj ďalej. Vyhlásil totiž, že 60. roky budú symbolom začiatku ukončenia hladovania ľudí na celom svete. Tento odvážny výrok „idealistu“ ako ho okomento-

vali americké médiá, však nebol naplnený ani napriek tomu, že sám Biely dom venoval boju proti celosvetovej chudobe nezanedbateľný časový priestor ako aj značné finančné prostriedky. Prezident Kennedy bol do poslednej chvíle presvedčený, že: „... vojna proti chudobe je v skutočnosti vojnou ľudstva za oslobodenie.“

Podľa neho to bol práve sám človek, ktorý vo svojich hmotných rukách držal silu skončovať so všetkými druhmi ľudskej chudoby.

V tejto súvislosti sa naskytuje otázka zatiaľ len v rovni možnej špekulácie, či prezident Kennedy neplánoval bojovať proti rozširujúcemu sa fenoménu chudoby v USA aj „priamym bojom“ s dynastiou vplyvných bankárov. A v čom je podstata? Určité kruhy v Spojených štátoch amerických sú totiž toho názoru, že za smrťou prezidenta Kennedyho môže byť aj jeho prezidentský príkaz, ktorý uzrel svetlo sveta v júni 1963. Tento príkaz sa totiž týkal súkromnej Rotschildovej banky a jej právomocí. Prakticky išlo o to, že príkaz zakázal Rotschildovej banke požičiavať vláde USA peňažné prostriedky za úroky. Tento nenápadný príkaz prezidenta Kennedyho pod číslom 11110 potom, čo vošiel do platnosti tak prakticky zo dňa na deň, odňal Rotschildovcom významne právo s nedozernými finančnými dôsledkami. Už aj z toho dôvodu, že umožnil Ministerstvu financií Spojených štátov amerických tlačiť peniaze bez toho, aby tento krok vopred konzultovali s Roschildovcami. Mohol byť práve tento fakt dostatočným dôvodom na odstránenie prezidenta Kennedyho? Americké zdroje ďalej tvrdia, že tento prezidentský príkaz nebol nikdy zrušený, čo by znamenalo, že ako taký je stále v platnosti. Ďalším zarážajúcim faktom v tomto prípade je aj to, že hneď po smrti prezidenta Kennedyho, teda ešte 22. novembra 1963, sa okamžite stiahlo z obehu viac ako 4 bilióny amerických dolárov v bankovkách, ktoré údajne boli vytlačené nie cez Rotschildovu banku, ale už priamo cez vládu Spojených štátov amerických.

V prezidentskom portfóliu Kennedyho, ďalej figurovala potreba zvýšenia kvality národnej kultúry s prednostným rozvojom umenia, ktoré podľa Kennedyho zohrávalo centrálnu pozíciu v živote americkej spoločnosti. Kennedy zároveň plánoval uskutočniť mnohé progresívne sociálne programy, aby sa podľa jeho vlastných slov „Amerika znovu pohla ďalej“.

Toto vyhlásenie bolo nakoniec jednou z centrálnych tém, ktoré Kennedy používal v rámci svojej

rozsiahlej predvolebnej kampane v rámci Spojených štátov. V čase, keď sa stal Kennedy prezidentom, bola v Spojených štátoch amerických nezamestnanosť okolo 7 %. V porovnaní s nezamestnanosťou v Spojených štátoch amerických z novembra tohto roku, ktorá podľa vyhlásenia Štatistického úradu práce USA dosiahla 4,1 %, je to o 3 % viac. V oblasti ekonomickej sa prezident Kennedy rozhodol riešiť otázku nezamestnanosti aj plánom kritického zníženia daní, pričom v niektorých oblastiach, ako napríklad daň zo zárobkovej činnosti plánoval znížiť z 20 na 14 %. S takýmto plánom sa však nestotožnili nielen Republikáni, ako sa dalo očakávať, ale prezident Kennedy nenašiel dostatočnú podporu ani u niektorých Demokratov, aj napriek tomu, že podľa prieskumov verejnej mienky bolo za zníženie daní viac ako 60 % opýtaných Američanov.

Občianske práva a rovnosť príležitostí zohrávali u prezidenta Kennedyho významnú úlohu. Možno len málokto sa už dnes pozastaví nad tým, že prezidentovi Kennedymu dalo svoj hlas viac ako 70 % černochoch, respektíve afrických Američanov, ako sa v súčasnosti černoši v USA oficiálne nazývajú. Ďalšou zaujímavosťou v súvislosti s prezidentúrou Kennedyho je aj to, že pri zostavovaní svojho kabinetu potom, ako tesne porazil svojho protikandidáta, dosadil na vysokopostavené miesta vo svojej „administratíve“ veľké množstvo afrických Američanov, čo dovtedy neurobil žiaden predchádzajúci americký prezident.

V rámci svojho televízneho prejavu k obyvateľom na tému občianskych práv a slobôd, odvysielaného americkej verejnosti v júni 1963, prezident Kennedy pripomenul občanom, že Amerika je slobodnou krajinou a bola založená na princípe rovnosti a rovnakej príležitosti pre všetkých. Pripomenul tiež, že rasa nesmie byť meradlom prijatia, respektíve neprijatia na vysokoškolské štúdium, keďže všetci občania USA majú absolútne rovnaké právo navštevovať verejné vzdelávacie inštitúcie bez ohľadu na rasu. Je zaujímavé, že v tejto súvislosti prezident Kennedy v rámci prejavu skonštatoval, že Spojené štáty americké nemajú právo žiadať, aby sa sloboda dodržiavala v iných krajinách, pokiaľ sa nedodržuje u nich doma. Aj napriek tomu, že prezident Kennedy vo svojom televíznom prejave k občanom vyzval na spoluprácu pri legislatívnych úpravách týkajúcich sa občianskych práv aj samotných kongresmanov a senátorov, zároveň priznal, že legislatívna úprava bez pričinenia samotnej spoločnosti nie je postačujúca.

Prezident Kennedy zostane v amerických dejinách navždy zapísaný ako prezident, ktorého síce voliči milovali, ale iní nenávideli až do takej miery, že pomerne mladého štátnika, ktorým Kennedy vtedy nesporné bol, a navyše v rozkvetе svojej politickej kariéry, táto nenávisť „tajných“ nepriateľov stála život.

Plk. Ivan Sliepka

/ 89

Vyhlásenie predstaviteľa združenia Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub a jeho Medzinárodného mierového výboru pred vstupom do roku 2018

K rozhodnutiu pripojiť sa ku všetkým ľuďom zdravého rozumu, ľudskosti a dobrej vôle, aby najvyššou hodnotou sa konečne a neodvolateľne stal mier a blaho obyvateľov našej Zeme, sme dospeli spolu so svetovým priekopníkom regenerácie poškodených telových orgánov a tkanív Rongxiang Xu v polovici januára 2015. Stalo sa tak po dvojročnej výmene názorov a osobných rozhovoroch.

Po tragickom úmrtí čínskeho priateľa a člena nášho združenia Rongxianga Xu som splnil naše spoločné predsavzatie a založil Medzinárodný mierový výbor s podporou niekoľkých domácich a zahraničných osobností. Podporil ma aj veľký duch slovenského národa a vlastenec, blízky spolupracovník pápeža Jána Pavla II., náš vzácny člen a laureát miléniového Zlatého biateca Ján Chryzostom kardinál Korec.

Opätovne sa však potvrdilo, že pracovať pre mier v takej malej krajine, akou je Slovensko, nie je práve najľahšie. Tak to bolo aj pred štvrtstoročím, keď sme ako Hospodársky klub NEF začali vzdávať poctu Zlatým biatcom zahraničným osobnostiam z najrôznejších oblastí ľudských činností, osobitne za prínos k priateľstvu a mierovému životu. Táto tradícia prežila dodnes napriek určitej skepse. Mnohé sympatizujúce a tiež voči nám priateľské tváre z medzinárodného života nám predpovedali jednoznačne neúspech.

Realitou dnešných dní je, že šesťdesiatšesť svetových osobností už prijalo Zlatý biatec ako našu ľudsky najvyššiu poctu za ich životné dielo a konkrétne počiny pre povznesenie ľudskej spoločnosti. Pred tromi rokmi sme založili Mierovú cenu zo Slovenska 2015. Cena plnohodnotne žije vďaka tomu, že jej zázemím sú duchom a výsledkami svojej práce jedinečné osobnosti, ktoré nekompromisne vyznávajú mier s ľudskosťou.

Aj my sme sa neraz presvedčili, že vyznávať a priam presadzovať do každodenného života mier s ľudskosťou je novodobým kacírstvom pre väčšinu predstaviteľov korporácií a ich partnerov, a ich množstvo platených pracovníkov v celosvetovom meradle. K mieru s ľudskosťou totiž neodmysliteľne prináleží národné a vlastenecké cítenie a konanie, humanita, ako aj jednoznačný príklon k obsahu trojice pojmov Liberté, Egalité et Fraternité.

Vo dnešnom svete biedy, utrpenia, teroru najrôznejšieho druhu a vojen, ale aj obmedzovania slobody a ľudských práv sa rozvíja komunita, ktorá sa považuje za vyvolených a neomylných, ako sú všetci bohovia. Vďaka nežnej naivite, nepochopiteľnej dôverčivosti, no i nesmiernej blahosklonnosti najširších vrstiev a vôbec ľudí ako takých, sa približuje táto komunita k možnosti otvoreného diktátu ako máme myslieť a ako následne konať bez použitia ľudských zmyslov. V nejednom prípade sa potláčajú prirodzené ľudské práva veľkej väčšiny obyvateľstva. Oligarchovia totiž plánovite neurotizujú súčasnú ešte normálnu spoločnosť – rodinu a jednotlivcov v nej, keď vytvárajú vytrvalý tlak na zmiernenie až oslabovanie významu vzťahu muža a ženy, ako aj prospešnosti manželského zväzku ako takého. Akoby pre jestvovanie ľudstva boli dôležitejšie a významnejšie problémy menšín. Máme síce v úcte všetkých príslušníkov ľudského rodu, ale najhlbšie sa skláňame pred matkami a opatrovatelkami jeho nových príslušníkov.

Nedoceňovanie vývoja vzťahov medzi národmi a ich štátmi, ako aj sociálneho pnutia medzi oligarchiou a ostatným obyvateľstvom vo väčšine štátov, približuje prah všeobecného vojnového konfliktu

ohrozujúceho samotné jestvovanie našej civilizácie. Ľudia vytrvale volajúci po mieri s ľudskosťou akoby nemali potrebnú silu, aby bola zvolaná niektorou zo svetových autorít celosvetová mierová a bezpečnostná konferencia.

Takýto podnet sme adresovali v roku 2015 predstaviteľom Číny, Ruska, USA, pápežovi Františkovi a prezidentovi SR, ako aj premiérovi vlády SR. O rok neskôr sme sa opäť obrátili listom na lídrov Číny, Ruska, USA, Maďarska a na ústavných činiteľov SR. Za podnet nám poďakovali z Ruska, laureát Nobelovej ceny za mier prof. M. Yunus a predseda NR SR A. Danko nepristúpili k realizácii tejto akútnej potreby. Dostalo sa nám síce uznanie od celého radu svetových osobností, ale Svet sa nezlepšuje.

V súčasnosti celý rad lídrov akoby nechcel chápať, že hospodárske spoločenstvá a vojenské zoskupenia máme na obranu mieru s ľudskosťou, pre všeobecný prospech na vlastnom teritóriu. Určite ich nemáme na útočné akty, či dokonca na vyvolanie globálneho konfliktu, ktorý by znamenal nepochybne koniec našej civilizácie. Dnes znova a s veľkou naliehavosťou vyzývame na mobilizáciu ľudí dobrej vôle a so zdravým rozumom, aby bez zábran volali politických lídrov na zodpovednosť za devastáciu ľudskosti a teda tým aj ohrozenia celej civilizácie.

Ak politickí lídri nepochopia svoju zodpovednosť a budú naďalej vyvolávať a cielene udržiavať horúce konflikty s pocitom, či skôr s presvedčením o vlastnej nadradenosti, priblížia nás k horizontu bez návratu. Konflikty medzi národmi a ich štátmi, a to aj v rámci Európskej únie, tak spôsobia jej nezvratnú deštrukciu. Akoby nebolo dosť poučení z minulého storočia – dvoch svetových vojen a tretej, ku ktorej bol len povestný krôčik v 60. rokoch. Žiaľ, dnešné časy nám ani na chvíľu nedovolia zbaviť sa predovšetkým mraziacich pocitov zo stálej hrozby jadrovej apokalypsy, ktorá žije v našej prítomnosti. To je vskutku o tom, akí zástupcovia to boli zvolení v celej EÚ a v našej Slovenskej republike.

Dr. P. Kasalovský

Súhlas vyjadrujú:

doc. MUDr. D. Bohmer, PhD,

Ing. H. Schwarczová, PhD, Ing. J. Gabriel,

JUDr. E. Mišíková, Genmjr. Ing. S. Nađovič,

Ing. T. Mikuš, PhD, Ing. V. Moric, PhD,

Ing. J. Mišíkovský, Ing. P. Čatloš, PhD, F. Pancurák,

Gen. PaedDr. T. Gašpar, JUDr. A. Blaha, CSc.,

Ing. L. Vaškovič, CSc., Dr. J. Šály, a Ing. A. Barčík

V Bratislave 17. novembra 2017.

Statement by the Representative of the Informal Economic Forum – Economic Club and co-initiator of its International Peace Committee before the start of the year 2018

Mid-January 2015, we together with the world's pioneer in the regeneration of damaged body organs and tissues, Rongxiang Xu, arrived at the decision to join all sane, humane people of good will to make peace and well-being of the inhabitants of our Earth irrevocably and irreversibly the supreme value. This happened after a two-year exchange of views and personal talks.

After the tragic death of our Chinese friend and member, Rongxiang Xu, I materialised our joint commitment and founded the International Peace Committee with the support of several personalities from this country and abroad. I was also supported by a great spirit of the Slovak nation and a patriot, a close associate of Pope John Paul II, our honoured member and laureate of the millennium Golden Biatec, Ján Chryzostom Cardinal Korec.

However, it has again been confirmed that working for peace in such a small country as Slovakia is really not easy. This was also the case a quarter of a century ago, when we, as the IEF Economic Club, have begun to pay tribute in the form of Golden Biatec to foreign personalities from a wide range of human activities especially for their contribution to friendship and peaceful life. This tradition has survived until today despite some scepticism. Many supportive and friendly personages of international life have predicted a clear failure of our efforts.

The reality of today is that sixty-seven world personages have already accepted Golden Biatec as our humanely highest appreciation of their life work and tangible actions for the edification of human society. Three years ago, we started the tradition of the "Peace Prize from Slovakia 2015". The prize enjoys a full life because of its support by individuals of unique spirit and results of their work who uncompromisingly profess peace with humaneness.

We have also often seen that the majority of representatives of corporations and their partners and their countless paid workers on a global scale consider adhering to and promoting peace with humane-

ness in everyday life a contemporary heresy. National and patriotic feelings and actions, humaneness as well as clear adherence to the content of the conceptual triplet of Liberté, Egalité et Fraternité are actually inherent to peace with humaneness.

In the contemporary world of poverty, suffering, the terror of all sorts and wars as well as infringements of freedom and human rights, a community considering themselves to be chosen and more infallible than all gods is emerging and growing. Thanks to tender naivety, incomprehensible gullibility and also immensely condescending attitude of the broadest strata of society and, indeed, people as such, this community is drawing near to the possibility of openly dictating how we should think and, consequently, how we should act without using human senses.

In many instances, the natural human rights of the vast majority of the population are suppressed. Indeed, the oligarchs are necrotizing contemporary, though still normal society – the family and the individuals in it in a planned manner by exerting persistent pressure to soften or even weaken the importance of the relationship between man and woman and the usefulness of marriage as such, as if issues of minorities were more important and weighty for the existence of mankind. We cherish the whole of the human race. However, we bow the deepest to mothers and carers of our offsprings.

The underestimation of the development of relations between peoples and their countries as well as of the social tensions between the oligarchy and the rest of the people in most states brings the threshold of a general war conflict that threatens the very existence of our civilization closer. As if people incessantly calling for peace with humaneness lacked the necessary power to have a world peace and security conference convened by one of world authorities.

We directed such initiative to the representatives of China, Russia, the USA, Pope Francis and the President of the Slovak Republic as well as the Prime Minister of the Slovak Republic in 2015. A year later, we

again sent a letter to the leaders of China, Russia, the USA, Hungary and the constitutional officials of the Slovak Republic. Nobel Peace Prize laureate, prof. M. Yunus, and Speaker of the National Council of the Slovak Republic, A. Danko, thanked us for the initiative. However, they did not take any further action. It is true that we have earned recognition of many world leaders, but the World is not improving.

It seems as if today, many leaders do not want to understand that we have economic groupings and military alliances for the defence of peace with humaneness, for the general public good in our own territory. We definitely do not have them for attacking or even instigating a global conflict that would inevitably mean the end of our civilization. Today, we once again call with great urgency for the mobilization of people of good will and common sense to make political leaders explicitly accountable for the devastation of humaneness and thereby jeopardising the entire civilization.

If political leaders fail to understand their responsibility and will continue instigating and intentionally nourishing hot conflicts with a feeling or rather with the conviction of their own superiority, they will bring us closer to the point of no return. Con-

flicts between nations and their states, even within the European Union, will, thus, cause its irreversible destruction. As if there were not enough lessons from the past century two world wars and the third one which was only a tiny step from an outbreak in the 1960s. Unfortunately, the contemporary times will not allow us to get rid of the chilling feelings of the constant threat of a nuclear apocalypse that lives in our presence. This is indeed about what kind of representatives have been elected throughout the EU and in our Slovak Republic.

Dr P. Kasalovský

Consent has been given by:

doc. MUDr. D. Bohmer, PhD, Ing. H. Schwarczová, PhD, Ing. stylised. Gabriel, JUDr. E. Mišíková, Major General Ing. S. Nadovič, Ing. T. Mikuš, PhD, Ing. V. Moric, PhD, Ing. J. Miškovský, Ing. P. Čatloš, PhD, F. Pancurák, Gen. PaedDr. T. Gašpar, JUDr. A. Blaha, CSc., Ing. L. Vaškovič, CSc., Ing. A. Barčík, dr. J. Šály, ...

At Bratislava, 17 November 2017

Published on 7 December 2017

Kto sú „priatelia ľudu“ a ako bojujú proti demokracii?

Časť III. sektora vie, aké je usporiadanie moci v demokratickom štáte. Deľbu moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu však nerešpektuje. Jej snahy smerujú k získaniu vlastného podielu na moci. Denne sme svedkami takýchto snáh.

Podľa zahraničných poznatkov a upozornení našich členov a priateľov z iných štátov, mocensky neskorodované vlády už začali robiť opatrenia na elimináciu erózie štátov prinajmenej v týchto smeroch:

Posudzujú, aké majú nadnárodné korporácie a nadácie možnosti a nástroje v hmotnom zabezpečovaní a riadení procesu erózie jednotlivých štátov.

Aká je reálna sociálna úloha korporácií v krajinách I. a II. sveta a s tým spojené bezpečnostné riziká štátnych prevratov organizovaných cudzou mocou.

Skúmajú podmienky na postupný zánik politických systémov a politických strán v štáte, ktoré podľa korporácií nepriaznivo vplyvajú a zdržujú ako nežiaduci medzičlánok pripravované korporátne riadenie štátu.

Navrhujú projektovanie mäkkých protiopatrení zo strany štátu cez zavedenie prvkov priamej demokracie a participácie obyvateľstva na riadení v ekonomike, ako možného eliminačného faktora budúcich rizík rozpadu štátov a politiky.

Vypracovali modely na nereštriktívne obranné opatrenia štátu súvisiace s využitím občianskeho aktivizmu. Využívajú demokratické možnosti najmä v digitálnom priestore pri eliminácii rizík vyplývajúcich z „ľudsko-právneho imperializmu“ diferencovane presadzovaného voči legálne zvoleným vládám.

Pri koncipovaní spomínaných opatrení zahraničné osobnosti nášho klubu vychádzali z poznatkov, že ani jedna parlamentná politická strana sa nezaobrá politickou na zlepšenie sociálnych pomerov v štáte, ale reflektuje len politiku iných strán. To všetko za mohutnej podpory médií vo vlastníctve korporátnych spoločností a zahraničím financovaných mimovládnych organizácií. Mediálnymi manipuláciami udržujú takéto štáty na hrane štátnych prevratov, alebo „prí-

pravou“ občanov na globálny konflikt - III. svetový vojnu. Že by apiokalyptickú?! Práve tento stav považujú a označujú napríklad niektoré krízové manažmenty polície v demokratických štátoch za vrchol korupčného konania. Dobré slová politikov sú totiž lacné, to však nemožno potom povedať o politických činoch. Každá politická teória sa totiž uskutočňuje iba v takej miere, ako je vyjadrením potrieb občanov. Vzdať

sa ilúzie o vlastných pomeroch, vytváraných médiami, mimovládnyimi organizáciami financovanými zo zahraničia, znamená pre občanov radikálne sa rozísť s pomermi, v ktorých sú vytrvale kŕmení ilúziami.

Spracované z dokumentov a listov zahraničných členov a priateľov združenia z 1. polroka 2017.

Quo vadis, doprava

Daj mi trepezlivosť, aby som znášal veci, ktoré nemôžem zmeniť. Daj mi odvahu meniť to, čo zmeniť môžem. A daj mi múdrosť, aby som jedno od druhého vedel odlíšiť. Stará modlitba

Posledný HK ma vyprovokoval k napísaniu tohto príspevku. Rozmýšľam o tom, čo bude ďalej s ľudstvom, ako bude žiť a pohybovať sa, preto prognóza pre rok 2050 je alarmujúca. Až 70 % ľudstva bude žiť v mestách. Ale ako?

V súčasnosti je už pohyb v mestách neúnosný. Koľko stratíme času zo svojho života len pri premiestňovaní napr. do a z práce! (V Londýne či v Bruseli obyčajný vodič čaká v zápchach od 51 do 96 hodín/rok!). Individuálna motorová doprava v mestách predstavuje 30 až 40 % km navyše v porovnaní s priamym dosiahnutím cieľa a to pre reguláciu a organizáciu dopravy (jednosmerné ulice, mosty a viacpruhové komunikácie, hľadanie parkovacieho miesta a pod.) a nakoniec posledné alarmujúce číslo: ročne sa na svete vyrobí cca 91,5 mil. áut a podľa odhadov v roku 2050 počet áut dosiahne až 2,5 mld. (V súčasnosti - 3 000 000 áut na Slovensku.)

Toto sú katastrofálne čísla. Položme si otázku: Dá sa takto ďalej žiť? Keď prednášam študentom o stupni automobilizácie, ktorého vývoj ide po logistickej krivke, vždy ma fascinuje ten posledný bod na krivke - bod nasýtenia. Vždy rozmýšľam, kedy k nemu dôjde? Alebo nedôjde? (Pohybujeme sa v konečných číslach, tak by ten okamih mal niekedy nastať.) Kedy už bude na svete toľko áut, že náš pohyb bude veľmi obmedzujúci? A to nehovorím o tej ploche, ktorú potrebujeme na zaparkovanie takeého množstva vozidiel (96 % ročnej doby je vozidlo zaparkované). V mojich hororových predstavách vidím všade len zaparkované plechové škatule a nič viac.

Stále hovoríme o ŽP a doprava je jeden z najväčších znečisťovateľov - hluk, exhaláty, kongescie, ale hlav-

ne dopravné nehody. Len v Európe zomrie zbytočne ročne cca 27 000 ľudí, ktorí by ešte mohli pre tento svet vytvoriť hodnoty.

Prof. Hana Librová vo svojej knihe „Pestří a zelení“ hodnotí náš život ako život v ekologickej kríze. Je vôbec nejaká nádej, že by sa v dohľadnom čase v hodnotovej orientácii obyčajného Európana niečo zmenilo? O ekologickej účinnosti zmeny ľudských hodnôt ako aj zmeny spôsobu života, má význam hovoriť len vtedy, ak by sa to dotýkalo veľkého množstva ľudí (alebo aj celej planéty). Dokonca nemecký fyzik Christian Schütze napísal vo svojej knihe „Základný zákon zákonu“ (1989) „Práca ničí svet“. Je to provokujúci podnadpis, ale položme si ruku na srdce, nemá tak trochu pravdu?

Po socialistickom pôste mnohoročného čakania na vysnený automobil sa nám po zamatovej revolúcii otvorili neskutočné možnosti. Mať svoj vlastný automobil sa stalo štátutom spoločenskej prestíže. Aj reklama na nové vozidlá rafinovane ovplyvňuje mienku ľudí, ako je bezpečie celej rodiny, ticho a pokoj, ktoré nastanú po nasadnutí, opojné pocity, ktoré nastanú pri ovládaní dokonalého stroja, nádej, že všetko, čo chceme, vďaka autu stihneme. Auto zohráva dôležitú úlohu aj k sociálnej izolácii dnešného človeka. Presadnúť do verejnej dopravy, plnej ľudí, nepohodlia, hluku a mnohokrát aj zápachu sa nám preto vôbec nechce. Nehovoriac o rušení nášho „energetického poľa“.

A čo potom nasadnúť na bicykel - žiadna strecha, žiadna klimatizácia, dýchame exhaláty, žiadne airbagy, a teda máme strach o vlastné bezpečie. Človek sa pri tejto predstave viac spotí ako pri šliapaní do pedálov bicykla. A nakoniec otázka - kde ho zaparkujem?

Po socialistickom pôste niekoľkoročného čakania na vysnený automobil? Ďalší strach, že nám niekto ukradne bicykel. Zrazu sa čkanie na svetelne riadených križovatkách prestane podobať zastavovaniu MHD na zastávkach. Kombinácia pohodlia, ilúzie slobody a bezpečia vyhráva.

Tak teda, možno zabrániť tejto zničujúcej budúcnosti? Určite. Heslo je Smart Cities.

Ako na to. Čo je to vlastne smart? Anglické slovo, ktoré sa posledných niekoľko rokov skloňuje vo všetkých možných smeroch. Čítame o ňom na internete, v novinách, počúvame v rádiách slovné spojenia Smart city, Smart home, Smart move, Smart.... Človek sa už bojí otvoriť chladničku, aby z neho toto slovo nevypadlo.

Trochu teórie: ide o prepojenie technológií s ľudskou spoločnosťou tak, aby človeku slúžila. Význam slova teda môžeme vnímať vo vyváženej väzbe medzi človekom a technickými systémami. Inteligentné riešenia musia robiť mestá viac humánnymi a nielen technologicky pokročilými.

V tejto vysoko odbornej téme často zaniká človek, ktorý je dôležitejší, ako sú všetky novodobé pokroky. Keď sa zúčastňujem na odborných prednáškach, všade sa hovorí o inteligentných technológiách, ale človek pri tom biznise zaniká. A práve človek je tým rozhodujúcim článkom budúceho riešenia.

Dnes už vieme, že základom účinne riešiť ekologickú situáciu je zníženie spotreby obyvateľov mesta, lebo spôsob života postavený na veľkej spotrebe zatažuje prírodu čerpaním prírodných surovín, zvýšením spotreby energií, odpadov z výroby a pod. Významnú úlohu v tomto procese snáh o znižovanie osobnej hmotnej spotreby predstavuje „premena hodnôt“ ... preferencia určitých hodnôt a potrieb predstavuje podstatnú zložku motivácie ľudského správania. Ak chápeme životný spôsob veľmi zjednodušene ako súhrn ľudských činností, potom ekologicky priaznivý spôsob života je výsledkom radikálnej zmeny ľudských hodnôt človeka.

Preferencie určitých hodnôt sa nemusia v praktickej stránke života nutne prejavíť. Je však dôležité si uvedomiť, ako budú návrhy na zmeny správania prijaté ľuďmi. Konkrétnejšie navrhnuté zmeny životného spôsobu môžu byť prijímané zle a s oveľa menšou ochotou ako všeobecné apely na premenu hodnôt celej spoločnosti. Len s váhaním a rozpakmi znova uvažujeme o nádeji, ktorá na prahu ekologickej katastrofy vyžaduje premenu ľudských sklonov, pretože o inej nádeji nevieme. Nezostáva nám nič iné ako znovu uvažovať o možnostiach a limitoch zmeny

seba samého. Možnosť ekologickej záchranu ľudstva je v sharing economy – ekonomika spoločného využívania. (Librová)

Japonský spisovateľ Murakami vo svojej knihe After Dark hovorí ústami svojho hrdinu Takahašiho: „Keď zahrám hudbu, ktorá niekomu naozaj prehovorí do duše, tak sa do istej miery reálne dostanem niekde do inej dimenzie aj ja sám a súčasne do istej miery reálne dostanem niekde do inej dimenzie aj tých, čo počúvajú moju hudbu. Tomuto všetci rozumieme, vieme sa podeliť o nádherné pocity pri hudbe, filme, literatúre, ale vieme si predstaviť napr. zdieľanú ekonomiku? A budúcnosť je práve v tom, naučiť ľudí, aby vedeli vytvoriť takýto spoločne využívaný stav.“

Oxfordský slovník opisuje sharing economy ako „ekonomický systém, kde majetok alebo služby sú využívané (zdieľané) súkromnými subjektmi, buď zadarmo, alebo za poplatok, obvyčajne prostredníctvom internetu“. Inými slovami, keď niečo potrebuješ a ja to mám, podelím sa s tebou.

Ide o systém, v ktorom my môžeme získať prístup k veciam, ktoré vlastní niekto iný. Vďaka technológiám, ako sú smartfóny, môžeme získať prístup k celej sieti ľudí, ktorí nám môžu pomôcť – vo väčšine prípadov vďaka jednoduchej aplikácii. Ekonomika spoločného používania pomáha využiť nenaplnené možnosti, ako sú napríklad prázdne miesta v aute alebo prázdny byt na víkend.

Ekonomická kríza na začiatku 21. storočia sa skončila skepsou voči vlastníctvu a ťahovaniu opaskov. Keď bolo hospodárstvo na šikmej ploche, mnohí spotrebiteľia sa začali vracáť k myšlienke spoločného využívania vecí a hľadania iného prístupu k tomu, čo potrebujú. Vďaka strategickému budovaniu digitálnej dôvery sa z cudzincov stávajú známi. Digitálna dôvera zoslabuje potrebu stretnúť sa s človekom osobne pred tým, ako mu začneme veriť.

Kedysi sme sa delili o veci s rodinou a priateľmi. Dnes sa o ne delíme s ľuďmi, ktorých nepoznáme. Vďaka rôznym platformám máme možnosť deliť sa o predmety, vedomosti, peniaze, skúsenosti, siete, obsah a veľa ďalšieho. Je to schopnosť priamo prispievať do spoločnosti a hospodárstva, ale v globálnom meradle. Práve tento vývoj otvoril dvere do sveta zdieľanej ekonomiky, sveta, v ktorom žijeme dnes a pre budúcnosť ľudstva.

Musíme zmeniť prostredie miest. Zabezpečiť chodcom voľnosť a bezpečnosť pohybu v centre mesta, dopriať cyklistom, aby sa mohli bezpečne a plynulo pohybovať. Zabezpečiť pre cestujúcich verejnou dopravou primerané pohodlie za rozumnú cenu

a dopriať vodičom, aby mohli rýchlo nájsť voľné parkovacie miesto v centre mesta a zaplatiť zaň zodpovedajúcu, aj keď vyššiu cenu.

Jednoducho vyjadrené: kto spoločne využíva či sa sám namáha, ten za dopravu zaplatí menej alebo dokonca vôbec.

Najviac ma trápi, ako zmeniť dopravné správanie našich ľudí. Všetci volajú po zmene, ale len dovtedy, kým sa to ich nedotkne. Potom už o nič nejde. U nás sa vždy všetko robí len pre vodiča, aby bol spokojný, ale musíme presvedčiť obyvateľov, že keď obmedzia používanie osobného automobilu v meste, bude to prínosom nielen pre nich, ale aj pre nás všetkých.

Chcela by som vyvolať diskusiu na túto tému. Čo urobíme pre to, aby sme my všetci zmenili svoje dopravné správanie.

Koncept Smart Cities je spoločenskou zmenou, zmenou nášho myslenia, nášho prístupu k verejnému priestoru a spoločnosti, v ktorej žijeme. Cieľom nie je nasadenie moderných technologických vymo-

žeností, ale vytvorenie silného vzťahu a spolupatričnosti občana a mesta, tzn. keď mesto ovplyvňuje život občana a občan život mesta.

Občiansku spoločnosť, ktorá si bedlivo stráži svoje slobody a nebojí sa vyjadrovať k spoločenským a politickým dianiam, možno vytvárať len aktívnym zapojením nás, občanov, budovaním dôvery v spoločný životný priestor, národnou hrdosťou a ľudskou spolupatričnosťou. Prirodzený odklon narastajúceho počtu ľudí od materializmu, toľko propagovaného minulým režimom, je jedným zo stavebných kameňov konceptu inteligentných miest.

Na záver zhrnuté a zdôraznené: Nesieme si veľa hendikepov, lebo v našej spoločnosti je stále málo dôvery, zato pretlak hlúpej a neprajnej nálady, klientelizmu a potemkinovských riešení. A to je to, čo treba zmeniť v našom živote.

Prof. Alena Kalašová

Finančná gramotnosť a budovanie vzťahov

„Slepý je ten, čo sa len pozerá.“

V mojom chápaní si môžete finančnú gramotnosť predstaviť ako súbor hodnôt, pravidiel a vedomého pôsobenia uvedených skutočností s prostredím, a tým aj s jednotlivým človekom.

Dovoľte mi pár citátov k tomuto zamysleniu sa.

„Máme sklony posudzovať úspech podľa výšky svojich plátov alebo veľkosti svojich automobilov a nie podľa kvality svojej služby a vzťahu k ľudstvu.“ M. L. King

„Cintorín je miesto najlepších medziľudských vzťahov.“ M. Kováč

Vzťah je aj medzi vnútorným a vonkajším prostredím, ktoré formuje človeka. Človek sa formuje rôznymi hodnotami a pravidlami. Pravidlá sú dané a vyplývajú z rôznych napr. kultúrnych, etnických, religióznych, geografických. Človeka charakterizuje jeho myslenie, jazyk a správanie. Tie sú vzájomne neoddeliteľné. Podobne je to aj s úspechom človeka, ktorý priamo závisí od motivácie a dôvery. Dovoľm si citovať múdrych ľudí, čo napísali o dôvere:

„Základom spravodlivosti je dôvera, to znamená stálosť a úprimnosť v slovách i v dohodách.“ Cicero

„Vážnou príčinou, prečo človek stráca dôveru v seba, je strata pocitu, že je milovaný.“ K. Čapek

Slovo dôvera je založené na etických hodnotách, ktoré vytvárajú pozitívnu energiu.

(Vplyv pozitívnej energie na zdravie človeka je téma, o ktorej by sa dalo hovoriť aj celé dni.)

Vrátim sa k etickým hodnotám, ktoré majú obrovský význam na ceste k dôvere. Sú to cnosti ako spoľahlivosť, vernosť, ochota pomôcť, férovosť, úcta, odvaha ochraňovať a konať dobro, disciplína, láskavosť, pocitovosť, čestnosť, pravdovravnosť. To všetko zastrešuje kľúčová cnosť a tou je spravodlivosť.

Opak etických hodnôt: egoizmus, arogancia, násilie, ľahostajnosť, strata empatie, primitivita, šikanovanie, vydieranie, bezohľadnosť.

Pre tieto slová a činy elít nesledujem správy.

A musím sa priznať, má to blahodarný účinok na moje zdravie.

A teraz si položme otázku: „V akom prostredí žijeme a aké vzťahy budujeme?“

Dnes žijeme v predstave, že ľudské vzťahy – teda sama ľudskosť – sú na úkor pracovného nasadenia – výkonu, ľudia by mali prestať strácať svoj čas a energiu neproduktívnymi záležitosťami. Predpokladáme, že doména ľudskosti (čo sú vzťahy, láska, priateľstvo, krása, umenie atď.) je neproduktívna, len s výnimkou

re-produkcie, ktorá jediná a to doslova a do písmena (re)produktívna je. Aj keď, v poslednom čase dostáva na frak (znižovanie populácie). Snaha maximalizovať efektivitu na úkor ľudského z človeka robí už len výrobnú jednotku.

Či je to správne, alebo nie, odpovedzte si sami!

Karel Čapek v dvadsiatych rokoch minulého storočia napísal vedecko-fantastickú hru R.U.R. Je to hra o vzbure umelých bytostí, ktoré boli zostrojené za účelom prevzatia ľudskej práce. Najskôr ich nazval labour-práca, ale jeho brat Jozef vymyslel priliehavejšie slovo – robot od slova robota.

Krásne české slovo robot to vyjadruje dokonale: človek redukovaný na robot-níka sa dnes stáva obyčajným robotom. Vládnúť obyčajným robotníkom bolo vari odjakživa túžbou tyranov.

Snaha ekonómie je redukovať človeka na obyčajnú jednotku výroby a spotreby. Lebo *Homo oeconomicus* demonštruje model výroby a konzumu, ktorý je očividný a varovný v spoločenských dystópiách (porucha vývoja).

Ako liek by mohla slúžiť Metalekonómia, po prvýkrát použil Karl Mengern v roku 1934, keď chcel začleniť etiku a ekonómiu do koherentného logického vzorca.

Čína v nasledujúcich rokoch mení svoju cestu: „Neustále rastúca a kultúrna potreba ľudí verzus zaostalá sociálna produkcia. Neustály rast HDP. Na nevyrovnaný a neadekvátny vývoj a trvalo rastúcu potrebu ľudí žiť kvalitný život.“

Pre mňa ekonómia znamená v jednoduchosti príjem a výdaj v domácnosti. Predstavte si rodinu, ktorá mína nad svoj príjem? Podľahnutím chamtivosti sa rodina rúti do záhuby. A povedzme si krutú realitu: „Takto funguje celý západný systém, ktorý sa nám snaží nahovoriť, že neustály rast HDP urobí ľudí šťastnými.“

Predstavovať si finančne gramotnú rodinu je vidieť ľudí spokojných a šťastných.

„Peniaze sú najväčšie afrodiziakum. Ak človek nad nimi získa kontrolu, nájde skutočné šťastie.“ J. Chabreček

Ako dnes badáme, spoločnosť podľahla mamone, čo nás všetkých vedie do záhuby a je len na nás, či sa

zastavíme a prehodnotíme náš osobný postoj ku svojmu životu.

A pridám aj čínske príslovie:

„Ak má človek v duši svetlo, vyžaruje z neho krása. Ak vyžaruje z človeka krása, vládne v jeho dome harmónia. Ak vládne v dome harmónia, panuje poriadok v národe. Ak panuje poriadok v národe, je mier na celom svete.“

Ak dnes vieme, kde sme. Aké máme vzťahy. Ak vieme, kam kráčame. Tak vieme, ako dopadneme, ak nič nezmeníme.

„Dnes sa môžeme rozhodnúť, kde budeme, ak si nastavíme nové pravidlá vo fungovaní vzťahov. Len zmenou seba samých môžeme zmeniť okolie, štát a budúci svet, a to ukázaním správnej cesty a osobným príkladom. Toto najlepšie vysvetľuje čínske príslovie.“

„Lepšie zažať sviecu, ako nadávať v tme.“

Chápem, že súčasnosť nenahráva ľuďom s etickými hodnotami a zmeniť chod dejín bude ťažké, ale dnes v tejto sále sedia ľudia, ktorí sú špičkami vo svojich odboroch a s ich prispením môžeme tento zápas s veternými mlynmi vyhrať.

Jeden večer vzal starý Indián svojho vnuka a rozprával mu o bitke, ktorá prebieha vnútri každého človeka. Povedal mu, „Chlapče, tá bitka v každom z nás je medzi dvomi vlkmi.“

Jeden je zlý. Je to zlosť, závišť, žiarlivosť, smútok, sebeckosť, hrubosť, nenávisť, sebalútosť, falošnosť, namyslenosť a ego. Ten druhý je dobrý. Je to radosť, pokoj, láska, nádej, vyrovnanosť, skromnosť, láskavosť, empatia, štedrosť, vernosť, súcitiť a dôvera. Vnuk o tom všetkom premýšľal a po minúte sa opýtal, „A ktorý vlk zvíťazí?“ Starý Indián odpovedal: „Ten, ktorého krmíš.“

„Pravdu treba povedať len tým, ktorí ju chcú počuť.“

„Málo dôvery treba venovať tým, ktorí veľa hovoria.“ M. P. Cato Consorius

Tak dúfam, že sa už prestanete len pozerat!

Môžem sa mýliť...

Jozef Chabreček

AN OPEN LETTER TO UN SECURITY COUNCIL TO INTERVENE TO END THE HUMAN CRISIS IN RAKHINE, MYANMAR

Date: 13 September, 2017

Dear President and Members of the Security Council. Thank you for holding the UNSC meeting on Rohingya crisis most likely on September 13.

The human tragedy and crimes against humanity unfolding in the Arakan region of Myanmar need your immediate intervention. This is one of the moments when bold and decisive actions are needed.

According to different organizations, recent military offensive by the Myanmar Army in Rakhine State has led to the killing of hundreds of Rohingya people. Hundreds of thousands of people have been displaced. Complete villages have been burned, women raped, many civilians arbitrarily arrested, and children killed. Crucially, humanitarian aid organisations have been almost completely denied access, creating an appalling humanitarian crisis in an area already extremely poor. According to UN sources, around 300,000 people have fled to Bangladesh during the

last two weeks. Human misery created by such massive displacement of men, women and children under the threat of death is getting worse every day.

Some of us denounced the previous spate of violence late last year and wrote to you to intervene. However, the situation has not improved. We urge you to take decisive actions to stop the violence against innocent civilians and bring permanent peace in Rakhine state.

We call on UNSC to intervene immediately by using all available means. We request you to take immediate action for cessation of indiscriminate military attack on innocent civilians that is forcing them to leave their home and flee country to turn into stateless people.

The arguments that the Myanmar government is using to deny Rohingyas their citizenship are ludicrous, to say the least. At independence of Burma from the British in 1948 and under successive governments,

Burma recognized the people of all ethnicities within its border, including the Rohingyas, as full citizens, having representation in the parliament.

The military juntas in the 1980s decided that Rohingyas are not Burmese. Accordingly, they stripped the Rohingyas of their citizenship. They used military and political means to make sure that the Rohingyas leave the country. Systematic persecution aiming at ethnic and religious cleansing began.

We join the Secretary General of the United Nations in re-emphasizing that, "The grievances and unresolved plight of the Rohingya have festered for far too long and are becoming an undeniable factor in regional destabilization. The authorities in Myanmar must take determined action to put an end to this vicious cycle of violence and to provide security and assistance to all those in need."

We urge you to persuade Myanmar government to take immediate steps to implement the recommendations of the Rakhine Advisory Commission which the Myanmar government established in 2016 under the pressure of international community. The Commission, mostly comprised of Myanmar citizens, chaired by Kofi Annan, recommended providing citizenship to the Rohingyas, to allow them freedom of movement, rights and equality before the law, to ensure communal representation, lack of which affects Muslims disproportionately, to facilitate UN assistance in ensuring safety and security of returning people. The fear became reality through the attack on Myanmar security forces by the militants. Unless, constructive effort to build lasting peace is taken, the situation will get worse which in turn may pose serious security threat to the neighbouring countries.

To implement the Commission recommendations we suggest the following preparatory steps:

Reappoint the Commission members immediately to constitute an Implementation Committee to oversee the implementation of the recommendations.

Take immediate steps to stop the outflow of refugees.

Invite international observers to visit vulnerable areas on a regular basis.

Invite back the refugees who already left the country.

Build camps within Myanmar for the returning refugees to facilitate their rehabilitation with UN financing and supervision.

Give them the citizenship as prescribed in the Commission Report under the exclusive authority of the Implementation Committee and

Ensure political freedom and freedom of movement.

A bold change in approach is needed by United Nations and the international community if there is to be an end to the cycle of violence against the Rohingyas. The government of Myanmar needs to be told that international support and finance is conditional on a major change in policy towards the Rohingya. Propaganda and incitement of hatred and all violence, particularly state violence against Rohingyas must stop, discriminatory laws and policies must go, the recommendations of Kofi Annan's commission must be implemented immediately.

The world is anxiously waiting to see that UNSC is playing its role to bring end to a humanitarian catastrophe and build peace in the region.

Sincerely yours.

PRIZE FROM

SLOVAKIA FOR

/A 6.8.2015

PEACE PR

Membership for the period from 1 December 2017
to 30 November 2018 offered
by Dr. Peter Kasalovský, founding member
of the Neformálne ekonomické fórum Hospodársky klub/
the Informal Economic Forum - Economic Club
and its representative since 1993, the co-initiator
and spokesperson of the International Peace Committee
has been accepted by the following distinguished
personalities – laureates of the "Peace Prize from Slovakia 2015",
the Golden Biatec and the Eminent Personage of Economy:

Anton Barcík, Ing., CEO,
Považská cementáreň, Ladce

Anton Blaha, JUDr., CSc.,
advocate, writer

Ján Blcháč, Ing., PhD,
mayor of the town of Liptovský Mikuláš

Daniel Bohmer, Associate Professor, MUDr., PhD,
Head of the Institute of Medical Biology, Genetics and Clinical Genetics of the School of Medicine and
University Hospital Bratislava

Ján Breza, prof. MUDr., DrSc.

Miroslav Budoš, Ing.,
entrepreneur

Jan Campbell, Ing. PhDr.,
biocybernetist, analyst, FRG

Peter Čatloš, Ing., PhD,
entrepreneur, Malta

Zoltán Černák, Ing.,
agrobusinessman

Jozef Dolinský, MUDr.,
cancerologist

Ján Gabriel, Ing.,
Association's Committee Chairman

Tibor Gašpar, PaedDr. Gen.

Jacques Hogard,
Chairman of the E.P.E.E Group, France

Peter Hrinko, Ing.
entrepreneur, Association's Committee Vice-chairman

Jan Keller, Prof. PhD. PhD,
sociologist, pedagogue, member of the European Parliament, Czech Republic

Jozef Masarik, Prof. RNDr. DrSc.,
physicist

Peter Mihók, Assoc. Prof., Ing., CSc.,
President, Slovak Chamber of Commerce and Industry, President, World Chambers Federation

Jiří Mikulenka, Ing.,
entrepreneur

Mikuláš Milko, Ing.,
CEO, CK Hydrotour, a.s.

Tibor Mikuš, Ing. PhD,
President, Slovak Nuclear Forum

Eva Mišíková, JUDr.,
lawyer

Ján Miškovský, Ing.,
entrepreneur, janom, s.r.o.

Vítězoslav Moric, Ing., PhD,
President of ŽOS Vrútky, a.s.

Svetozár Naďovič, Ing., Major General

František Pancurák, CEO,
Swiss Aqua Technologies AG, Swiss

Rudolf Schuster,
President of the Slovak Republic in 1999-2004

Heidy Schwarczová, Ing., PhD,
Rector, University of Central Europe

Ján Šály, Dr.,
a former high-ranking police officer

Vojtech Tkáč, Prof. JUDr. PhD.,
pedagogue and international expert

Ladislav Vaškovič, Ing., CSc.,
entrepreneur

Viktor Alekseyevich Zubkov,
Prime Minister of Russia 2007 - 2008, Chairman of the Gazprom Board of Directors

Kevin Peng Xu,
entrepreneur, son of deceased co-initiator of the IPC, President, MEBO INTERNATIONAL GROUP, Ltd.,
Los Angeles, USA

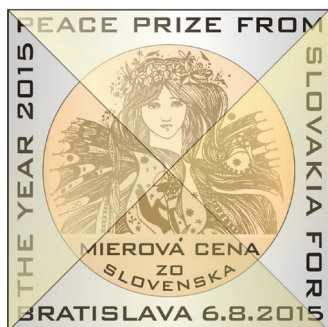
Prof. Muhammad Yunus,
financier and social leader, winner of Nobel Peace Prize, Bangladesh

P. Kasalovský Predsedajúci	Prof. R. Xu	J. Gabriel, Ing Predseda výboru
-------------------------------	-------------	------------------------------------

I.	M. Babčanová, Ing.	J. Baránek	
II.	R. Biermann, JUDr.	D. Biermannová	A. Blaha, JUDr., CSc.
III.	Š. Boháček, Ing. PhD	D. Bohmer, doc. MUDr. PhD	J. Breza, prof. MUDr. DrSc.
IV.	P. Čatloš, Ing. PhD	F. Černocho	P. Čupka
V.	G. Gábel, Ing.	T. Gašpar, PaedDr. Gen.	J. Hogard
VI.	J. Chabreček	A. Husáková	M. Jevický, JUDr.
VII.	M. Kováč, prof. Mgr. PhD	D. Kováč, PhDr.	P. Krasnec, RNDr. PhD
VIII.	Á. Mátyás, veľvyslanectvo MR v SR	F. Mareš, Mgr.	V. Masár, Ing.
IX.	S. Nađovič, Ing. Genmjr.	P. Obert, Ing.	P. Osvald, Ing.
X.	S. Polonský, Ing.	Z. Rabayová, Mgr.	Š. Richtárik

	A. Barčík, Ing.	A. Fedotov, veľvyslanec RF v SR	R. Bettega, Lichtenštajsko
	M. Blanárik, Ing.	Tran Viet Hoang, veľvyslanectvo VSR	T. Boháč (ová), veľvyslanectvo HR
	V. Brezny	J. Campbell, Dr. Ing., NSR	M. Cereová, Ing.
	R. Danda	M. Demko, PhDr.	J. Fialová
	P. Hrinko, Ing.	I. Hudec	G. Dovigi, Talianška republika
	A. Kalašová, prof. Ing. PhD	E. Kohútiková, Ing. PhD	J. Korl, Ing.
	P. Kršák, Mgr.	T. Lovíšková, Ing.	T. Malatinský, Ing.
	J. Michelík, Ing.	T. Mikuš, Ing. PhD	G. Murín
	M. Pavel, Ing., Česká republika	V. Pavelka, Ing.	D. Podhorský
	H. Schwarczová, Ing. PhD	J. Sipko, prof. Ing. PhD	J. Skovajsa, Ing.

PEACE PR
Dr. Peter Kasalovský

Co-initiator of the International Peace Committee and
Permanent Representative of the Informal Economic Forum
Economic Club since 1993

Announcement of the laureates of the '2015 Peace Prize from Slovakia' for 2017

Ladies and Gentlemen,

In January 2015, together with Dr Rongxiang Xu, a world-leading scientist in the field of regenerative restoration of the human body, we founded the '2015 Peace Prize from Slovakia' and, within our Association, the International Peace Committee. Since then, the prize has been awarded to eight laureates selected by a secret vote on the day of the Hiroshima tragedy anniversary.

The '2015 Peace Prize from Slovakia' is not covered by millions of dollars or euros. It is covered with the greatest possible respect that mortals can have for what individuals or groups of people do for life in peace. Their actions are human and humane and promote common sense, health, education and a dignified life for all, today or in the near future.

In 2015, the prize was awarded to Pope Francis, whose prize is kept in the custody of Prof. Štefan Kassay, and to OECD Secretary General José Ángel Gurría *'for his work for the benefit of economic cooperation and development between the OECD and non-member states, which we see as a unique and, therefore, indispensable contribution to peaceful relations in the world, essential in terms of our civilisation.'*

In 2016, the honour was given to Syrian patriot and entrepreneur Muhammed Attar *'for his selfless financial support to Syrians and people suffering from the civil war, for organising more than eight thousand volunteers providing first aid to the injured and children and for promoting the resolution of the humanitarian crisis in Syria'* and, for the first time, to a personality from Slovakia - Anton Barčík, the CEO of Považská cementáreň, a.s., in Ladce *'for his ma-*

for contribution to the creation of an open-air spiritual centre above the quarry on the Butkov mountain, the chapel of the Divine Mercy, and the access Way of the Cross.'

In order to promote peace-making activities, in the current year of 2017, we extraordinarily awarded Slovak businesswoman Monika Babčanová *'for her relationship with Amazonian Indians and for providing them with comprehensive and financial support from her own unique jewellery production'* and film producer Rudolf Biermann *'for his historical Czech-Slovak film Masaryk and his contribution to the development of national culture'*. In May this year, the '2015 Peace Prize from Slovakia' was received by Stanislaw Cardinal Dziwisz *'for his lifetime work and everything he has done for the Christian Europe and the whole civilisation as the closest aide to St. Pope John Paul II'*, and by a representative of the Chinese People's Association for Friendship with Foreign Countries, on behalf of the citizens of the People's Republic of China, *'for their contribution to stability of peace, unique socio-economic development and global progress, as well as the modern Silk Road programme'*.

In accordance with the rules of the '2015 Peace Prize from Slovakia', nine personalities from abroad were nominated; the tenth person on the ballots was Gerhard Schroeder and, together with them, Rudolf Schuster, the Slovak President in the 1999-2004 period, was nominated.

The list of the nominees was published at www.hospodarskyklub.sk and through the TASR press agency. Like last year, the visitors of our website at www.hospodarskyklub.sk can vote for their favourite until the end of 2017.

A total of twenty members voted on the day of the Hiroshima tragedy anniversary on 6 August. Five members of the International Peace Committee did not vote. By the end of August, the prize guarantor received twenty ballots. Most of the voting members took the opportunity to vote two of the nominees just like they did the year before.

Please let me announce the result of the vote.

The 35th President of the United States, John Fitzgerald Kennedy, has been selected as laureate in memoriam. He received eleven first-place votes and four second-place votes, totalling fifteen votes.

Thillo Sarrazin, a German politician, financier, sociologist and writer (5 and 4 votes, 9 votes in total), together with Gerhard Schroeder, the former German chancellor and entrepreneur (2 and 7 votes, 9 votes in total), came second.

Two other nominees, Russian President Vladimir Vladimirovich Putin and Czech pioneer of holistic and psychosomatic medicine Jan Hnízdl, also received votes.

Distinguished Assembly,

Twelve of the sixteen Slovak personalities participating in the vote cast their votes for the laureate from the Slovak Republic. Rudolf Schuster, Slovak President in 1999 - 2004, a member of the International Peace Committee and 1999 Golden Biatec laureate, was selected the laureate of the '2015 Peace Prize from Slovakia' for 2017.

In response to multiple requests from our membership and after amending the Statute of the International Peace Committee, Eva Mišíková, Daniel Bohmer, Ján Breza, Ladislav Vaškovič, Josef Kružela and Viťazoslav Moric will become new members of the Committee. I propose that the Committee's membership be extended to thirty-one.

Distinguished Assembly, Ladies and Gentlemen,

I have approached Caroline Bouvier Kennedy, John Fitzgerald Kennedy's daughter, ambassador, lawyer and writer, and proposed that she would collect the '2015 Peace Prize from Slovakia' at our assembly on 7 December or next year. We will be commemorating this unique personality and 55 years since his assassination throughout next year. Also, at that time, the next laureate - the winner of the public vote and the traditional vote by members of the association and other personalities at the end of 2017 will be known. I will talk about the 'Year of J.F.K.' later.

Distinguished Assembly,

Today, we will award the '2015 Peace Prize from Slovakia' for 2017. I am delighted to announce that the President of the Slovak Republic in 1999-2004, a member of our association and its International Peace Committee, Rudolf Schuster, has become the prize laureate.

The official grounds are as follows: *For following-up on the tradition of promoting the life and hardships of Brazilian Indians of the Paresi tribe by enthusiasts from Medzev led by Ján Benedikt and Alojz and Michal Schuster from 1927 and 1928, its continuation over three generations of the Schuster family in the 1991-2017 period and his creative mapping using both the written word and film as a medium and thus promoting Slovak-Brazilian friendship.'*

I would like to ask HE Rudolf Schuster to collect his '2015 Peace Prize from Slovakia' for 2017. Let the fanfares sound. On behalf of our association, celebrating an anniversary, and its International Peace Committee, I am extending my congratulations and thanks to the laureate for his actions for the benefit of our country, the Slovak nation and citizens, together with Ján Gabriel and Ivana Šoóšová.

Bratislava, October 19, 2017

Medzinárodný mierový výbor ďakuje za podporu firmám:

janom, s.r.o.,

Považská cementáreň, a.s.

DITEC, a.s.

